

מכתבים

מברון

נפתח: 10.76

נסגר: 2.88

מדינת ישראל
ארכיון המדינה

שם תיק: חברון

מזהה פנימי: חצ-10/8411

מזהה פריט: 0003bor
כתובת 2-120-1-1-10

תאריך הדפסה: 16/03/2017

10
~~5/6/17~~
~~2/1/19~~

אורי
מי

נספחים לישיבה הוועדה

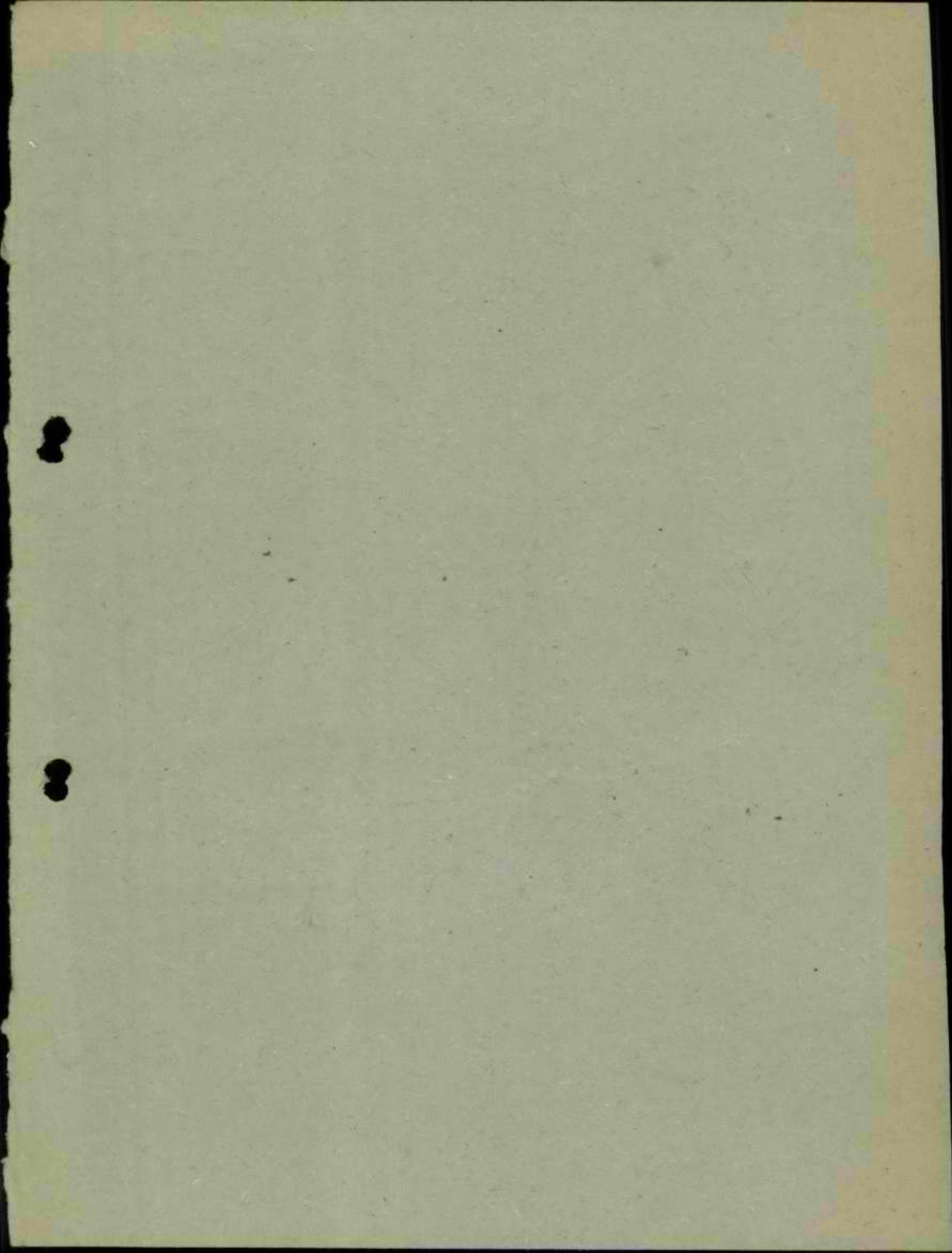
ביום 19.2.76

~~0133~~

~~1972N~~

700

~~Hand~~
~~1031~~

כ"א בשבט תש"ט

8 בטברואר 1980

15/1390/56

אלו היועץ המשפטי לממשלה

הנדון: בתים יהודים בחברון

ביקשה חוות דעה בדבר האפשרות ליישב משפחות יהודים בחפזשה
בתים שבבעלות יהודיה בחברון, והם:

1. - 2 בתים ליד בית הכנסת אברהם אבינו.
2. בית הרב חסון
3. בית רומנו.
4. בית הדסה.

להלן חוות דעה:

1. הבית האחד ברחבה בית הכנסת אברהם אבינו הוא בבעלות הרב רבינו צופתי לפי הרישום בספרי המסים של קירית חברון. מבחינה משפטית הבית הוא נכס נטוש, כהגדרתו בצו 58 של מפקד אזור יהודה ושומרון, שכן הבעלים היהודים שהיו גרים בו עד לפרעות 1929 - עזבו את האזור. הבית פנוי וריק ומנוהל על ידי הממונה על הרכוש הנטוש של מפקדת יהודה ושומרון. אין בבית כל מחזיקים אחרים, ומבחינה משפטית ניתן להכניס אליו משפחות יהודיות. יחד עם זאת יש לקחת בחשבון שמבחינה עובדתית הבית כמעט מחמוטט, וכבר היה מעט מיועד להריסה ולבסוף הוחלט להזקו במקום להרסו.
2. הבית השני ברחבה בית הכנסת אברהם אבינו הוא בית בן 3 קומות. רשום בספרי המסים של חברון על שם "וקף אשכנז יוסף סלוניט". גם הוא נכס נטוש כמו קודמו מבחינה משפטית, ומנוהל על ידי הממונה.
הבית עומד ריק ואין בו דיירים. יש בבית חנות אחת, בצד הפונה לקסבה מאחורי הבית ושאינן כל מעבר ממנה אל יתר הבית, המושכרת לתושב ערבי מקומי, והדבר רשום גם בספרי המסים. פרט לחנות זאת - כל הבית ניתן מבחינה משפטית להעמדה לרשות משפחות יהודיות למגורים. יחד עם זאת יש לציין שבית זה היה מיועד להריסה ויש סדקים בקירותיו והוכנסו בו תמוכות, ומן הסתם ידרוש שימוצים רבים כדי שיוכל לשמש למגורים.
3. בית הרב חסון הוא בית בין 3 קומות והוא בבעלות וקף היהודים לפי רישומי המסים של חברון. הבית נוהל על ידי האמפטרומט הירדני על רכוש האויב ומנוהל כיום על ידי האמטרומט של מפקדת יהודה ושומרון. מבחינה משפטית הבית הוא רכוש נטוש, כמו קודמיו.

הבית הושכר על ידי המסונה הירדני על רכוש האויב, הקומה התחתונה לבית מלאכה, הקומה האמצעית למחסן תרופות, והקומה העליונה למרפאה של אה-מוהל. כל הדיירים היו להם חוזים שנתיים שחורשו מדי שנה, ומכל מקום הם כיום דיירים מוגנים לפי חוק הגנת הדייר התקפים באזור יהודה והשומרון.

בשל הדיירות המוגנת לא קיימת לאפוסטרופוס ביום הזכות המשפטית או האפשרות הטיטית להכניס לבית דיירים יהודים.

נאמר לנו שהדייר של הקומה התחתונה יסכים לפנות את הנכס, ואם אכן יסכים, דבר שכמובן מוטל בטמק לאור הפרסומת שהיתה לנושא - ניתן יהיה מבחינה משפטית להכניס לקומה התחתונה דיירים יהודים.

4. בית רומנו: הבית בבבלות יוטף יצחק שנירזון לפי הרישום במנקסי המסיים של הברון. מבחינה משפטית גם הוא מוקנה למסונה על הרכוש הנטוש, שכן בעליו היהודים עזבו את האזור כשהטסיקו לגור בו אחרי טרעה 1929.

הבית נוהל על ידי האפוסטרופוס הירדני על רכוש האויב, ומנוהל כיום על ידי המסונה הישראלית. הבית מושכר על ידם לעיריית הברון ומשמש בית ספר, וחוזת השכירות מתחדש מדי שנה. מבחינה משפטית העירייה היא דייר מוגן בנכס, ולא ניתן לפנות אותה ממנו. גם מבחינה מעשית לא מתקבל על הדעת לפנות בית ספר של העירייה מבלי להקצות לה מבנה אחר עבור בית הספר. (ייתכן במאמר מוסבר כי בשבוע האחרון, בעקבות העוצר, מתגוררים חיילים בבית הספרן אך עד לעוצר התנהלו שם לימודים ועם הסמכת העוצר יש להניח שיצטרפו לחדש שם את הלימודים).

5. בית חדשה: גם בית זה בבבלות יהודית, ואף רשום במרשם המקרקעין, וגם הוא נכס נטוש כמו כל האחרים. אולם בית זה הושכר על ידי האפוסטרופוס הירדני על רכוש האויב לסוכנות הסעד והחטוקה לגליטים של האו"ם (אונר"א) בדמי שכירות סמליים בחוזת שכירות בלתי מוגבל בזמן מרש לכך שאונר"א יכולה לבטלו כל שנה בהודעה של 10 ימים לפני תום החוזה. אונר"א לא שילמה דמי שכירות לאפוסטרופוס של מפקדת יהודה ושומרון. מיד לאחר מלחמת ששת הימים נעשה הסכם בצורה חילושי מכתבים בין מר קומי מטעם שלטונות ישראל לבין מר טיב"למור מטעם אונר"א לפיו חבטיה מדינת ישראל את הגנתם של המתקנים והרכוש של אונר"א. על סמך הסכם זה סוענת אונר"א שעל מדינת ישראל לראוב להמטך החזקתה בנכס.

מזה כעשר שנים החזיקה אונר"א רק ב-6 חדרים מחוך 15 שיש בבית זה, וכשניסחה בשנת 1975 לעשות שינוצים בקומה השניה - הונטקה על ידי שלטונות צה"ל. בהזדמנות זאת מינה צה"ל את אונר"א מן הנכס והכריז עליו כעל אזור צבאי סגור לצרכי בטחון. מאז יושבים כוחות צה"ל בנכס. לפני שנה נכנסו לנכס הנשים של קרית ארבע, ועתה נמצאים שם נשים ותיכונות יהודיים בקומת הקרקע וחיילי צה"ל בקומה השניה. יחד עם זאת ממשיכה אונר"א מדי פעם לפחות בפני משרד החוץ הישראלי ובפני מפקדת אזור יהודה והשומרון. עם כניסת הנשים לבנין טענה אונר"א שאם יכולות להיות שם נשים אין עוד צורך שיהיה אזור צבאי סגור ויש להחזיר לה את החזקה בנכס בתוקף הסכם השכירות שלה.

מבחינה משפטית, המטקנה היא שיש לאונר"א זכות שכירות בבנין, גם אם מבחינה מעשית אין לה חזקה כרגע, ויש להגיה שאם צה"ל ישנה את השימוש בו - תמחה אונר"א שוב. מבחינה מעשית משמשת כיום קומה אחת של הנכס לכעין מגורים של נשים ותינוקות יהודיים.

כברכה
מליאה אלבק
מנהלת המחלקה האזרחית
של שיקליטור הארינות

העקו היוצק המטמפי למפקדה אזור יהודה והשומרון
הממונה על הרכוש הממשלתי והנכוש, מפקדה אזור יהודה והשומרון

הנדון: בינוי בחברון

1. קודם להחלטה בדבר יישוב הרובע היהודי על פי יוזמת הממשלה, בין אם יהיה הדבר על פי גישתו של שר החקלאות (איכלוס בתים בודדים שניתן לאכלסם) בין אם על פי גישה שונה, מן הראוי ליתן את הדעת ולהחליט בשאלה העקרונית בדבר החזרת הרכוש היהודי לבעליו או לזכאים לו מממשלת ישראל צריכה להחליט אם דבקה היא במדיניותה על פיה פעלה עד היום, שלא להחזיר רכוש יהודי לבעליו; או אם מבקשת היא לשנות מדיניות זאת. הצורך להחליט בסוגיה זו עתה נובע לא רק מהקשר שבין החלטה זו לבין שאלת איכלוס הרובע היהודי בחברון, אלא שמצויים אנו לקבוע את מדיניות הממשלה בסוגיה זו בשל תביעות של מספר בעלי רכוש המבקשים לקבל את רכושם בחזרה, ובשל העובדה שכבר הוגשה בנושא זה עתירה לבית המשפט הגבוה לצדק (ע"י עו"ד העצני המייצג יהודי תושב השפלה הסוען לבעלות של מגרש באיזור טול כרם).

אם החליט הממשלה לשנות מהמדיניות שנהגה על פיה עד כה, ופורה על החזרת רכוש יהודים לבעליו, השפיע החלטה זו על כוונת הממשלה לאכלס את הרובע היהודי בחברון בשני מובנים. האחד שידוע לנו כבר עתה על שתיים או שלוש תביעות של בעלים יהודים של הרכוש בחברון. אם יתברר כי תביעתם מבוטסת, החזרת הרכוש להם תפגע בסיכוי לאכלס יהודים ברובע היהודי משום שהמקום מפילא קמן והחזרת חלקים ממנו תקטין אותו בצורה שתסגך ביכולת איכלוסו בצורה של מדיניות מרכזית מכוונת. יתרה על כך, אם יוחלט שלא לנהל רכוש יהודים, תהיה משמעותה המשפטית של החלטה שכזו שהחלקות והרכוש מוחזקים בידי האפוטרופוס לכל חיותר במגמה מידית של הצורך להחזרתם לבעליהם. לכן עליו להיות מוכן להחזרת הרכוש ולא לעסוק בטיחותו וניהולו לטווח רחוק. העולה מכל אלה שבמקרה של שינוי מדיניות טעק אם מבחינה משפטית יש סמכות לאפוטרופוס לשפץ ולבנות ברובע היהודי לצורך איכלוסו.

2. הכניחו של שר השיכון לבנוח ישיבה הסדר כולל מגורים ל-80 חלמידים וכן אנשי סגל ומשפחותיהם בנויה על ההנחה שיהרסו את שרידי הצר היהודים בחברון, פרט לבית הכנסת אברהם אבינו עצמו, ויבנו שם בתום חדשים מתאימים לישיבה. הכניח זאת אינה בה ביצוע מבחינה משפטית, שכן השטח מוחזק על ידי האפוטרופוס כנכסי אויב מכה מקודת המסחר עם האויב בהעברה מן האפוטרופוס הירדני על רכוש האויב שהחזיק בו עד 1967. שטח זה מורכב ממכלול של חלקה פרטיות רבות מאד, שכל אחת מהן קטנטנה, ושיש להניח שכל אחד מבעליה נכנס להגדרת אויב במובן החוק הירדני בזמנו. שינוי מכלול אויה הבניה בשטח, על ידי הסיכחו ממבנים קטנים בחלקות זעירות ליחידה גדולה עם ששה מבנים גדולים, פירושו הטבעת החלקות של כל אחד מן הבעלים היהודים, באופן שלמעשה לא יהיה ניתן עוד להתזיר לאף אחד מן הבעלים את רכושו כאשר יהיה זכאי לשחרור רכושו. עשיית שימוש כזה בנכסים יהיה נוגד את מקודת המסחר עם האויב לפיה מונה האפוטרופוס כדי לשמור את הנכס לבעליו עד למועד בו יהיה הסכם שלום. דבר זה מסתכן כחוצאה מהעובדה שכמקרים רבים הבעלות מחלקה גם בצורה אנכית במובן זה שיש בעלים שונים לכל קומה ועיתים באותה קומה יש בעלות נפרדה.

יצויין שבבחינה הכנונית ניתן, כנראה, לשנות את השימוש באיזור סגורים לישיבה על ידי הגשת בקשה מתאימה לתכנון ולרישוי. בבקשות אלה הוכל לטפל מועצת התכנון העליונה (המורכבת מנציגי מפקד האיזור), שלפי צו 418 של מפקדת אוזר יהודה ושומרון מוסמכת להפעיל סמכויות הועדה המקומית. כנראה שלשם כך גם לא יהיה צורך בהליכים פורמליים של שינוי הכנית בנוי עיר הדורשים הפקדה התכנית להחנגדויות ודיון בהן. יחד עם זאת ביקשנו להשלים הבדיקה בנושא.

3. גם אלמלא היה מדובר באיחוד חלקות קטנות לחלקה גדולה, ספק רב אם האפוטרופוס מוסמך להפוך רכוש ששימש למגורים לרכוש מחוכנן ומיבנה לישיבת הסדר, או ליעוד אחר. לענין זה יש להבחין בין שימוץ מבנים קיימים בצורתם המקורית, עם חלוקה פנימית וכדומה המתאימים להנאים מודרניים, לבין בנייה בתים מיועדים למגורים. שכן שימוץ מבנים קיימים, או אף הקמת הריסות בתים שהיו קיימים, שהווה דרך של גיהול הנכס המקורי, בעוד שבניה למטרה אחרת יש בה שינוי אופי הנכס שמפק את האפוטרופוס בסמכותו לנהל את הנכס מוסמך לעשותה.

The first thing I noticed when I stepped out of the plane was the fresh air. It felt like I had been in a bubble for hours. The ground below was a mix of green fields and small towns. I had heard that the weather was perfect, and it really was. The sun was just starting to set, painting the sky in shades of orange and pink. I took a deep breath and smiled. This was exactly what I needed. A quiet place to think and recharge. I had been so busy lately, with work and family. It felt like I had been running on a treadmill. Now, here I was, in a beautiful spot, with nothing but nature around me. I walked along the path, feeling the grass under my feet. The sound of birds chirping was so soothing. I had never felt so at peace before. It was like a weight had been lifted off my shoulders. I had found my sanctuary. I had found a place where I could be just me. I had found a place where I could breathe again.

I had heard that the weather was perfect, and it really was. The sun was just starting to set, painting the sky in shades of orange and pink. I took a deep breath and smiled. This was exactly what I needed. A quiet place to think and recharge. I had been so busy lately, with work and family. It felt like I had been running on a treadmill. Now, here I was, in a beautiful spot, with nothing but nature around me. I walked along the path, feeling the grass under my feet. The sound of birds chirping was so soothing. I had never felt so at peace before. It was like a weight had been lifted off my shoulders. I had found my sanctuary. I had found a place where I could be just me. I had found a place where I could breathe again.

I had heard that the weather was perfect, and it really was. The sun was just starting to set, painting the sky in shades of orange and pink. I took a deep breath and smiled. This was exactly what I needed. A quiet place to think and recharge. I had been so busy lately, with work and family. It felt like I had been running on a treadmill. Now, here I was, in a beautiful spot, with nothing but nature around me. I walked along the path, feeling the grass under my feet. The sound of birds chirping was so soothing. I had never felt so at peace before. It was like a weight had been lifted off my shoulders. I had found my sanctuary. I had found a place where I could be just me. I had found a place where I could breathe again.

4. נמסרו לנו כי חצר היהודים בחברון ויסודותיה משקטים את צורת היישוב היהודי כפי שהיה במאה השש עשרה ועוד קודם לכן, ומבחינה זאת מהווה המקום עדות חייה (אפילו הרוסה ברובה) לישוב יהודי בחברון מזה מאות בשנים. לפיכך יש עלינו חובה לשמר עדות זו.

יתכן וכל ההתייחסות ליישוב הרובע היהודי צריכה לצאת מחוץ ההנחה של שימור אומינו של איזור זה והחייית מירקם החצר היהודית.

בניית הרובע היהודי מחדש בצורה ובאופי של בניה מודרנית פוגעה בטענה הבסיסית של זיקתנו ההיסטורית לחברון ותעומדה ביסוד הירישה להידוש היישוב ברובע היהודי. יצויין שכל חצר היהודים בחברון הינה, כנראה, אתר היסטורי ועתיקות כמשמעותן בחוק הירדני על עתיקות, ולא ניתן לבנות בה בלי היתר של קמ"ט ארכיאולוגיה. בשיקוליו של קמ"ט ארכיאולוגיה האט ליתן את ההיתר יצטרך כמובן לשקול את ערכה של החצר בצורתה כמשקפת את תולדות היישוב היהודי בחברון ואף את התקופה שקדמה לו.

5. אשר לאפשרות לעשות פעולות אחרות מאשר הכניחו של שר השיכון:

כל בניה ברכוש היהודי כיום כפומה לצל שהוטל בבג"צ שהגיש עו"ד העצני בטענה שמעצם כניסת כוחות צה"ל לאזור נובע שהיהודים אינם עוד אויב ופקודה המסחר עם האויב אינה מסמיכה עוד את האפוסטרופוס לנהל את רכושם. אם יזכה בטענה זאת או אם תחליט הממשלה להיעתר לבקשתו ללא דיון בה - לא ניתן יהיה לעשות שימוש כל שהוא ברכוש יהודי כל שהוא בחברון. אם לא יזכה בטענתו, יש להניח שניתן יהיה להמשיך להשתמש ברכוש היהודים, ואז ניתן יהיה לבנות בו במגבלות דלעיל, דהיינו שימוץ והקמה הריסות - כן, בניה חדשה שונה - לא.

יצויין שלגבי אחד משני הבחנים הקיימים בחצר היהודים - בית צרפתי - היו לאחר חוות הדעת הראשונה שלנו פניות מצד שני עורכי דין הטוענים שהינם מייצגים את יורשי בעלי הבית והמתנגדים לעשות שימוש בו לישוב יהודים כיום. לפחות אחד מהם טען שימנה לבג"צ אם לא התקבל פניתו. מאחר שבית זה נמצא בשלב זה בבירורים בקשר לטוענים לזכויות בו, לא ניתן להרסו אפילו לשם שיפוץ כל עוד לא יסתיימו הבירורים, שכן יהיה בכך משום "חטיפחו" לפני שיטמיקו התובעים לקבלו ודבר זה לכל הדיעה, לא ניתן לעשות, לאור בג"צ דיאמנט. לעומת זאת אם יסתייס הבירור לגבי בית זה, וכן לגבי הבית השני, אם לא תהיינה פניות, יתכן שניתן גם לשפצם או אולי אפילו

The first part of the report deals with the general situation of the country and the progress of the work done during the year. It is followed by a detailed account of the various projects and the results achieved.

The second part of the report deals with the financial statement and the accounts of the various projects. It is followed by a detailed account of the various projects and the results achieved.

The third part of the report deals with the personnel and the work done during the year. It is followed by a detailed account of the various projects and the results achieved.

The fourth part of the report deals with the general situation of the country and the progress of the work done during the year. It is followed by a detailed account of the various projects and the results achieved.

The fifth part of the report deals with the financial statement and the accounts of the various projects. It is followed by a detailed account of the various projects and the results achieved.

להרסט ולבנותם מחדש אם הם מיועדים להריסה בגלל סכנה של החמוטטות. יתכן שסכנה של החמוטטות מהווה הצדקה להרוס בנין ולבנותו מחדש בצורה חקינה יותר, אפילו לאמטרופוס במסגרת סמכויות המוגבלות.

כתוצאה מן האמור ניתן להניח שאפשר לנסות לשמץ או להקים חריטות בחלק מהצר היהודיים בהברון (אם לא תחליטו הממשלה או הבג"צ שאין עוד בסמכות האמטרופוס לנתח רכוש יהודי). יחד עם זאת לא נראה לנכון שהממשלה תחליט על יצירת פרויקט ספויים כגון ישיבת הסדר ותחיל על האמטרופוס לפצוא דרך לבצע זאת, שכן ניתן יהיה לתקוף החלטה שכזו כפני בג"צ בטענה שהאמטרופוס מעל לא לצורך ניהול הנכס אלא לצורך ביצוע החלטה מטעמה המשנה את יעוד הנכסים. מבחינה זאת עלול הדבר להחשב כשיקול זה. מכיון שכך מושב, אם בכלל, שתינתן החלטה כללית המורה לברר מה מן הנכסים ואיך ניתן לשימוש לישוב יהודי, ואז חופשי האמטרופוס לבדוק כל נכסיו ולשקול מה מהם ראוי לאיכלוס, לשימוץ או אף לבניה, ובהתאם לכך היעשה תכניה, איכלוס ספציפית.

6. הצעתו האחה של שר השיכון היא לבנות מקלט דו תכליתי בחצר ביה הדסה, בניה קומה נוספה על גבו, ואיכלוס שלושה קומות והמקלט והחצר וחדירה שבמרתף ביה הסון כמוסד יהודי אחד גדול. מכל התניה הזאה בא בחשבון רק איכלוס חדירה שבמרתף ביה הסון, אם חדייר הנוכחי ימשיך בהסכמתו לפנות את הנכס המורה פיצויים, וכן אולי בניה קומה על גב ביה הדסה. שאר השטח - הבניה הקיים והחצר, מושכרים לאונר"א בחוזה השכירה הקיים, הסגדיר את המושכר כנכס עם 13 חדרים וחצר. אפשר להסיק מכך שהגב לא מושכר, אך החצר בודאי מושכרת ואין לבנות בה. יש אמנם סעיף בחוזה שאם המשכיר ירצה לבנות כשכנות למושכר או מעליו באופן שיש בו כדי להפריע לשימוש סביר של אונר"א עליו לקבל הסכמה אונר"א מראש, ושאונר"א לא חסנע הסכמתה מטעם לא טביר, אך אין להסיק מכך שניתן להפוך את החצר לשטח מבונה ולקחתה לשימוש שלנו. מאידך אפשר, כנראה, להסיק מכך שאפשר לבנות עוד קומה על הגב, אם תינתן הסכמת אונר"א לכך. כמובן שבניה על הגב תביא את אונר"א לדרוש החזרת הנכס לידיה, ויהיה קשה מאד להימנע מלעשות זאת כאשר עד כה טענו שיש ספקות בדבר הכעלות ועתה מסתבר שאין ספקות, שהרי בונים על גב הנכס. מכל מקום, תכניהו של שר השיכון היא ליצור מוסד יהודי גדול בנכס הכולל, וזה בודאי לא ניתן לביצוע.

1. The first part of the document discusses the general principles of the proposed system. It outlines the objectives and the scope of the project, emphasizing the need for a comprehensive and integrated approach to the problem at hand.

2. The second part of the document provides a detailed description of the system's architecture. It details the various components and their interactions, highlighting the modular and scalable nature of the design. This section also includes a discussion of the data flow and the control mechanisms that govern the system's operation.

3. The third part of the document presents the results of the initial testing and evaluation. It compares the performance of the proposed system against existing solutions, demonstrating its superior efficiency and reliability. The analysis also identifies areas for further improvement and optimization.

4. The final part of the document concludes with a summary of the key findings and a list of recommendations. It emphasizes the importance of continued research and development in this field, and provides a clear path forward for the project. The document is intended to serve as a valuable resource for all stakeholders involved in the project.

אשר לשאלה האם האפוסטרופוס כאפוסטרופוס יכול להוסיף קומה למבנה, בהנחה שיטחור לאונר"א את הקומות שלו, הרי למרות ספקות מסויימים נראה שיחבן והוא מוטטן לבנות כי יש בכך אך משום הטבה הנכס, ללא שינוי ביעודו או במטתו.

7. יצויין שלא בדקנו את כל הרכוש היהודי בחברון אלא רק את חצר היהודים וחמשה הבתים, ואיננו יודעים מה מעמדם של בתים יהודים אחרים בחברון, וכמובן שלא בדקנו האם יש נכסים אחרים בחברון בהם אפשר לשכן יהודים.

ב ב ר כ ה ,

יורם בוטלע
ומשנה ליועץ המשפטי לממשלה

ב ב ר כ ה ,

מליאה אלבק
מנהלת המחלקה האזרחית

שמחה

(להתכתבות מנימית במשרדי הממשלה)

מזכר

27/3	אל: מו פ. זונן
התאריך	מאת: מי חזן-למנה
תיק מס'	הנדון:

יש שיצרה שהפלה קיום. זונה
 מציקה עם מי מיסמ כים לקיבל
 ממנה המלצות: ממנה
 שומרה אין בהם ביטחון.
 זונה ביחוד חזרה עם לר.
 סייעה, ורביאל לבואקס
 הגאון.

זונה ממנה קינתים שזאלן
 בלתי רשמי פיצו ממוריה לאלים
 חנה המינס קיאל אור האוקה
 האוקה שיה בקסיה לוי
 קיאל אור אור צבתי סנה זמליו
 מוסר אצרה...

(מ)

ס בניסן התש"פ
27 במרץ 1980

שני

אלו מטפס

מאתו מיכאל אליצור

הנדון: בית הדסה בחברון

בהמשך למסכרי מיום 25.3.80 ששלחתי לגב' אלבק במשרד המשפטים בעקבות המכתב ממנהל סס"ח, אני מפנה את השומה לבכם לדברים הבאים ממזכר של אליצור פלמור:

1. במרוצח השנים התקיימו מגעים ושיחות בנדון, ברמה שונות של אחריות בין נציגי ממשלת ישראל לבין נציגי סס"ח, לרבות שיחות בין מפקד איזור יו"ש לבין מנהל פעולות סס"ח באיזור יו"ש (ביום 7.11.75) ובין מנהל אגף מאו"ם לבין הנציב הכללי של סס"ח (ביום 19.2.76).

2. במסגרת המגעים שקיימו חוברים:
א. מעולם לא הוטל ספק בבעלות היהודית על הבניין;
ב. סס"ח קנתה לעצמה חזקה על הבניין בחוקף חוזה חכירה שחתמה עם "האפוטרופוס הירדני לנכסים הנפקדים של האוייב". חקפו של החוזה לא הוטל בפסק;
ג. נסיונות חוזרים ונשנים לגרום לויתור סס"ח על חזקה, הפורה בניין אחר בחברון שהוצע לה ואשר הולם צרכיה המוצהרים של הסוכנות לא פוחה מהאמתו לכך של בניין "הדסה", לא עלו יפה.
להערכתי חששה סס"ח מה יגידו הערבים אם תעשה צעד של ויתור לטובת ישראל.

3. התגדרה האחרונה של עמדתנו בנדון נוסחה (במכתבי מיום 19.9.79 ששובר בחשובה לפנייה בכתב של מנהל פעולות סס"ח באיזור יו"ש) בזו הלשון:
I am authorized to assure you that our position concerning this building remains as it was presented during so many past contacts on this subject between us and UNRWA.

עד כאן.

קיבלתי עכשיו שתי תורה דעה משפטיות שהוגשו לי ועץ המשפטים הראשון התום ע"י הגב' אלבק והשני על ידה עם יורם ברסלע. הקטעים על בית הדסה הם בית הדסה גם בית זה בבעלות יהודית, ואף רשום במרשם המקרקעין, וגם הוא נכס נטוש כמו כל האחרים. אולם בית זה הושכר על ידי האפוטרופוס הירדני על רכוש האויב לסוכנות הסעד והתעסוקה לפליטים של האו"ם (אונר"א) בדמי שכירות סמליים בחוזה שכירות בלתי מוגבל בזמן פרט לכך שאונר"א יכולה לבטלו כל שנה בחודעה של 10 ימים לפני חום החוזה. אונר"א לא שילמה דמי שכירות לאפוטרופוס של מפקדת יהודה ושומרון.

Dear Mr. [Name]
[Address]
[City, State, Zip]

I am writing to you regarding the [subject] which you mentioned in your letter of [date].

The [subject] is a matter of [importance] and I am sure that you will find the information I am providing to be of interest.

I have [action] and I am sure that you will find the information I am providing to be of interest.

I am sure that you will find the information I am providing to be of interest.

I am sure that you will find the information I am providing to be of interest.

I am sure that you will find the information I am providing to be of interest.

מיד לאחר מ. לחמה ששה הימים נעשה הסכם בצורה חילוּפי מכחיבים בין מר קומי מטעם שלטונות ישראל לבין מר מיצ' למור מטעם אונר"א לפיו תבטיח מדינת ישראל את הגנתם של המתקנים והרכוש של אונר"א. על סמך הסכם זה טוענת אונר"א שעל מדינת ישראל לדאוג להפסקת החזקה בנכס.

בזה כעשר שנים החזיקה אונר"א רק ב- 6 חדרים מתוך 15 שיש בבית זה, וכשניסחה בשנת 1975 לעשות שיפוצים בקומה השניה - הופסקה על ידי שלטונות צה"ל. בהודמנות זאת פינה צה"ל את אונר"א מן הנכס והכריז עליו כעל איזור צבאי סגור לצרכי בטחון. מאז יושבים כוחות צה"ל בנכס. לפני כשנה לכנסו לנכס נשים של קריית ארבע, ועתה נמצאים שם שש נשים והיגוקות יהודיים בקומה הקרקע והיילי צה"ל בקומה השניה. יחד עם זאת ממשיכה אונר"א מידי פעם למחות בפני משרד החוץ הישראלי ובפני מפקדת איזור יו"ש. עם כניסת השנים לבניין טענה אונר"א שאם יכולות להיות שם נשים אין עוד צורך שיהיה איזור צבאי סגור ויש לחזיר לה את החזקה בנכס בחוקף הסכם השכירות שלה.

מבחינה משפטית, המסקנה היא שיש לאונר"א זכות שכירות בבניין, גם אם מבחינה מעשית אין לה חזקה כרגע, ויש להניח שאם צה"ל ישנה את השימוש בו - תמחה אונר"א טוב. מבחינה מעשית משמשת כיום קומה אחת של הנכס לבניין מגורים של נשים והיגוקות יהודיים. (15/1390/56 מיום 8.2.80).

הצעתו האחת של שר השיכון היא לבנות מקלט דו תכליתי בחצר בשם הדסה, בניית קומה נוספת על גגו, ואיכלוס שלוש הקומות והמקלט והחצר והדירה שבמרחף בית הסון כמוסד יהודי אחד גדול. מכל התכנית הזאת בא בחשבון רק איכלוס הדירה שבמרחף בית הסון, אם הדייר הנוכחי ימשיך בהסכמתו לפנות את הנכס תמורת פיצויים, וכן אולי בניית קומה על גג בית הדסה. שאר השטח - הבניין הקיים והחצר, מושכרים לאונר"א כחווה השכירות הקיים המגדיר את המשכר כנכס עם 13 חדרים וחצר. אפשר להסיק מכך שהגב לא מושכר, אך החצר בוודאי מושכרת ואין לבנות בה. יש אמנם סעיף בחוזה שאם המשכיר ירצה לבנות בשכונה למושכר או מעליו באופן שיש בו כדי להפריע לשימושם של אונר"א עליו לקבל הסכמת אונר"א מראש, ושאוונר"א לא תמנע הסכמתה מטעם לא סביר, אך אין להסיק מכך שניתן להפוך את החצר לשטח מבונה ולקחת לשימוש שלנו. מאידך, אפשר, כנראה, להסיק מכך שאפשר לבנות עוד קומה על הגג, אם ח'נתן הסכמת אונר"א לכך. כמובן שניתן על הגג ת"א את אונר"א לדרוש החזרת הנכס לידיהן ויהיה קשה מאוד להימנע מלעשות זאת כאשר עד כה טענו שיש ספקות בדבר הבעלות ועתה מסתבר שאין ספקות, שהרי בונים על גג הנכס. מכל מקום, תכניתו של שר השיכון היא ליצור מוסד יהודי גדול בנכס הכולל וזה בודאי לא ניתן לביצוע.

אשר לשאלה האם האפורטרופוס כאפורטרופוס יכול להוסיף קומה למבנה, בהנחה שישחרר לאונר"א את הקומות שלו, הרי למרות ספקות מסויימים נראה שיחכן והוא מוסמך לבנות כי יש בכך אך משום הטבת הנכס, ללא שינוי ביעודו או במטרותיו.

(14.3.80)

בעל-פה מטרה לי הגב' אלבק הבוקרו

1. היועץ המשפטי מציע שנשהה את חשובתנו לסמו"ח עד אחרי החלטת בועדת חוץ ובטחון של הכנסת.
2. שבבוא העת נאמר בחשובתנו כי החלטת הממשלה מתייחסת לבניית קומת שלישיה ואינה נוגעת במיבנה שמחתייה ובזכויות השכירות של סמו"ח.
3. שנתייעץ עם מפקדת יו"ש כיצד לחרץ את הכוונה לייעד את הקומת השלישית לשימוש אזרחי ואילו את שתי הקומות שמחתייה נשאיר כאיזור צבאי סגור מסיבות בטחוניות שבגללן אי אפשר להתזירן לסמו"ח. (גב' אלבק אישית מתקשה להשיא לנו עצה מועילה בנקודה זו).
4. היועץ המשפטי אינו סבור כרגע שיש צורך בישיבה.

ב ג ר כ ה,

מיכאל אליצור

העוקב לשכת השר
לשכת המנכ"ל
פר פ. גונן

UNITED STATES OF AMERICA

1. That the undersigned is a citizen of the United States of America.

2. That the undersigned is a resident of the State of New York.

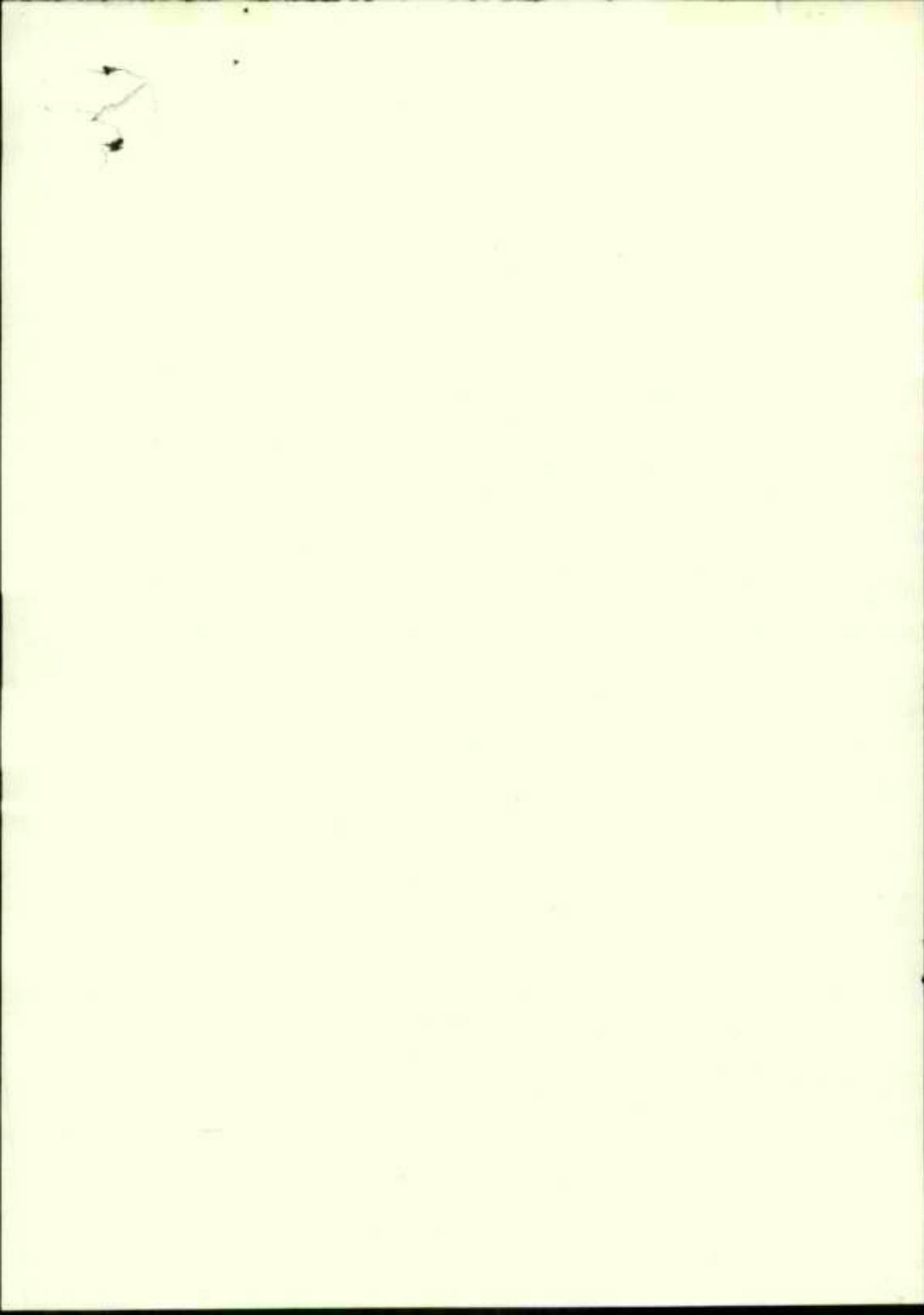
3. That the undersigned is a member of the State Bar of New York.

4. That the undersigned is a member of the State Bar of New York.

Witness my hand and seal this 1st day of January, 1911.

JOHN J. HARRIS

JOHN J. HARRIS
State Bar of New York
100 Nassau Street

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

3689

נכנס

שמו

ורמן

**
**
**
**

אל: המשרד, נד: 488, מ: נ'
ח: מ, סג: ש, תא: 220280, זח: 1000
נד: ר"ע חברון

שמו/מ"ידי

אל: בראון

ראש עיריית חברון

לפי ידיעה בעתונות מבקש קוואסמה לבוא ולהשתתף בדיון מועבט על חברון. אני מניח שלא יודעה לצאת לכאן. אך אם יקבל רשות ויגיע לכאן עשויים חברי מועבט והציבור לקבלו בנעל מידע ממקור ראשון וכבר סמכא ונצטרך להתמודד עם מה שישמיע.

לקראת מקרה כזה נודקק להשלמה מלאה ומפורטת של המידע שכבר נשלח לנו בהקשר לחברון. בשעתו השתתף אלחטיב ראש עיריית ירושלים בשלטון ירדן בדיון מועב'ים על ירושלים. אז שוגר לכאן בנוניסתי מעיריית ירושלים.

כלום ==

רמ/לג/אמ

פ: שח, רהמ, ארליך, ידן, שהבט, מנבל, ממנכל, סמנכל, ממת, רם,
אמן, ארבל, מזתים, גונן, מט

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3484

אצי

יד 10

אל: נ"י, זוטא, נד: חורם 91, מ: המשרד
דח: ב, טג: ט, מא: 240280, רח: 1930
נד: קואסמה-מוטבט

בהול/סודי

נאום

שג

מוטבי'ם קואסמה לשלי 693 סעיף 2
בהנמקה נמסר לקואסמה שלא נבחר לנציג פוליטי וכדי שידבר
במוטבי'ם אלא נבחר לראש עיר כדי לעסוק בעניני העיר
גוננ==

שפ/מ/

ספ: שהח, דהם, אדליך, ידין, סנבל, ממנבל, שהובט, דיבון, אליצור,
ארבל, ארבל, מצפא, ד/סרכו, סופים, גוננ, מט, אמן, רם

1/2/22

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

2350

**

יציא

סדר

**

**

**

אלי: נ"י, ווט, נר: חוזם 123, ט: המשרד
רח: ב, סג: ט, מא: 250280, רח: 1600
נר: קואסטה

סודי/נהול

נאום דע: שג.

מוטבי'ט. קואסטה. חוזם 91 מנומל. כבדיקה נוספת עם הממשל
בחברון החברר כי נמסר לקואסטה על האיסור לנסוע לאועבי'ט, ללא
הנמקה.
גוננ=

אח/מא/סו

פ: שהח, רהט, ארלין, ידין, מנכל, ממנכל, שהכט, ריבון, אלי צור,
ארבל, ארבל, מצפא, ר/ערכו, ערתיס, גונן, מט, אטן, רם

צילום ירושלים טר-1-214251-197

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3488

YI XZ

יודי

אל: ווט, נד: 691, מ: המשרד
דח: ב, סג: ס, תא: 240280, זח: 1930
נד: 693 ל'י

בהול/סודי

מועבי'ט:

ראש עיריית חברון. לידעתכם מברק גונן אל ניו יורק מספר 693 מהיום:-

1. קוואסמה פנה ב-21.2 למפקד נפת חברון והודיעו שמתכוון לצאת לעמאן בעניני עירו על פי אישוד יציאה שקבל מהממשל. דרך אגב אמר שקבל הזמנה להופיע במוסדות האוני' ולהעיד על פרשת ההתנחלויות בחברון והעוצר שהוטל על העיר בעקבות רצח תלמיד הישיבה יהושע סלומה ז"ל.
2. פנייתו של קוואסמה ליציאה לניו-יורק הוטבלו להחלטת שהב"ט שדחה הבקשה. החלטת שהב"ט נמסרה לקוואסמה ביום שישי בשעות הבוקר. בתגובה הודיע קוואסמה שלאור החלטת שהב"ט אינו מסוניין לצאת לעמאן והודיע על כוונתו לכנס מסיבת עיתונאים בה יודיע על סירוב הממשל לאשר את יציאתו לניו-יורק. המסיבה לא התקיימה.
3. לסי' 6 האיש ועמדותיו. פהד קוואסמה נבחר כראש עיריית חברון בבחירות העירוניות שנערכו בשנת 1976 בשמה של דשימת י'הגוש הלאומי' שייצגה את מרבית ראשי העריה תומכי אש"ף באיו"ש. בטום שנבחר כראש עיריית חברון שרת בממשל הצבאי באגדונום בן לאחת החמולות העשירות והגדולות בחברון. מאז הבחרו אישר הממשל נסיעותיו המרובות לאירופה המערבית והמזרחית כאחד, לארה"ב לכנסים וועידות ומפגשים. בשנת 79 ביקר בספרד ונפגש עם טרפאת קוואסמה חבר הוועדה להכוונה הלאומית שחבריה מרבית ראשי הערים באיו"ש. הוועדה מנהלת את הפעילות הפוליטית באיו"ש תוך הנחיות פוליטיות מאש"ף. חברי הוועדה מוהים עם הפלגים השונים של אש"ף - פתח, כולל ארגוני הסירוב הקיצוניים של חבש, גייבריל וחואחמה. קוואסמה הביע בשנים 78-76 עמדות פוליטיות בסיווריו בארצות ערב במסגרת מסעותיו לאסוף כספים הטולות בקנה אחד עם עמדות אש"ף. התבטאויותיו מגלות מסכת

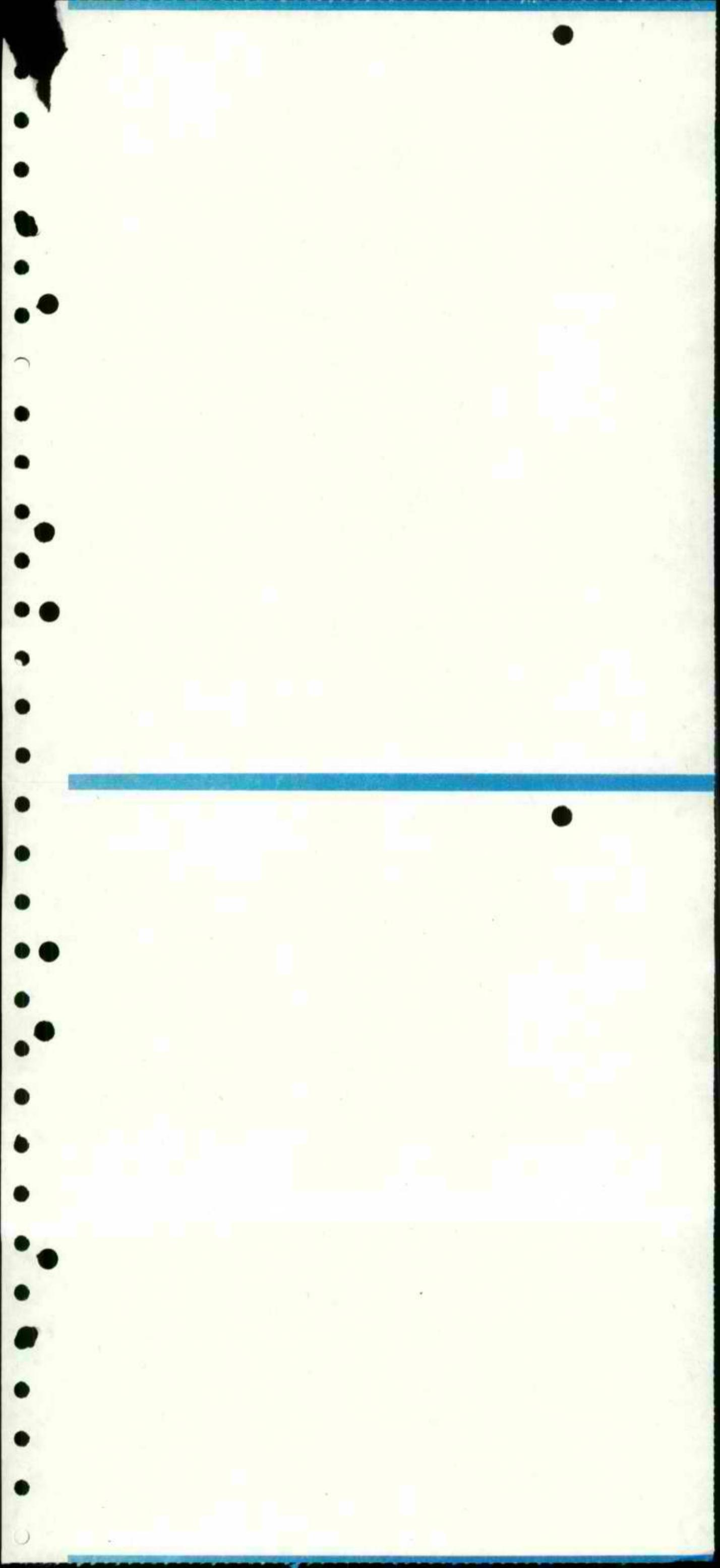
משרד החוץ-מחלקת הקשר

מגובשת של מושגים והשקפות על ישראל, הציונות והיהדות, התואמות באופן מלא את העמדות הקיצוניות של אש"ף.

עד כאן
ארבל 2

ש/מ/78

תפ: ארבל, 2, ג'11

משרד החוץ-מחלקת הקשר

2308

**
**
**
**

1071

אל: נ"י, וושינגטון, נר: חורס 114, מ: המשרד
דח: ב, טג: ט, מא: 250280, רח: 1430
נר: מועביט-קאוסטה

סודי/כהול טפל י י י י י י י י

נאו"ים.

לשגריר.

דט: וואשינגטון. טלך 514.

מועבי"ט. קואסטה.

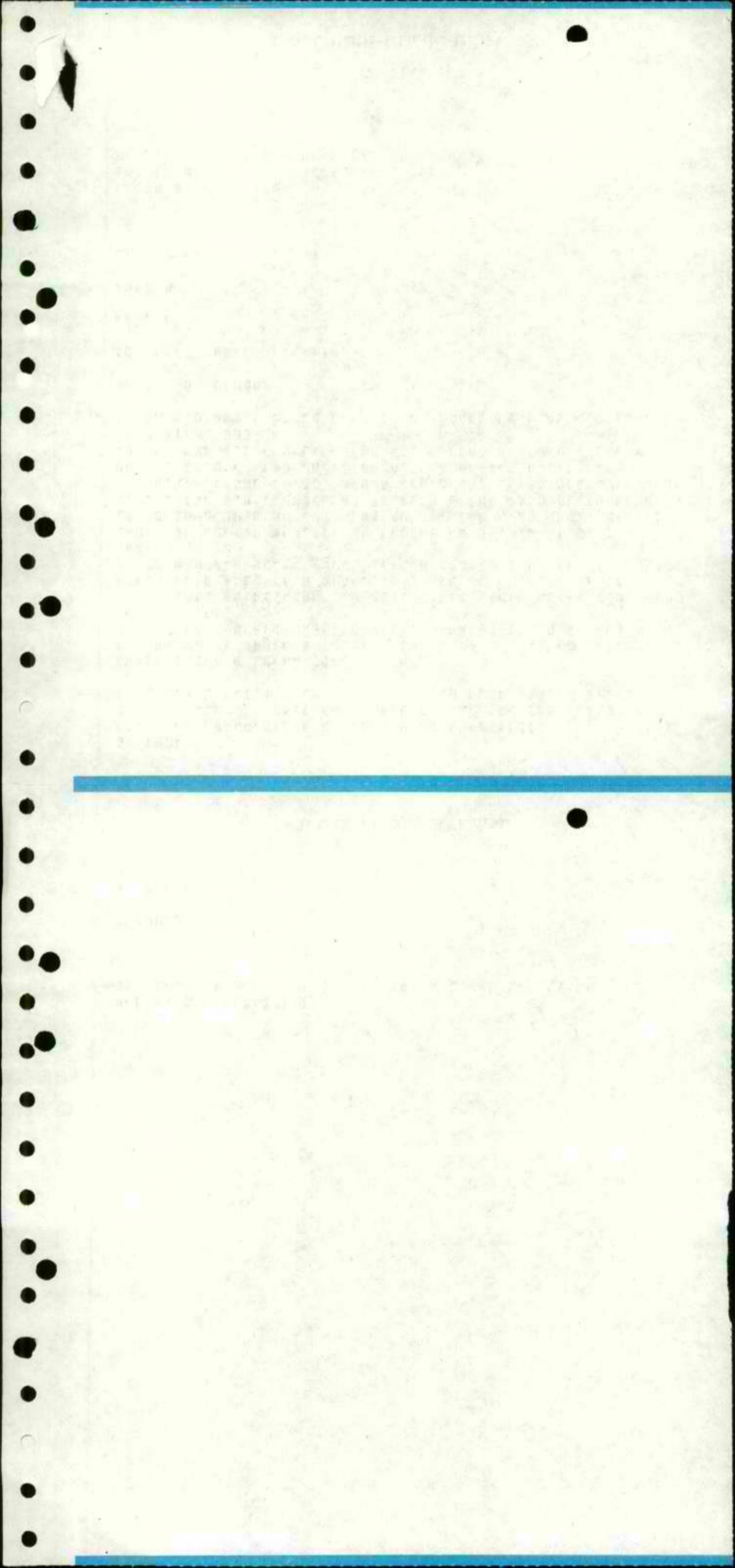
1. מציבים שתשיב למכתב המוכיח כי השלטונות הישראלים CANNOT SEE THEIR WAY להתיר לראש עיריית חברון לבוא לניו יורק. עם כל הליברליות הנהוגה בניהול השטחים איננו סבורים שמוטלת עלינו חובה כינלאומית לאפשר לתושב השטחים לנסוע לחו"ל על מנת להופיע על כימה בינלאומית ולהתקיף את מדינת ישראל. שום מדינה אחרת בעולם לא הייתה עושה זאת. נתשוכה עניינית כואת מתחייבת, בין השאר, מן העובדה שהאיסור על נסיעתו למועבי"ט פורסם כבר אהמול.
2. מציבים שלא הכלול במכתבך דברים כבסעיף 2 א' וכי במברקך ראשית משום שהדי נשיא מועבי"ט והמוכיח כן פונים אלינו, ושנית משום שמוטב לבטא נימוקיננו לסרוך במקום לפסול נימוקייהם לפניה אלינו.
3. בתגובה להתקפות הצפויות מנקשים שתשמיע דברים שטיקרט מדיני ולא מטפטי אך משאירים לשיקולך באירו מידה לשלב גם החייחסויות לאמנה הרביעית כמוצע בסעיף 4 במברקך.
4. ליריעתך בלבד: מכיוון שאין להוציא מכלל אפשרות פניית קואסטה לכגי"ץ, חשוב שלא ייאסר על ידך דבר בשם ממשלת ישראל העלול לסייע למיעונו או להקשות על התגוננותנו.
5. בהצלחה.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

אליצור==
מג/אא/סו

פ: שהח, רהט, ארליך, ידין, מנכל, ממנכל, ריכון, ר/מרכו, דס,
אטן, אליצור, ארבל, גוון

משרד החוץ - מחלקת הקשר - תל אביב

מברק גלוי יוצא

ג ל ו י

כלמ"ס

אל	חמסרד
כאת	נאום
תארין	25.2.80
מס.	552

דרגה דחיפוק

סייד

גלוי יוצא 552

ארבל 2

מוענס: חכרון

בהמשך לשלנו 549 לחלן החכטאווירוח כלום:

- א. נאומר.
- ב. זכרת החשובה הראשונה: לליגה הערכית, ירדן, וערח פלסטין, יובוסלקה קובה וסוריה.
- ג. זכרת החשובה השניה: לחוניסיה, ירדן וברה"מ.

נאום

חתימה

שט השולח

גלוי

552 2

א: הנאום

Mr. President,

Reference has been made this afternoon by various speakers to the Council's invitation to the Mayor of Hebron, Mr. Fahd Qawasmah, to participate in this debate.

Members of the Council will wish to know that Mr. Qawasmah requested last week that he be permitted to travel to Amman and then to proceed from there to New York. On the morning of Friday the 22nd of February, Mr. Qawasmah was informed that on this occasion his request could not be granted.

This took place many hours before the Tunisian Ambassador made his request to the Council concerning Mr. Qawasmah. Accordingly, on Friday afternoon, here in New York, many hours after Mr. Qawasmah had been notified that his application had been declined, it must have been clear to him and all those behind him that they were purposely engaged in a transparent exercise of duplicity in the knowledge that Mr. Qawasmah would be unable to come to New York.

As I indicated in a letter to the Secretary-General this morning, although Israel is under no obligation whatsoever to permit the residents of Judea, Samaria and the Gaza District to travel abroad, its liberal policy in administering these territories has also found expression in consistently facilitating

Handwritten notes:
Mr. Qawasmah
Judea, Samaria
Gaza District

free movement of the local residents abroad. This includes even movement to Arab countries which regard themselves as being in a state of war with Israel.

Mr. Qawasmah himself has been the beneficiary of this liberal approach on numerous occasions and has been permitted to travel extensively to various Arab countries as well as to Europe and to the United States.

However, the purpose of his intended trip on this occasion would have been to lend support to Israel's avowed enemies in their ongoing and concerted campaign of incitement and vilification, and in this way to aid and abet them in their unrelenting political warfare against my country.

Mr. President,

Let me make one or two further observations.

As is well known, our enemies regard Judea and Samaria as territories "occupied" by Israel, as the Representative of Tunisia, for instance, stated again here today. According to their argument, since Israel is an "occupying Power," it is bound by the provisions of the Fourth Geneva Convention of 1949.

The least one can expect is that those espousing such views should make an effort at consistency. If indeed

Israel's conduct in Judea and Samaria is subject to the Fourth Geneva Convention, as asserted by them, I would invite our adversaries to indicate under which provision of that Convention they claim the existence of a duty for Israel to permit travel abroad for the residents of Judea and Samaria. In fact, they know full well that there is no provision in the Geneva Convention requiring that the movement of the local population outside the territories be permitted. As I have already mentioned before, Israel as a rule facilitates such movement in both directions, including movement to Arab countries that regard themselves as being in a state of war with Israel. In particular, Israel facilitates pilgrimages to Mecca and family visits in both directions. This liberal policy of Israel, however, cannot serve as justification for making demands on Israel in excess of the provisions of the Geneva Convention.

The only logical construction that can be placed on the request by Tunisia to invite the Mayor of Hebron is, therefore, that the Representative of Tunisia, as the Representative of the Arab States on this Council, no longer regards Judea and Samaria as territories "occupied" by Israel. It is somewhat bizarre though that such a significant shift in Arab foreign policy should have been announced

in such a roundabout way. I therefore invite the Representative of Tunisia to state plainly and clearly that his country, and the other countries he represents here, no longer regard Israel as an "occupying power" in Judea and Samaria, and I assure him that the implications of such a statement will be given earnest consideration by my Government.

The question of the invitation of the Mayor of Hebron again highlights the duplicity and hypocrisy of the Arab States characteristic of their approach towards Israel ever since our accession to statehood in 1948. In the last 32 years, Arab governments have violated every conceivable universal treaty, convention, United Nations Charter principle and requirement in relation to Israel. The explanation offered by them has been that they regard themselves as being in a state of war with Israel. This, incidentally, has not prevented them from systematically violating even the laws of war in respect of Israel. But while they piously claim for themselves the privileges of international law of war, they seek to impose on Israel duties that go even beyond those of the international law of peace. They should of course remember that no State can invoke in its favour benefits deriving from certain provisions of international law, without at the same time being prepared

to abide by the duties flowing from international law.

Reciprocity is, as we all know, a cardinal principle and cornerstone of international law. Regrettably, lack of reciprocity and duplicity are the guiding principles of Israel's enemies in their attitude towards my country.

Mr. President,

In their statements and letters to the Security Council, Arab Representatives and their supporters have made a concerted effort to distort and misrepresent the questions concerning Hebron.

Hebron has always been a central link in the unswerving attachment of the Jewish people to its homeland. The Hebrew Patriarchs were buried almost 4,000 years ago in the Cave of Machpelah in Hebron, and ever since that time their burial ground has been hallowed and venerated by the Jewish people. Apart from two short periods following expulsions by the Romans and Crusaders, Jews lived continuously in the city for almost three millenia. In recent centuries it was a community consisting largely of pious scholars and students. This peaceful and defenceless Jewish community was massacred by an Arab mob in 1929, when the forerunners of the present PLO terrorists turned their fanatical hatred against them.

The attackers did not spare women, children, or the elderly. They destroyed Jewish houses, razed synagogues and burned sacred Torah Scrolls.

In 1948, with the invasion and illegal occupation of Judea and Samaria by Jordan, the entire region became "judenrein," and any Jewish presence was prohibited.

On 5 June 1967, King Hussein spurned an official message from Israel delivered through the United Nations intermediary inviting him to stay out of the 6-day war which began that day. Instead, the Jordanian occupiers of Judea and Samaria opened fire all along the armistice lines with Israel and as a result of their renewed aggression, lost control of Judea and Samaria. Since 1967 experience has shown that Jews and Arabs can live together peacefully in Hebron and elsewhere with a modicum of mutual accomodation and without encroaching on each other's rights.

The enemies of peace and reconciliation, whose aim is to torpedo any peaceful Arab-Israel coexistence, have deliberately created incidents in Hebron and elsewhere in order to further their belligerent designs.

What happened in Hebron on the 30th of January is a primary example of their despicable modus operandi.

552-8

- 7 -

On that day, Yehoshua Sloma , a young theological student in neighboring Kiryat Arba, was fatally wounded while shopping in a market at the center of Hebron. As a result, a curfew was imposed by the authorities on the immediate area of the crime.

The purpose of the curfew was to facilitate the search for those responsible for the murder. Contrary to allegations made here, the curfew was not imposed on the population as a form of collective punishment, and the greater part of the city as well as the bulk of its population were not affected.

The curfew was lifted every day in order to allow residents in the curfew area to shop for food. In the city as a whole, except for the limited curfew area, life went on as normal. It is complete nonsense to suggest that food did not reach the city and its residents.

Incidentally, the assertion made by the Representative of Tunisia to the effect that the curfew is still in force is absolutely untrue. It was lifted more than two weeks ago. Apparently, news of this kind does not reach the Representative of Tunisia with the same rapidity as those relating to Mr. Qawasmah's travel plans.

During the curfew, Moslem religious observances were carried on as usual in all parts of the city except the mosque erected over the Cave of the Machpela, known as the Mosque of Abraham, on the edge of the curfew area.

It has been falsely reported to this Council that hundreds of residents were detained by the authorities. To be sure, some suspects were detained for investigation, but their number was limited. Most of them were released immediately, and all were released as soon as their investigation was completed. Reports that Arab residents were driven from their homes attest only to the unbridled fantasy of their authors.

Another recent incident in Hebron has been distorted and twisted in a way typical of the mendacious propaganda techniques of the Arab rejectionists. Arab youths started hurling rocks at Jewish worshippers who had prayed at the Cave of Machpela. One of the rocks hit an elderly Arab man in the eye, and blinded him. As often occurs in rejectionist propaganda, this innocent victim of Arab religious intolerance was touted as an example of so-called Israeli brutality.

It has also been falsely alleged that the rights of Moslems to worship at the Mosque of Abraham have been revoked. The arrangements to facilitate worship by Moslems and Jews remain unchanged. These arrangements were brought to the knowledge of the Council by my predecessor in his letter dated 1 November 1976 (S/12223).

Under these arrangements, Moslems are able to pray in their area 24 hours a day, every day of the week.

Jews are able to pray in their areas on weekdays and on the Jewish Sabbath, as well as on Jewish holidays, in accordance with accepted hours of prayer. However, on Fridays - the Islamic special day of prayer - Muslims are able to pray throughout the whole day; Jews, on the other hand, are limited to evening prayers to greet the coming Jewish Sabbath.

These arrangements were established with the greatest consideration for Muslim religious sentiments and without affecting or infringing Muslim rights. That these arrangements have been working to the satisfaction of all sides in itself refutes the burden of the charges in the "information" supplied by the Islamic Conference.

These, Mr. President, are the facts, but how many States in this Organization care about the facts?

Mr. President,

In the light of all the above, I repeat that this debate and the elements being injected into it are nothing but an attempt by the enemies of peace to frustrate the peace process, and to divert attention away from the real threats to international peace and security. The whole exercise is transparent, and the racism being displayed with regard to Hebron is monstrous.

552-11

- 10 -

Members of the Council surely cannot let this pass, without reneging on the primary responsibility entrusted to them for the maintenance of international peace and security, in accordance with the Purposes and Principles of the Charter. This debate flies in the face of the Council's mandate and all that the Charter stands for.

We reserve our right to take the floor again to address ourselves to other aspects raised in the course of this debate.

JKD 77

2-N 1

אמא
א: המשרד
מ: נ"י, נר: 512, תא: 230280, זח: 1400, דח: ר, סג: ב,
בנכ

רגיל/בלמס.

מנכ, בראון אל יצור.
מועב' י"ט - קדואסמה : לשלנר 488 ו-1-510.
להלנ מכתב מה 23/2 מהמזכל לשגריר וכן המכתב בסימוכין מה 22/2 מנשיא
מועבט למזכ"ל

Excellency,

I have the honour to transmit to you herewith a copy of a letter dated 22 February 1980 addressed to me by the President of the Security Council in relation to the proceedings of the 2199th meeting of the Council on the afternoon of 22 February 1980. I should be grateful if you would bring the matter of the invitation by the Security Council to Mr. Fahd Qawasmah, Mayor of Al-Khalil (Hebron) to the attention of the Government of Israel for its urgent consideration. .

Accept, Excellency, the assurances of my highest consideration.

Kurt Waldheim

His Excellency
Mr. Yehuda Z. Blum
Permanent Representative of
Israel to the United Nations

2014 10/17

2 p/w 2 B3 512 12J

UNITED NATIONS NATIONS UNIES

POSTAL ADDRESS—ADRESSE POSTALE UNITED NATIONS, N. Y. 10017
CABLE ADDRESS—ADRESSE TELEGRAPHIQUE UNATIONS NEWYORK

REFERENCE:

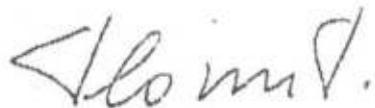
22 February 1980

Sir,

I have the honour to refer to the decision taken by the Security Council at its 2199th meeting this afternoon in connexion with the item entitled "The situation in the occupied Arab territories" to extend an invitation under rule 39 of its provisional rules of procedure, as requested by the Permanent Representative of Tunisia to the United Nations in document S/13814, to Mr. Fahd Qawasmah, Mayor of Al-Khalil (Hebron).

In accordance with the decision taken by the Security Council pursuant to a further request of the representative of Tunisia, I have the honour to request you to bring this matter to the attention of the Government of Israel in order that Mr. Qawasmah may be permitted to address the Security Council in New York, and thereafter to return to his post..

Accept, Sir, the assurances of my highest consideration.

Peter Florin
President of the Security Council

His Excellency
Mr. Kurt Waldheim
Secretary-General
United Nations

בלום שלכם 514 - פה"ד - קווסמה - מועביט - לטעיף 5 פרשת הבקשה והסירוב.

1. קווסמה מנה כ-21.2 למפקד נפת חברון והודיעו שמתכוון לצאת לעמאן בעניני עירו על פי אישור יציאה שקבל מהממשל. דרך אגב אמר שקבל הזמנה להופיע "כמסארות האו"ם" ולהעיד על פרשת ההתנחלויות בחברון והעוצר שהוטל על העיר בעקבות רצח תלמידי הישיבה יהושע טלומה ז"ל.

2. אמניתו של קווסמה ליציאה לניו-יורק הועברו להחלטת שהב"ט מרחה הבקשה. החלטת שהב"ט נפטרה לקווסמה ביום שישי בשעות הבוקר. בתגובה הודיע קווסמה שלאור החלטת שהב"ט אינו מעונין לצאת לעמאן וחוציץ על כוונתו לכנס מסיבת עיתונאים בה יקדע על סרוב הממשל לאשר את יציאתו לניו-יורק. המסיבה לא התקיימה.

3. לט" 6 האיש ועמדותיו. פה"ד קווסמה נבחר כראש עיריית חברון בבחירות העירוניות שנערכו בשנת 1976 בשמה של רשימת ה"גוש הלאומי" שייצגה את סרכיה ראשי הערים תומכי אש"פ באיו"ט. בסרט שנבחר ראש עיריית חברון שרה כממשל הצבאי באגרונום. בן לאחת התמולות העמירות והגדולות בחברון. מאז הבחור אשר הממשל במיעותיו המרוכזות לאירוסה המערבית המזרחית כאחד, לארה"ב לכנסים וועידות ומפגשים. בשנת 79 ביקר במסרד ונפגש עם ערפאת. קווסמה חבר הוועדה להכוננה הלאומית שחבריה סרכיה ראשי הערים באיו"ט. הוועדה מנהלת את הפעולות הפוליטיות באיו"ט הוך הנחיות פוליטיות פא"פ. חברי הוועדה מזהים עם המלגים הראשיים של אש"פ - פחה כולל ארבוני הסירוב הגיצוניים של חבא, ג'יכריל ותואחמה. קווסמה הכיץ בשנים 76-78 עמדה פוליטיות במיוריו בארצות ערב במסגרת מסעותיו לאסוף כספים העולות כקנה עם עמדות אש"פ. התכסאותיו מגלה מסכת מגובשה של מושגים והיקפות לישראל (ציונות וליהדות התואמה באופן מלא את העמדות הקיצוניות של אש"פ).

משרד החוץ

מחלקת ההסברה

פ. 1/18

26.9.1980

ת/80/253

אל: כל הנציגויות

שמור

אברהים טוויל - ראש עיריית אל-בירה

כזכור אסר הממשל הצבאי את צאחו של הנ"ל לבריטניה למרות שהוזמן באופן רשמי ע"י ממשלתה.

רצ"ב סקירה הכוללת פרופיל פוליטי של טוויל ותאור פעילותו העויינת של הנ"ל, המסבירה את הרקע להחלטת הממשל.

הסקירה הוכנה ע"י מר פנחס גונן, נציג המשרד בשטחים והיא מבוססת על חומר שהועמד לרשותו ע"י משרד היועץ לענייני ערבים במפקדת איו"ש.

החומר מיועד לשמוש זהיר רק באוחס מקומות שבהם יהיו פרסומים בנושא.

הסברה/תכנים

1. פעילות ציבורית עוינת

טוויל חבר בשני גופים לאומניים פעילים :-

א. בועדה להכוונה לאומית

ב. במועצה להשכלה גבוהה

במסגרת חברותו בהם, השתתף במרבית פעולותיהם העוינות נגד הממשל הצבאי הישראלי. בסדרת הכנסים הפוליטיים שקוימו מאז ספטמבר 1978, נגד הסכמי קמפ דייוויד ויזמת השלום, ובכנסי המחאה נגד פעולות הממשל הצבאי. חתם והחתים על עצומות וגילויי דעת פוליטיים של גופים. אלה.

טוויל מרבה לנצל מעמדו המייצג כראש עיר להצגת עמדת אש"ף בחקשורת הבינלאומית והמקומית. לעיתים קרובות הדריך עתונאים בתחומי עירו וגם מחוץ לה והפעיל חושבים להבעת מחאה והתנגדות לממשל ישראל. כמו כן הרבה לשגר מברקי מחאה לגורמים בין-לאומיים, לנציגי מדינות זרות, לאו"ם ולגורמים ישראלים.

2. עמדות פוליטיות

טוויל תומך קנאי באש"ף ובדרכו ופועל להגברת החמיכה באש"ף בקרב האוכלוסיה. באחד מחוץ גילויי דעת רבים שלו ב-1.8.79 (משותף לו ולחל פ) לסוכנות הידיעות חירדנית, נאמר בין היתר :- "ראשי עיריות מכריזים על דבקותם בזכות ההגדרה העצמית לעם הפלשטינאי ומדגישים כי הם רואים באש"ף נציג חוקי יחידי של העם הפלשטינאי. כמו כן הדגישו את זכותו של העם הזה להתנגד לכל צורות כיבוש בכל האמצעים האפשריים".

- מעל לכסאו במשרד חלויה מפת פלשטין הכוללת את מדינת ישראל בגבולות 1967 והוא הביע עמדתו באזני גורם ממשלתי כי גם טבריה, נכללת ונחשבת "פלשטין".
- "המאבק המזויין" - טוויל רואה בפעולות החבלה "מילוי חובה לאומי" כמו ראשי העיריות האחרים שאחד ממאפייני פעילותם הוא החגיגות ציבוריות - פוליטיות למען מחבלים שפוטים ואחרים, טן גם טוויל פעיל במישור זה. הגדיל לעשות בחגיגות על מחבל שביצע פיגוע רצחני בתלמידים בטבריה, וישראל בקשה הסגרתו מארה"ב.
טוויל אמר בראיון לעתון "אל-פג'ר" מ-2.4.80, כי המחבל "פילא את חובתו".
- מחוץ הפיסה ועמדה זו נובעים גם הגיבוי הפומבי המוסרי והפוליטי שהוא נותן למחבלים שנהרגו במהלך נסיונם לבצע מעשי טוור. כמו ראשי עיריות אחרים הוא מפרסם מודעות אבל בעחוני מזרח ירושלים בסגנון ובחוכן המציגם כמופת לאומי הראוי לכבוד והערכה וכמו-כן לחיקוי.

- טוויל (יחד עם כרים חלפ) רואה את הפרות הסדר וההפגנות מצד גורמים מסיתים באוכלוסיה כלגיטימיים ומוצדקים. במברק משותף עם חלפ לשר הבטחון ב-3/4/79 בעקבות הפרות הסדר בנספת רמאללה הוא מכנה אותן :- "נסיונותיהם החוקיים של חושבים להביע את דעותיהם".

- מובן כי עמדה ציבורית - פוליטית כזו מצד ראשי הציבור, ראשי הערים המהוים מופת לאוכלוסיה - הנה בכחינת עידוד ישיר והסחה להפרות סדר והפגנות. ואכן על פי ידיעות שונות שהגיעו לגורמי ממשל הוא הסית תלמידים ובני נוער להפגנות והפרות סדר אלימות.

- במספר הזדמנויות הביע טוויל במובני את עמדתו כי ראשי הציבור הפוליטי "יודעים" ואף עשויים להפעיל את האוכלוסיה כנגד השלטון.
- בראיון לעחון הכותי "אל נהציה" ב-2.2.80 נשאל טוויל מה חהיה תגובתו אם יורשע במשפטו (בעוון תקיפת שוטר) וענה :- "התגובה חהיה המונית ... הציבור הוא הנשק שלנו והוא עומד לצדנו..."
- בדברים לכחב סוכנוה הידיעות הירדנית ברבת עמון ב-7.1.80 הכחיש כי קיימת כוונה של ראשי הערים להתפטר ממשרותיהם. הוא אמר "אנו יודעים כיצד לעמוד בפני נסיונות ההשתלטות באמצעים שונים מלבד אמצעי ההתפטרות הקולקטיבית..."

סיכום

בעחון הכותי "אל נהציה" הראשית פברואר 1980, הוגדר טוויל כדלקמן :

"טוויל נמנה על אלה היוצאים חמיד נגד כל תוכניות האוייב הציוני ומזימתו. טוויל רוקח צעיר, אחד הקיצוניים בחנועה הלאומית באדמה הכבושה".

להערכת הממשל באיו"ש, הגדרות ותארים אלה משקפים לא רק את דימויו של טוויל בעולם הערבי, אלא גם את המציאות.

על רקע זה ניתן להבין את סירובו העיקש לבקש את חבלן מג"ב שהציל את חייו בנסיון לפרק מטען חבלה שהונח במוסכו ביוני 1980. ולא זו בלבד אלא שהפיץ גירסה מרושעת כי הממשל הצבאי "הקריב דרוזי" כדי לחסות על אחראיותו ומעורבותו בפיגוע.

מפקדת אזור
יהודה ושומרון
מחקר

טל. 232451

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

מס' (46-ר-ה)

1004 - 380

1 אוק' 80

5

מ' ר' 80

בלמים

אל: מפקד האזור

ר"ש מתאם הפעולה בשטחים

.....
.....
.....
.....
.....

לקט מודיעין ממשלי

הנדון: כרים חילף - פרופיל פוליטי

1. מצ"ב תרגום ראיון של כרים חילף לשבועון "אל-הדף", שהוא בטאון "החזית העממית לשחרור פלסטין" פלג ג'ורג'י חבש. (גליון 30 אוג' 80).

2. ראיון זה מהוה, מבחינת היקפו, בהירותו וחדותו בבחינת פרופיל ממוקד של הנדון.

3. בולטות הנקודות הבאות:

א. "פלסטין אינה ראמאללה או שכס, אלא נצרת יפו וחיפה- אלה הם פלסטין החזרת ירושלים, ראמאללה, שכס, בי"ל או חברון מחייבת את החזרת יפו חיפה ואום אל-פחם".

"אנו דורשים אחדות לאומית למען השחרור מן הים ועד הנהר".
(הערבי באדמות 1948 אינו מאמין בקיום מדינת ישראל").

ב. "הועדה להכונה לאומית" (וחילף בחוכה) הובילו משך שנתיים מאבק גלוי שחביא לזריקת האבנים בגלוי על הצבא הישראלי.

ג. חילף מזהה עצמו באפן מלא עם "חזית הסינוב" וארגוניה. ("החזית"/חבש ו"החזית"/חואתמה).

הערה: סקירה כוללת על דמותו הפוליטית של כרים חילף על יסוד כלל המידע שברשותנו תוצא על ידינו בהקדם.

יגאל ככמון, סאייל
נו"מ יועץ לעניני ערבים

יכ/לי

בלמים

UNITED STATES DEPARTMENT OF AGRICULTURE

OFFICE OF THE ASSISTANT SECRETARY FOR POLICY AND ADMINISTRATION

1. The first part of the report deals with the general situation in the United States and the world as a whole. It points out that the United States is in a position of relative strength and that the world is in a state of transition.

2. The second part of the report deals with the economic situation in the United States. It points out that the United States is in a state of economic expansion and that the world is in a state of economic depression.

3. THE ECONOMIC SITUATION IN THE UNITED STATES

a. The first part of this section deals with the general economic situation in the United States. It points out that the United States is in a state of economic expansion and that the world is in a state of economic depression.

b. The second part of this section deals with the economic situation in the United States. It points out that the United States is in a state of economic expansion and that the world is in a state of economic depression.

c. The third part of this section deals with the economic situation in the United States. It points out that the United States is in a state of economic expansion and that the world is in a state of economic depression.

UNITED STATES DEPARTMENT OF AGRICULTURE
OFFICE OF THE ASSISTANT SECRETARY FOR POLICY AND ADMINISTRATION
WASHINGTON, D. C. 20250

1950

ראיון של האח כרים חילף ל"אלהדף"

אנו דורשים אחדות לאומית למען השחרור מהים ועד הנהר
סאדאת הינו הבוגד הגלוי אך הבוגדים רבים ואנו מכירים אותם.

מבי"ח ביוסטון-טכסס בארה"ב, במורל גבוה, ברוח מאבק מחודשת ובבטחון בנצחונם של הלוחמים מתוך צדקת הבעיה ומאבק העם הואיל האח הלוחם (כרים חילף) להעניק לעתון "אלהדף" ראיון עיתונאי בו הביע את השקפותיו והשקפות המוניים בשטחים הכבושים ביחס לבעיות רגישות ובווערות רבות.

"אלהדף": אתם הנהגתנו הלאומית בתוך השטחים, הייתם סמל ולפיד לוחם של בעית העם הפלסטיני, אתם עמדתם בנחישות מול תוכניות החיסול ודבקתם בעם ובבעיותו, ע"י מאבקם של המונינו טס הכשלתם את תוכניות הבגידה. כיצד להערכתכם מתקשרת תוכנית ק.ד. והאוטונומיה ליוזמה האירופית, ובמיוחד בעקבות הפעולות האחרונות של המשטר הירדני?

ח'לפ: לאמיתו של דבר, לא ניתן להפריד בין המדיניות של ארה"ב, מנהיגת האמפריאליזם העולמי, לבין המדיניות של מדינות אירופה. כיון שהיוזמה האירופית הצטרפה אל הלחץ של האמפריאליזם האמריקני למען ישום תוכנית ק.ד. המדיניות האירופית חשאר לנצח קשורה במדיניות האמריקנית. אנו מבחינים בזאת במה שקורה כעת בתוך ארגון האו"ס. המדיניות הזו נוהגת באותם דפוטים של המדיניות האמריקנית ביחס לבעית העם הפלסטיני. מי הקים את "ישראל"? בריטניה ובעקבותיה מדינות אירופה. באותה עת יצאה ארה"ב ממלחמה העולם השניה, ואז החלה לעמוד בראש המדיניות של העולם המערבי וקבלה את תפקידה של בריטניה. לכן, לא יתכן שקארטר יאפשר למדינות אירופה לחרוג ממדיניותו, וזו בדיוק מה שקרה בוועידת ונציה, ומדוע? כיון שהסכמי ק.ד. רוצים לשלול את קיומם של ההנהגה, העם והמולדת וזכות ההגדרה העצמית עומדת בסתירה לתוכניות ברית קארטר-בגין-סאדאת.

אלהדף: כיצד אתה מעריך את אופי העמידה נגד הכיבוש של המונינו בשטחים הכבושים בתקופה הנוכחית?

ח'לפ: אחיכם בתוך השטחים עומדים מול הכיבוש זה למעלה מ-13 שנה. אנו כהנהגה פנימית שאינה חלילה לאש"פ, חששנו לבנינו מפני מדיניות היהוד. אולס, לאחר שהקמנו את הוועדות העממיות בבתי"ס, את המרכזים, המועדונים והמוסדות בכל מקום, מצאנו שלבנינו יש רוח לחימה מעולה. ההנהגה בשטחים היא הנהגה של המוני העם ולא של יחידים- העם מוביל ואנחנו עמו. אנחנו בתוקף תפקידינו פועלים עם המוני עמנו. מאבקם של אחינו בשטחים שונה ממאבקם של עמי העולם הערבי, כיון שאנו חיים בצל כיבוש, היוצא נגדנו ברוביו בתותחיו ובמקלעיו- ואילו אנו נלחמים בו באבנים באומץ לב. כל הפגנת תמיכה בהמוני עמנו שנערכת בעמאן או בבגדד, או בכוחית או בכל מדינה ערבית זקוקה לאשור השלטונות והמשטר שם. לכן, מאבק המונינו בפנים חזק יותר, עצום יותר, ובוגר יותר ממאבקי המונינו בעולם הערבי.

אין זו השמחה של אחינו שהרי התנאים שלהם קשים אבל התנאים שלנו קשים יותר, אנו חיים בצל כיבוש, שהרובים מכוונים לראשינו ובו בזמן אנו נאבקים ונלחמים. עמנו בפנים עבר את מחסום הפחד ומחסום המוח אנו מקוים שעמי העולם הערבי במאבק יעברו (אף הם) את המחסום הזה ויפעלו למען הבעיה הערבית בכלל והבעיה הפלסטינית במיוחד.

אלהדף: הפיגוע האחרון בהנהגה הלאומית בתוך האדמה הכבושה בוצע בצל תוכנית מדינית אותה מוביל האימפריאליזם העולמי בהנהגת ארה"ב, הציונות ובטיסה ישראל, והראקציה הערבית בהנהגת משטרו של סאדאת. מכאן, כיצד אתה מקשר בין הפיגועים הללו לבין המזימה הנקראת אוטונומיה?

ח'לפ: התוכנית אותה מנהיגים האמפריאליזם, הציונות והראקציה הערבית, כלומר קארטר בגין וסאדאת, שואפת לחסל את ההנהגה הלאומית באדמות הכבושות, כיון שאנו יחד עם המונינו הצלחנו להכשיל את תוכנית האוטונומיה נגד אדמתנו ועמנו. האוטונומיה נולדה בק.ד. כשהיא מתה, אלא שהם ניסו להחיותה, אבל עמידת המונינו בשטחים הכבושים - בגדמ"ע ובאזח"ע - בנושא זה היתה סופית ואנו דנו אותה למות. הם קבעו את ה-26 למאי שנה זו כתאריך ביצוע האוטונומיה - לנסיגת הממשל הצבאי ולמסירת העניינים למנהל העצמי.

התקופה שבין ה-26 למאי עד ה-2 ליוני שבה נפגענו היתה פחות משבוע מתאריך היעד. חלק מעמיתנו ראשי הערים גורשו לפני ה-26 למאי. והסיבה לכך היא השתתפותנו בהכשלת תוכנית האמפריאליזם הציונות והראקציה הערבית שחשבו שע"י הריגתנו או פגיעה בנו הם יוכלו לישים שוב את התוכנית הזו אבל הם לא הצליחו ולא יצליחו בשום אופן לישים את התוכניות הללו. המוני עמנו בשטחים בעלי תודעה ויש להם מנהיגים בעלי תודעה ובקיאיות. כמו כן הם הולכים אחרי מה שמפרסמים הארגונים הפלסטינים, אש"פ, פלגי ההתנגדות לפי הקו שלהם.

אלהדף: התוכנית הבסיסית של צדדי ק.ד. היא למצוא סוכנים בתוך השטחים הכבושים עליהם יוכלו לסמוך כנציג מחליף לאש"פ וכך תיושם תוכנית האוטונומיה באמצעות הסוכנים הללו. כיצד הצלחתם כהנהגה לאומית וכציבור לבדוד את הסוכנים הללו ולמנוע אותם לשתי"פ בגלוי עם הישות הציונית או כל משטר ראקציוני אחר המוכן לשתי"פ עם נוסחת ק.ד.?

ח'לפ: שאלה נכבדה ומצוינת, לפני חתימת הסכמי ק.ד. היה הסכם בין הסוכנים או המנהיגות המסורתית בתוך השטחים הכבושים לבין ארה"ב וסאדאת מתוך מחשבה שהם יוכלו לשלט בארץ ולהוות החליף לאש"פ בגדמ"ע ובאזח"ע. כאשר נחתמו הסכמי ק.ד. ובתוכם תוכנית האוטונומיה והחל שלב ההכנה לביצועה, החל המאבק של המוני עמנו והנהגתו, ע"י כינוס ועידות בכל רחבי הגדמ"ע, ביניהן כנס בי"ל באוני בי"ל, שאני הייתי בו ראשון הדוברים ובו נכח אליאס פריג' - ר"ע בי"ל. בכינוס זה טרבנו אני והאח בטאם שכעה ללחוץ את ידו של פריג'.

היה מי שכתב בעתון "אלקדס" הסוכן מאמרים יומיים הנושאים את חתימתם של אלה שכתבו "אנחנו כעם פלסטיני אומרים תמיד לא... לא... לא... מדוע לא נאמר הפעם כן, שהרי האוטונומיה עשויה להוביל למדינה פלסטינית.¹¹ כותבים אלה ניסו להטעות את האיש ברהוב שיבלע את ההצעות הללו, אבל ללא הצלחה. כיון שעמנו הוא בעל תודעה, נערכו הכנסים והאסיפות יומם ולילה למען תובהר מהותה של האוטונומיה, שאינה אלא חיטול המהפיכה הפלסטינית.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Second block of faint, illegible text, appearing as a separate paragraph.

Third block of faint, illegible text, continuing the document's content.

Fourth block of faint, illegible text, showing a change in the document's structure.

Fifth block of faint, illegible text, possibly a section separator or another paragraph.

Sixth block of faint, illegible text, maintaining the document's flow.

Seventh block of faint, illegible text, appearing towards the bottom of the page.

Eighth block of faint, illegible text at the very bottom of the page.

אוטונומיה מוענקת למיעוט החי בחוף רוב ואילו אנחנו איננו מיעוט זר, אנחנו חיים על אדמתנו ואנו רוצים את עצמאותנו על אדמתנו. האוטונומיה תשאר את הריבונות על אדמתנו לישות הציונית ולכן הבחינו המונינו בנסיונות הסוכנים ושמרו על רמה גבוהה של אחריות ותודעה. חלק מהסוכנים חזרו מברכתם הקודמת (לק.ד.) כיון שגילו כי הם לא ישיגו מאומה זולת בושע והשפלה.

אלהדף: כיצד מתקשרת החיאת תוכנית הממלכה המאוחדת בתקופה זו אל האוטונומיה במסגרת היוזמה האירופית?

ח'לפ: עמנו התנגד מכל וכל לתוכנית הממלכה הערבית המאוחדת, כיון שהיתה נסיון למחוק את הזהות הפלסטינית העצמאית כפי שמשתדלת ישראל לעשות. היוזמה האירופית היא מזימה שבאה בהמשך לכשלון ק.ד. ומהווה מסדרון לתוכנית הממלכה הערבית המאוחדת. אנחנו לא נגד האחדות שהרי העם הירדני הוא אחינו ויקירנו כן גט בעראק בסוריה ובמקומות אחרים. אנחנו קוראים לאחדות הערבית מהאוקיינוס (תאטלנטי) ועד המפרץ (הפרסי), אבל אנחנו דורשים קודם את עצמאות המולדת הפלטי ושחרור אדמותינו בפלסטין והקמת מדינתנו. אנו מתנגדים למיזוג עם מדינה ערבית כלשהי לפני שנקבל את עצמאותנו. ישראל, ארה"ב והראקציה הערבית שואפים למחוק את הזהות הלאומית הפלסטינית. כאשר אני אומר שאני פלסטיני אינני מתנער מערביותי ואינני נגד אחי הלאומי הנמצא בירדן, או בלבנון או בסוריה. להיפך, כאשר אני אומר לישראל - זו פלסטין, זו אדמתי ומולדתי ואני בעליה - ישנם משטרים שדבורים כאלה אינם נראים להם, כיון שהם רוצים למחוק את הזהות הפלסטינית, והם הוששים מהקמתה אפילו של מדינה זעירה כיון שהיא עלולה להיות סכנה למשטריהם.

אלהדף: מדוע, ובעיקר בתקופה הנוכחית, מתקשרים יותר ויותר מאבקי המונינו באדמה הכבושה שלפני 1948 עם מאבקי ההמונינו בגדמ"ע ובאזח"ע?

ח'לפ: כבוד גדול הוא לכל אחד מאתנו שהמונינו מאז 1948 (ערביי ישראל - המתרגם) נאבקים עד לרגע זה עמנו. וכך מתקשר מאבקנו כעת באדמות 1967 עם מאבקם שם. כולנו נמצאים כעת בחזית אחת כיון שפלסטין אינה ראמאללה, או שכס אלא נצרת יפו וחיפה - אלה הם פלסטין. החזרת ירושלים, ראמאללה, שכס בי"ל או חברון מחייבת את החזרת יפו חיפה ואום אלפחם, וזה מה שמציק לישראל. התיאום אינו מוגבל רק לאנהגות באדמות 1948 ו-1967 אלא קיים גם בין המוני העם. אנו משתתפים, למשל, בכל עצרת הנערכת באום אלפחם, במידה ושלטונות הכיבוש אינם מונעים זאת, קיים בינינו לבינם קשר יום יומי. שלטונות ישראל החלו לאסור עלינו לצאת לגליל ולמקומות אחרים. לאות הזדהות עם עצרת יום האדמה בנצרת שבתו ערי הגדמ"ע. השלטונות הציונים מנעו מאתנו לערוך עצרות, אנו רואים ביום הזה יום חג לאומי לנו כערבים. הערבי באדמות 1948 אינו מאמין בקיום מדינת ישראל, הם (ערביי ישראל - מתרגם) אומרים כי הם עמדו איתן תקופה של למעלה מ-32 שנה, כיון שזו אדמתנו ארצנו וביתנו - פלסטין. מספרם כעת עולה על חצי מליון איש. הישות הציונית רועדת מהעובדה שבשנת 1997 יהפכו ערביי השטחים הכבושים לרוב, ועל יסוד זה הם פועלים להביא להגירתנו. הם רוצים אדמה ללא תושבים. הפיגוע באח בסאם שכעה ובי טבוע בחוף התוכנית הזו להגירה. אבל עמנו מבין את העובדה הזו ויש כאלה שלהם קרובים הגרים בחו"ל, אבל למרות זאת נחושים לעמוד איתן ולמות ונחת עצי הזית שלהם. קיומנו ועמידתנו האיתנה על האדמה מוכיח כי אנו בעליה החוקיים.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

אלהדף: המוסדות וההישגים הלאומיים היו פרי המאבקים שנהלו המונינו...

ח'לפ: אמת, קיומם של המוסדות והאוניברסיטאות הלאומיות והמצאותם של צעירנו וצעירותינו בתוכם הועיל מאד לתאבקנו, ע"י התארגנותם בצורה נכונה מאוני' ביר-זית עד אוני' בי"ל ואוני' אל-נג'אח וכל מוסד אחר מועדון או מרכז, כל אלה הועילו ביצירת ההתקרבות והתיאום.

נהגנו בתיאום יום יומי כדי להגיע אל כל עניינינו בשקט ובשלום. אנו קוראים לאחינו בחוץ לא להתערב בעניינינו הפנימיים ושלא יוציאו את סכסוכיהם אלינו כיון שכל סכסוך שלהם משפיע עלינו בצורה שלילית בפנים. בו בזמן, אנו קוראים לאחינו בוו"ל שלא להסתכסך (ביניהם), אם מתוך 10 נקודות קיימת הסכמה על 6 נקודות ומחלוקת לגבי ה-4 הנותרות יש לפעול להעמקת 6 נקודות ההסכמה, כך אנו פועלים בפנים. הניחו לנו להלחם באויב הזה במסגרת נקודות ההסכמה, ולכן אנו מבקשים מאחינו בחו"ל שיעשו יד אחת למען מיתת השחרור מהנהר ועד הים. כל טקטיקה בכוונים פוליטיים אחרים תסאר (בגדר) תוכנית, עד שתהיה הסכמה עליה ושלא כל מנהיג יצרח דברים מסוג שונה. הבה ניקח לדוגמא את הועדה הירדנית-פלסטינית המשותפת קיימת שאלות בקשר אליהן: האם הועילה או הזיקה? לדעתנו, אנו זקוקים לסיוע למוסדות אבל הועדה הזו מזיקה לבעייתנו. הועדה הירדנית-פלסטינית המשותפת וחלוקת הכספים היא שגיאה לדעתי. שהרי הבעיה אינה על חלוקת כספים וסיוע למוסדות ולעיריות. קיימה דרך טובה יותר מהדרך הזו. לא יתכן שאמשיך להיות קשור במדינה מסוימת. זו פעולת הטלאה וזו שגיאה, אמרת יאח בעבר לחלק מהאחים אבל אף אחד לא הקשיב.

אלהדף: כיון שאנו מטפלים בנושא זה. על יסוד פגישת מפקדי פלגי המאבק הפלסטיני, על יסוד התוכנית המדינית והארגונית שאושרה במושב ה-14 של המועצה הלאומית הפלסטינית-מה הן זרישות המונינו באדמות הכבושות מהמושב ה-15 שמועד כינוסו קרוב?

ח'לפ: לאמיתו של דבר צריכים כל פלגי המאבק להיות מיוצגים בועה"פ. בענין זה שוחחתי עם החבר ג'ורג' חבש ונודע לי ממנו שהחזית העממית לשחרור פלסטין שותפה בארגון ובמועצה הלאומית, אבל הינה מחוץ לועה"פ ולמועצה המרכזית, פירוש הדבר שהיא בתוך אש"פ ולא מחוצה לו.

לכן, בשם כל אחינו בפנים (בשטחים) אנו קוראים לאחינו במל"פ שיהיה צדק בחלוקת (המושבים) ושחזית הסיור הפלסטינית תיוצג בועה"פ, שיהיה צדק בחלוקת התפקידים כדי שנוכל להאבק ולהגיע למטרותינו אל זה שואפים כולנו בפנים. אנחנו לא מבדילים בין הנהגותינו על מנת שנהיה יד אחת, ואנו מקוים שהם יתנו לכל אחד את המגיע לו. בועה"פ חייבת להיות מיוצגת חזית הסיור על כל פלגיה. שלחנו מכתב אל אחינו במל"פ ה-14 בשם הועדה להכוונה לאומית וצי"נו את הנושאים הללו, המכתב היה ברור וחתום על ידי כולם בועדה להכוונה לאומית ובסארי את הדעה של חברי הועדה ואת דעתם של המוני עמנו.

אלהדף: מה מידת יעילותה של הפעילות הגלויה בשטחים הכבושים, המתבטאת בועדה להכוונה לאומית הלוחמת, בנושא מתן מסגרת למאבקי העם הפלסטיני בפנים?

ח'לפ: יעילה יותר מכל פעילות מתחת לשטח. כיון שהפעילות הגלויה ממלאה את ההמונים בהחלטה. בכל כינוס הנערך ביוזמת הועדה להכוונה לאומית משתתפים אלפים מלוחמינו וסלוחמותינו אס באוני' ביר-זית או אל-נג'אח או בכל מוסד אחר בירושלים וזולתה, או בראמאללה. לשנתיים של מאבק הועדה להכוונה לאומית, הייתה השפעה גדולה בהגברת מאבק עמנו ובעידוד צעירנו וצעירותינו לתאבק גלוי שהביא לזריקת האבנים בגלוי על הצבא הישראלי.

השגעון אחז לאחרונה בישראל והיא הקפיאה אותנו (את הועדה להכוונה לאומית) ואסרה עלינו להתכנס, לפעול ולהפגש. אסור אפילו לשוחח עם עיתונאים או לפרסם גילויי דעת בעיתונים.

אלהדף: מה נחבקש מועידת שרי החוץ והכלכלה הערביים שנערכה בעמאן ומה לדעתך תפקידו במיוחד של הנפט במערכה?

ח'לפ: אמרתי למלך חסין כאשר בקר אותי בעמאן שהועידה הזו, וועידת הפסגה הבאה נדרשות ללחוץ על מדינות הנפט להפסיק את אספקת הנפט למערב בנוסף לביתוק היחסים הדפלומטיים והכלכליים עם ארה"ב כיון שאויבתנו היא אמריקה. למעשה קארטר, לאור ביקורו של המלך חסין אצלו ממשיך בקו ק.ד. וכאן, אינני רוצה להתייחס לעמדות אלה התייחסות ערכית. החרמת ק.ד. אינה מספיקה, והשאלה הניצבת כעת היא מהו התחליף? מה התחליף שתביא ועידת הפסגה הערבית הבאה? צריך שיהיה תחליף ברור לי, אני כאזרח פלסטיני כדי שאראה מה עושה למעני העולם הערבי? אני כמובן לאחר שאחזור אפעל להנעת הבעיה הזו למרות שהאחים בפנים כבר החלו מעכשיו לפעול כדי שאנו נקבע את התחליף, ונשלח אותו אל ועידת הפסגה בעמאן, או שנשלח נציגים מטעמנו לשם. אם המנהיגים הערביים מפקחים לקבוע תחליף, הרי שאנו מסוגלים לקבוע את התחליף.

אלהדף: ועידת הפסגה בבגדד התכנסה בעקבות ביקור טאדאת, ורבים בקשו לנתק את היחסים עם המשטר הטאדאתי, אבל הועידה לא יכלה לרשום לזכותה עמדה שמגנה את תפקיד האמפריאליזם האמריקני. מה אנו מצפים מועידות הפסגה הבאות?

ח'לפ: אל לנו לשכוח גם כן כי ועידה זו שלחה משלחת שתנסה לשחד את טאדאת בסכום כסף גדול-זו שגיאה. הבעיה אינה בעיה של טאדאת. העולם הערבי היה מסוגל למנוע את טאדאת מלהגיע לדרגת שפל זו. אבל רוב המדינות הערביות נמצאות באותו קו עם טאדאת בגלוי בלי לנקוב בשמותיהן. 80% ממדינות ערב אינן רוצות בהקמתה של מדינה פלסטינית כיון שהן רואות בה סכנה למשטריהן. טאדאת הוא הבוגד הגלוי וקיימים בוגדים רבים שאנו מכירים, אבל חלקם פשטו במעשיהם וראו שתועלת לא תצמח להם.

אלהדף: מה דעתך על נסיונותיהם של חלק מהמשטרים הערביים להתלכד לאחרונה סביב חזית העמידה האיתנה וועידת העם הערבי?

ח'לפ: אני מאסין בעקרונות חזית "העמידה האיתנה והיציאה נגד" ועומד לצידה ועמה אולם הסתופפות של חלק ממדינות ערב סביבה מחלישה אותה ופועלת לטובת האויב והאמפריאליזם, ואם הערבים כנים הרי שבועידת הפסגה הבאה עליהם להצטרף לחזית העמידה האיתנה והיציאה נגד ויואילו לצאת נגד הכיבוש והרי זו חזית העמידה האיתנה והיציאה נגד. העמידה האיתנה אין פירושה מתן סכום כסף, זה אינו מספיק, הטכום הזה יבנה למשל, בייס אחד או שניים, זה טוב, אבל השאלה היא האם בנין זה ישאר לנו? או שבני העם יגורשו וישאירו את הבנין הזה לאויביהם?

אני קורא בשם המונינו בפנים כי כל המדינות הערביות הנאמנות לבעיה, אני חוזר הנאמנות, חייבות להצטרף לחזית "העמידה האיתנה והיציאה נגד" ולפעול ברצינות ולהניח את ידיהן עם ידידינו כמו שאמר המבוז ג'מאל עבד אלנאצר "נהיה ידידים של אלו שהם ידידינו ואויבים לאלה שהם אויבינו".

ועידת הפסגה הבאה חייבת לקבוע עמדה ברורה ביחס לארה"ב כיון שהוא האויב הראשון שלנו, יש להחרימה מבחינה כלכלית ודפלומטית הנח לה לכבוש אותנו שהרי אנו בעולם הערבי כבושים למעשה מה התועלת בביתוק היחסים עם טאדאת?

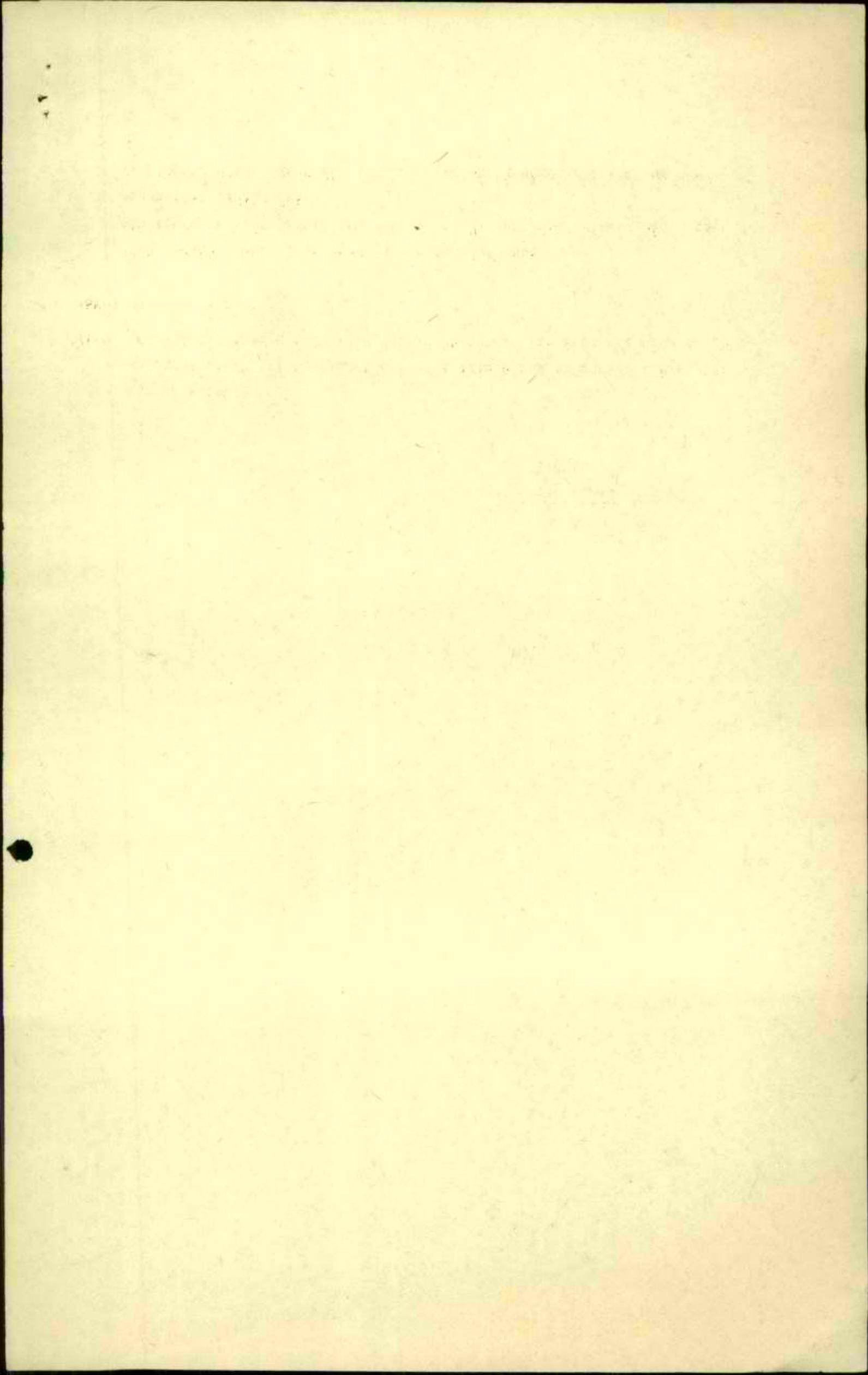
מי הוא ראש הצפע? סאדאח הוא זנב הצפע ויש להכות את הראש ע"י כריחת הראש-
ארה"ב, ובכך יתמוטט סאדאח.
פעם נוספת אני מבקש רשמית בשם המונינו בשטחים הכבושים ובוועידת הפסגה הערבית
הבאה, שתערך בעמאן, לקבל החלטה תקיפה ללחוץ על ארה"ב.

אלהדף: מיליט אחרונות....

ח'לפ: לכל הידידים והאחים הפלסטינים בשם אחיכם מבפנים (בשטחים) אני מבקש שתטלקו
את כל המחלוקות בניכם כדי שנפעל בתוך נקודות הסכמה עד שחרור פלסטין - כל
פלסטין ותודה.

יוסטון

29/7/1980

משרד החוץ-מחלקת הקשר

1635

יוצא

שמו

אל: ני, זוש, לונדון, פריס, נר: חוים 764, מ: המשרד
דח: ט, סג: ט, חא: 170280, רח: 1800
נד: חרון

~~אליא~~

מידי/שמו

נאום

דע: שג'

חרון

להלן העובדות ממקורות המימשלנלצרכי מוטביטי' ולא חוור לא לתשובה לאיגרת אשפי':-

- א. בעקבות הרצח של יהושע סלומה וייל הוטל טוצר על הקטבה בעיר העתיקה של חרון, דהיינו על איוור מוגבל שבו בוצע הרצח וטביבתו בלבד ולא על העיר כולהנומטילא לא על אוכלוסיה של 50 אלף חושבים).
- ב. מטרת הטוצר היתה לגלות הרוצח ולא הטלת טונש קיבוצי על האוכלוסיה.
- ג. למותר לציין שהטוצר הפסק מדי יום לכמה שעות כדי לאפשר לתושבים להצטייד במזון.

- מאחר שבעיר כולה למעט איוור הקטבה, נמשכו החיים כרגיל, אין בטובן כל שחר למענה שמוון לא הגיע לעיר.
- ד. אשר לתפילה המוסלמים במיסגד שבמערב המכפלה, הרי מערת המכפלה נמצאת בגבול האיוור שהיה נתון בטוצר, ומסיבה זו בלבד לא יכלו המוסלמים להתפלל עם באותם הימים. הטוצר לא חל על יהודים מהסיבה המובנת טאליה שהם לא נחשדו ברצח סלומה וייל.
- ה. השימוש ברמקולים של המיסגד נועד לטובת החושבים כדי להודיעם על מועדי הפסקת הטוצר לצורך הצטיידות במזון.
- ו. הטובי הוקן שטינו נפגעה: כאשר קבוצת מתפללים יהודים חורה מהתפילה יידו עליהם מספר נערים ערבים אבנים. האבנים אלו נפגט

משרד החוץ-מחלקת הקשר

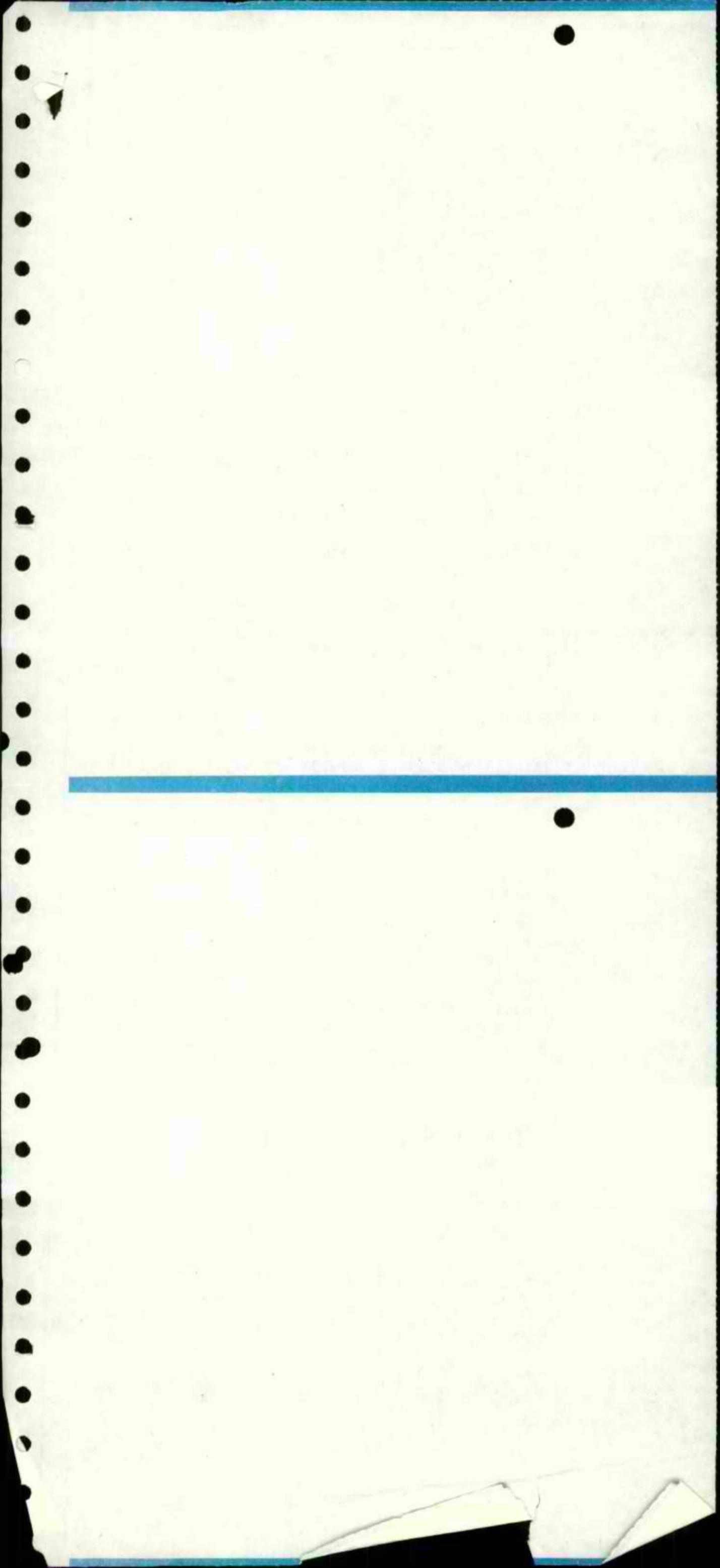
הוקן. נלידיעתכם שבתגובה ליידוי האבנים ירה אחד המתפללים היהודים יריות באויר לאוהרה בלבד).

- ז. מספר הערבים שנעצרו על ידי כוחות הבטחון בהחלט לא הגיע למאות, מאחר שמטרת המטצרים היתה אך ורק לכבוד הרוצח, הרי שמרבית העצורים שוחזרו מיד בחום חקירתם. שום ערבי לא גודש מביחו.
- ח. הסודי התפילה של יהודים ומוסלמים במערב המכפלה שרירים וקיימים כפי שנקבעו בוטנו לטובת כל המאמינים.

גוננ-ארבל 2==

שפ/רמ/

פ: שהח, דהח, אדליך, ידין, שהבט, מנבל, ממנבל, סמנבל, ממח, רמ, אמן, אדבל, אירא, אירב, מוזתיס, גונן, טט

SETTLEMENT OF GOVERNMENT LAND OR PROPERTY WHICH DOES NOT INVOLVE THE DISPLACEMENT OF EXISTING POPULATION. ON THE CONTRARY, IT ENCOURAGES THE CONTINUATION OF NORMAL DAY TO DAY LIFE. THERE CAN BE NO DOUBT THAT THE RIGHT OF JEWS TO PLAY A PART IN THE FUTURE EVERY-DAY LIFE OF HEBRON IS A JUST REFLECTION OF THE CITY'S PAST AS A CENTER OF RELIGIOUS TOLERANCE AND HARMONY.

5. FOLLOWING THE SIX DAY WAR OF 1967 AND AN ENFORCED ABSENCE OF NINETEEN YEARS JEWS RETURNED TO HEBRON. AT FIRST THEY WERE PERMITTED BY THE MILITARY GOVERNMENT TO RESETTLE ONLY THE ANCIENT SITE OF KYRIAT ARBA, CLOSE BY HEBRON. JEWISH PROPERTY WITHIN HEBRON ITSELF WAS NOT IMMEDIATELY CLAIMED AND REMAINED EMPTY. THIS PROPERTY INCLUDED FIVE HOUSES ABANDONED IN 1929 AND UNTIL 1967 ADMINISTERED BY THE JORDANIAN CUSTODIAN OF ABSENTEE PROPERTY. IN 1967 THE ISRAELI MILITARY GOVERNMENT ACCEDED TO CONTROL OF THE PROPERTY.

6. THE CURRENT DESIRE TO RETURN TO HEBRON RELATES TO THREE OF THESE HOMES, ALL OF WHICH ARE UNINHABITED AND MAY BE PUT TO USE WITHOUT ANY DISRUPTION OF THE ARAB POPULATION. ONE OF THE HOUSES HAD BEEN LEASED TO UNRWA BY THE JORDANIANS AND, ALTHOUGH THIS ORGANISATION DID NOT MAKE FULL USE OF THE PROPERTY, ITS STATUS, UNDER LOCAL LAW REMAINS THAT OF A PROTECTED TENANT. IN CONFORMITY WITH INTERNATIONAL LAW ISRAEL WILL RESPECT THIS STATUS.

7. THE CURRENT NEGOTIATIONS AMONG THE GOVERNMENTS OF ISRAEL, EGYPT AND THE UNITED STATES ON THE ISSUE OF AUTONOMY AND THE ESTABLISHMENT OF A SELF-GOVERNING AUTHORITY FOR THE PALESTINIAN ARABS OF JUDEA AND SAMARIA ARE PART OF AN ONGOING PROCESS AIMED AT THE SETTLEMENT OF ALL ISSUES ARISING FROM THE WARS WHICH THE ARAB STATES HAVE WAGED AGAINST ISRAEL. THEIR SUCCESS CANNOT BE ENSURED BY A UNILATERAL IMPOSITION ON ONE OF THE PARTIES OF THE FORFEITURE OF ALL ITS RIGHTS PRIOR TO AGREEMENT AND

נושרד החוץ-נוחלקת הקשר

WITHOUT ANY SIGN OF CONCESSIONS BY THE OTHER PARTIES TO THE NEGOTIATIONS. THE FUTURE OF HEBRON MUST BE SOUGHT IN THE LESSONS OF ITS PAST - A CITY WHOSE ORIGINS GO BACK TO THE COMMON FOUNDER OF ALL THREE MONOTHEISTIC FAITHS, ABRAHAM, "THE FRIEND" A CITY WHOSE DIFFERENT PEOPLES AND FAITHS HAVE LIVED TOGETHER THROUGHOUT THE CENTURIES IN HARMONY AND MUTUAL TOLERANCE.

ISRAEL BELIEVES THAT ANY KIND OF FUTURE ARRANGEMENT IN JUDEA AND SAMARIA CAN AND MUST EQUALLY INVOLVE JEWS AND ARABS LIVING TOGETHER SIDE BY SIDE IN PEACEFUL COEXISTENCE.

הסברה/תכ"ט 8-88

מס' שמה, דהם, ארליך, ירין, שהכט, מונבל, ממנובל, סמונבל, טפס, דס,
אין, טפס, טפס, הסברה, גוון, ארנולו, ארנולו, ארנולו, טפס, טפס, טפס,
7100

משרד החוץ
מחלקת ההסברה

15.2.80
40/80/ת

אל : הנציגויות

הנדון: חברון

להלן נוטח החלטת הממשלה משיבתה ב-10.2.80 בנושא ההתיישבות היהודית בחברון.

" הממשלה קובעת כי בהתאם לקוי היסוד של מדיניותה שאושרו ע"י הכנסת אין מניעה שיהודים יחיו בחברון ובכל מקום בארץ ישראל. על מקומות האכלוס ועתויו תחליט הממשלה.

הממשלה תפעל לחיזוקה של קרית-ארבע".

הסברה/תכנים

משרד החוץ מחלקת ההסברה

3.2.80
ת/80/28

אל : הנציגויות

מאת : הסברה/תכנים

הנדון: רצח חלמיד ישיבת ההסדר בחברון

חלמיד ישיבת ההסדר בחברון, חיל צה"ל, טוראי יהושוע סלומה, בן 23 נרצח ב-31 בינואר בשעה 14.30 בעת ששהה בקסבה של חברון.

הצעיר נפצע אנושות ולאחר טפול ראשוני נלקח לבית החולים הדסה בירושלים במסוק אך שם מת מפצעיו.

הנרצח הסתובב בקסבה בבגדים אזרחיים ולא נשא נשק על גופו. זמן קצר לאחר הרצח הוטל עוצר, שנמשך גם היום, 3 בפברואר, על מרכז חברון ואזור הקסבה.

העוצר הוסר אחמול, 2 בפברואר לשעה וחצי כדי לאפשר לתושבי מרכז חברון לרכוש מצרכי מזון.

הסברה/תכנים

משרד החוץ
מחלקת ההסברה

מ/א

7.2.1980
33/80/ח

אל : כל הנציגויות.

הנדון: הודעת הממשלה על הרצו בחברון.

בעקבות רצח חלמיד ישיבת ההסדר בחברון, נערך בכנסת דיון
על המצב בחברון בו החבטאו מרבית סיעות הניח.
את הודעת הממשלה הביא שר הבטחון, מר עזר ויצמן, ונוסח דבריו
לוטה בזה.

הסברה/תכנים

חוזר מס. _____

שר הבטחון ע. ויצמן : גברתי היושבת-ראש, כנסת נכבדה, ביום ה', 31
בינואר 1980, בשעות הבהריים טייל יהושע שלומי
זכרונו לברכה מכיוון מערת המכפלה למרכז העיר
חברון דרך העיר העתיקה. המנוח היה תלמיד ישיבת ההסדר של קריית ארבע.
הוא טייל לבדו לבוש בבגדים אזרחיים ובלתי-חמוש. בכניסה הצפונית
לקטבה נורה יהושע בראשו, מאחור ומטווח קצר, מאקדח על-ידי יורה רעול-פנים
שנמלט מיד לאחר היריה. כשהוא פצוע הועבר יהושע לבית חוליט בחברון
על-ידי המשטרה המקומית ומשם הוחש במסוק לבית-החוליט "הדסה" בירושלים
שם נפטר.

דקות אחדות לאחר ביצוע הרצח הגיעו למקום כוחות הבטחון והוטל
עוצר בכל העיר העתיקה ובחברון. כמו-כן תוגברה קרית ארבע בכוחות בטחון.
בעקבות הרצח נערכו ונערכות סריקות מבית לבית וזרועות הבטחון עצרו
לחקירה מספר ניכר של נוטבים מקומיים, 15 מתוכם עדיין עצורים לחקירה.
כל זרועות הבטחון ממשיכות בחקירת הרצח ובמאמץ להביא ללכידתו של הרוצח.

חברי הכנסת / מאז שבנו ליהודה, לשומרון ולחבל עזה פעלו ממסלול
ישראל כדי להבטיח את זכותנו להתיישב ולנוע בחופש ובבטחון בחבלי ארץ
אלו, תוך קיום יחסי שכנות טובה עם התושבים הערביים ואי-פגיעה בהם.
אולט, מאז שבנו לחבלי ארץ אלה, אנו מקיימים בהם ועוד נקיים בהם לחימה
רצופה נגד ארגוני מרצחים המזוהים מדינית וצבאית עם כמה מדינות ערביות,
ומנסים לזרות בהלה ופחד באוכלוסיות הערביות והיהודית כדי לשבש אחיזתנו
והתנחלותנו בחבלי ארץ אלה, וכדי להכשיל את תהליך השלום הראשון עם
מצרים בעודו באיבו.

חברי הכנסת, במלחמת ששת הימים לאחר הדיפת תוקפנות שנועדה
לחסל את קיומה של ישראל בגבולות 1967, הצלחנו במערכות רוויות בדם
בנינו להציב את מערכת ההגנה על עצט קיומנו, בבקעת הירדן, בהרי השומרון
וביהודה. בעקבות זאת גם פתחנו חבלי ארץ אלו לנוכחות יהודית, לתנועה
יהודית, לזכותנו להתיישב ולגור, וליצירת מערכת שכנות טובה בין יהודים לערבים,
במרחבים בהם יהיה עליהם תמיד לשכון יחד זה בצד זה, תוך נהול יחסים
תקינים, ללא ניסול וללא פגיעה בזכויות אנוש.

אין כוח ואין גורם שיבטל את אחיזתנו הבטחונית, את ישובינו
ואת נוכחותנו בחבלי ארץ אלו, ואנו נמשיך במאמצינו ביתר שאת לקיים
את הבטחון והסדר הציבורי באזורים אלו, ללחום עד חורמה בארגוני הטרור

בארץ ומחוצה לה, ולהמשיך לבסס את התשתית הבטחונית וההתייבותית
המתנה את הגנת עצט קיומנו ואת זכותנו להיות ולנוח בחופש ובבטחון
בחברון, בשכם, ברמאללה ובכל אתר ביהודה, בשומרון ובחבל עזה.

חברי הכנסת, שבנו לעיר האבות לא כדי לרשת את מקום
חושביה הערבים. שבנו אליה ונשאר בה כיוון שהיינו בה ברוב תקופות
העבר וכיוון שזכותנו לשכון באזור זה מעוגנת במורשתנו הדתית והלאומית.
זרועות הבטחון יעשו כל מאמץ עד אשר יתפסו הרוצח והאחראים האחרים
לרצח, וזרועות הבטחון גם יגבירו את הסידורים הקשורים באבטחת המתיישבים
והתנועה לכל מקום ואחר.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

RIGHTS OF SETTLEMENT, AND, UNTIL 1947 OWNED CONSIDERABLE TRACTS OF PROPERTY. THE ENTIRE AREA OF PALESTINE WAS DESIGNATED AS A NATIONAL HOME FOR THE JEWISH PEOPLE AND THE ILLEGAL ANNEXATION OF JUDEA AND SAMARIA BY THE HASHEMITE KINGDOM OF JORDAN CANNOT NEGATE THAT RIGHT.

B. INTERNATIONAL LAW DOES NOT PREVENT PERSONS WISHING TO RETURN TO THEIR PROPERTY TO DO SO, NOR DOES IT PREVENT THE SETTLEMENT OF GOVERNMENT LAND OR PROPERTY WHICH DOES NOT INVOLVE THE DISPLACEMENT OF EXISTING POPULATION. ON THE CONTRARY, IT ENCOURAGES THE CONTINUATION OF NORMAL DAY TO DAY LIFE. THERE CAN BE NO DOUBT THAT THE RIGHT OF JEWS TO PLAY A PART IN THE FUTURE EVERY-DAY LIFE OF HEBRON IS A JUST REFLECTION OF THE CITY'S PAST AS A CENTER OF RELIGIOUS TOLERANCE AND HARMONY.

5. FOLLOWING THE SIX DAY WAR OF 1967 AND AN ENFORCED ABSENCE OF NINETEEN YEARS JEWS RETURNED TO HEBRON. AT FIRST THEY WERE PERMITTED BY THE MILITARY GOVERNMENT TO RESETTLE ONLY THE ANCIENT SITE OF KYRIAT ARBA, CLOSE BY HEBRON. JEWISH PROPERTY WITHIN HEBRON ITSELF WAS NOT IMMEDIATELY CLAIMED AND REMAINED EMPTY. THIS PROPERTY INCLUDED FIVE HOUSES ABANDONED IN 1929 AND UNTIL 1967 ADMINISTRATED BY THE JORDANIAN CUSTODIAN OF ABSENTEE PROPERTY. IN 1967 THE ISRAELI MILITARY GOVERNMENT ACCEDED TO CONTROL OF THE PROPERTY.

6. THE CURRENT DESIRE TO RETURN TO HEBRON RELATES TO THREE OF THESE HOMES, ALL OF WHICH ARE UNINHABITED AND MAY BE PUT TO USE WITHOUT ANY DISRUPTION OF THE ARAB POPULATION. ONE OF THE HOUSES HAD BEEN LEASED TO UNHRA BY THE JORDANIANS AND, ALTHOUGH THIS ORGANISATION DID NOT MAKE FULL USE OF THE PROPERTY, ITS STATUS, UNDER LOCAL LAW REMAINS THAT OF A PROTECTED TENANT. IN CONFORMITY WITH INTERNATIONAL LAW ISRAEL WILL RESPECT THIS STATUS.

7. THE CURRENT NEGOTIATIONS AMONG THE GOVERNMENTS OF ISRAEL, EGYPT AND THE UNITED STATES ON THE ISSUE OF AUTONOMY AND THE ESTABLISHMENT OF A SELF-GOVERNING AUTHORITY FOR THE PALESTINIAN ARABS OF JUDEA AND SAMARIA ARE PART OF AN ONGOING PROCESS AIMED AT THE SETTLEMENT OF ALL ISSUES ARISING FROM THE WARS WHICH THE ARAB STATES HAVE FACED AGAINST ISRAEL. THEIR SUCCESS CANNOT BE ENSURED BY A UNILATERAL IMPOSITION ON ONE OF THE PARTIES OF THE FORFEITURE OF ALL ITS RIGHTS PRIOR TO AGREEMENT AND

משרד החוץ-מחלקת הקשר

WITHOUT ANY SICH OF CONCESSIONS BY THE OTHER PARTIES TO THE NEGOTIATIONS. THE FUTURE OF HEBRON MUST BE SOUGHT IN THE LESSONS OF ITS PAST - A CITY WHOSE ORIGINS GO BACK TO THE COMMON FOUNDER OF ALL THREE MONOTHEISTIC FAITHS, ABRAHAM, 'THE FRIEND' A CITY WHOSE DIFFERENT PEOPLES AND FAITHS HAVE LIVED TOGETHER THROUGHOUT THE CENTURIES IN HARMONY AND MUTUAL TOLERANCE.

ISRAEL BELIEVES THAT ANY KIND OF FUTURE ARRANGEMENT IN JUDEA AND SAMARIA CAN AND MUST EQUALLY INVOLVE JEWS AND ARABS LIVING TOGETHER SIDE BY SIDE IN PEACEFUL COEXISTENCE.

הסברה/תכנו"מ==

תפ: שהח, רהמ, ארלין, י'דין, שהנח, מונבל, אמנבל, סמנבל, ממת, רם,
אטן, מצפא, ממת, הסברה, גוון, ארבלו, ארבל, ארבל, ארבל, ארבל, ארבל,
תוד

protection of civilians victims of occupation. They are in flagrant violation of the most fundamental human rights and the universally recognized principles of civilized behavior.

Following are the established facts of the situation:

1. On January 31, 1980, an Israeli soldier was shot and died of his wounds by an unknown assailant, acting on his own, possibly in response to the incessant and mounting provocations and assaults by the Israeli colonizers of Kiryat Arba', overlooking the City of Hebron.

2. Such incidents are a daily occurrence in most countries of the world, including large metropolitan areas which are not victim of foreign occupation, such as New York. The police forces in such cases investigate the incident with a view to ascertaining the identity of the individual assailant, in accordance with the accepted processes of law. Nowhere else in the world do the police departments react to such a lone and isolated incident by subjecting the inhabitants of a whole city, men, women and children to curfew and hardships.

3. Under the brutal and hate-ridden Israeli occupation, the Israeli armed forces, in collaboration with the armed Israeli colonizers went berserk.

4. A total curfew was imposed upon the entire population of the City of al-Khalil (Hebron) which lasted for eleven consecutive days and nights.

5. Large contingents of the Israeli occupation forces, descended upon the unarmed city and subjected all the inhabitants to ruthless, systematic and abusive searches, including indiscriminate break-ins into the homes of the hapless civilians, physical assaults and the destruction of furniture and other belongings.

6. The occupation forces sealed off the City of al-Khalil (Hebron) and erected barriers leading in and out of the city, thus disrupting all communications and isolating al-Khalil (Hebron) from the rest of the West Bank while continuing their relentless searches.

7. The occupation authorities, furthermore, prohibited the Moslem inhabitants of al-Khalil (Hebron) from performing their Friday prayers in the Holy sanctuary of al-Haram-al-Ibrahimi mosque, one of the holiest and oldest Islamic places of worship in occupied Palestine. To aggravate this provocative behavior, they invited the colonizers of Kiryat Arba', curfew notwithstanding, to pray illegally at this Islamic sanctuary. A large influx of Israelis came especially to al-Khalil (Hebron), in a calculated act of provocation.

8. The Israeli intruders indulged in a deliberate act of desecrating the Holy sanctuary.

Handwritten notes in the left margin: "03/10/77", "Kiryat Arba'", "illegally", "prayer", "at this Islamic sanctuary".

Handwritten notes in the middle margin: "The occupation forces sealed off the City of al-Khalil (Hebron) and erected barriers leading in and out of the city, thus disrupting all communications and isolating al-Khalil (Hebron) from the rest of the West Bank while continuing their relentless searches." with additional scribbles.

10. While numerous innocent civilians were detained, the Jewish students at a religious school in Kiryat Arba' Israeli colony engaged in stone-throwing of the Arabs in the area as well as in destroying the furniture and breaking the windows of the homes of the local population. A member of the attackers fired at the population from a machinegun.

11. The population of al-Khalil (Hebron) were forbidden to travel to the East Bank of Jordan. Fifty truckloads loaded with citrus and other fruits and vegetables were detained thereby causing these perishable commodities to rot.

12. The Israeli Minister of Agriculture Ariel Sharon, Chairman of the Ministerial Committee on Israeli colonization of the occupied territories and Hamir, the Israeli Minister of Education, urged the Israeli Council of Ministers to settle Israeli colonizers in the heart of the City of al-Khalil (Hebron). Mr. Fahd al-Qawasmi, the Mayor of al-Khalil (Hebron) retorted: "If the handful of Jewish families which had lived in al-Khalil (Hebron) until 1929 were to be permitted to live in al-Khalil (Hebron), then the Palestinian people who owned and lived in Haifa, Jaffa and the other cities, towns and villages of Palestine and who had been forcibly expelled from them in 1947-1948 should, likewise be allowed to return to their homes in Palestine." Subsequently, the Israeli Cabinet approved the settlement of Israeli colonizers in the heart of the city.

The Israeli occupation authorities lifted the 11-day curfew on Sunday, February 10, 1980. Such "collective punishment" against a whole city, is reminiscent of the notorious practices associated with the fascist occupiers of Europe during World War II and, which the Jews themselves amongst the European populations were victim.

The despicable behaviour of the Israeli occupation is but a continuum of that dark era and its racist, exclusivist orientation.

An even more ominous development which the members of the Organization of the Islamic Conference view with the most profound concern, has been the Israeli occupation's annexation and on-going conversion of one of Islam's most venerated and historic mosques -- the Ibrahimi Holy Sanctuary -- into virtually a synagoge, leaving to the Muslims small cronies and cramped spaces to perform their worship.

The world must know that the Ibrahimi Holy sanctuary is a 1000-year old structure built entirely by the Islamic World, as a symbol of veneration to the forefather of all our prophets Ibrahim-ul-Khalil, upon whom be peace. Its status over innumerable centuries has never been contested.

The status quo relating to this sacred Islamic site, has been recognized for over one thousand years, including the era of the British Mandate over Palestine which ended in 1948. The only entitlement that the Jews had been accorded

during this long span had been a permission to visit a few steps in a stairway exterior to the Holy sanctuary itself which comprises the Grand Mosque.

The Islamic World is presently confronting blatant aggression against the Mosque itself and the conversion of a very substantial portion of its premises into a synagogue, in violation of the status quo relative to Holy places, established religious and proprietary rights and the seizure and usurpation of a Holy sanctuary built and owned wholly by the Islamic foundations and communities since one thousand years.

In view of the extreme gravity of the situation in al-Khalil (Hebron) and its potentially explosive dimensions, the Representatives of the members of the Organization of the Islamic Conference condemn in the strongest possible terms the Israeli brutality and aggression against the Palestinian City of al-Khalil (Hebron), its unarmed inhabitants and usurpation and desecration of their most sacred religious sanctuary therein.

The Conferees resolve that the dangerous situation in al-Khalil (Hebron) should be brought to the attention and consideration of the Security Council, with a call for prompt remedial measures to bring Israeli aggression and brutality in al-Khalil (Hebron) to an end.

The Islamic group, recalled in this connection all the relevant resolutions adopted by the past Islamic Conferences of Foreign Ministers and particularly that of the 10 th. Islamic Conferene held at Fez , Morocco from 8 to 12 May 1979, which had condemned in the strongest terms the Israeli occupation of Palestinian lands, called upon all Muslim states and peoples with the support of the world community to struggle with all means at their disposal to ensure unconditional Israeli withdrawal form all the occupied Palestinian and Arab lands and the restoration of the inalienable rights of the Palestinian people.

The Islamic group, reiterated the strong condemnation of Israeli desecration and usurpation of the sacred historic and religious sites in both Jerusalem and Hebron, as well as other sites in the Holy land.

The Permanent Represetatives of the Member Countries of the Islamic Conference, resolve to take the necessary steps to call upon the Security Council to take prompt and effective measures tobring forthwith to an end these acts of aggression in violation of all the norms of international law and precepts.

The Representatives of the Islamic Conference Organization, meeting today, Friday , February 15 , 1980, decide to

2 71122 2 77 373 72

8

make all the necessary recommendations and take appropriate measures to bring these ominous developments in the occupied territories to various international organizations and forums, and, recommend, after serious consideration, to bring Israel's colossal violations of international law before the International Court of Justice at the Hague.

Issued in New York , Friday
February 15 , 1980

מברק בלוי יואל

בלמ"ס

דרגת דחייפות

המשרד	אל
נאום	כאמ
15.2.80	תאריך
362	מס.

ארב"ל 2.

חברון : לשלנו 293.

להלן מכתב טרזי שהופץ היום לבקשה חוזית כנספה לממך 13798/ס ב-14/2-

Annex

Letter dated 11 February 1980 from the Permanent Observer of the Palestine Liberation Organization to the United Nations addressed to the President of Security Council

Upon instructions of the Executive Committee of the Palestine Liberation Organization, I have the honour to call to your attention the Israeli cabinet's declaration of yesterday, to the effect that the Israeli Government has no objection to Jews living in the city of Hebron.

This latest decision underscores the Zionists' intention to continue their policy of usurpation and occupation of Palestinian land and homes in the occupied territories. In this case, the Zionist action is obtrusive and direct. Not content with the establishment of settlements on the fringe of Palestinian towns and cities, the Zionists have now elected to promote the transfer of an alien population into the heart of a city whose character, history, and population is indelibly Palestinian.

Such a policy, when implemented, will exacerbate the already high level of tension between Palestinians and Zionists, not only in that city but throughout the occupied Palestinian lands. Violence, including bloodshed, will be inevitable.

I am called upon to request that you take immediate action to prevent the realization of such a Zionist scheme, which would further violate the Charter and resolutions of the United Nations as well as the Fourth Geneva Convention. I am also requested to urge you to take action to end the prolonged, illegal occupation of Palestinian territory which is the primary source of the threat to peace and stability in the entire area.

דחייפות

Handwritten signature in Hebrew: יואל בלוי

Handwritten signature in Hebrew: יואל בלוי

עם השולה

Handwritten notes in Hebrew: משה דיין, ראש הממשלה, 15.2.80

מברק גילוי יוצא

כללים

361 1/2

המשרד	אל
וא"מ	כא"ת
15.2.80	תאריך
361	מס.

דרגה רח"טוה

ארב"ל 2

חברון

להלן מכתב מצרי למזכ"ל שהופץ היום כמסמך 102/35/א-13795/ס-10

Letter dated 14 February 1980 from the Permanent Representative of Egypt to the United Nations addressed to the Secretary-General

My Government views with seriousness the decision of the Israeli Government to allow Israeli citizens to settle in the Arab city of Al-Khalil (Hebron) in the occupied West Bank.

I would like to inform you that Dr. Mostafa Khalil, Egypt's Prime Minister and Minister for Foreign Affairs, addressed, on 13 February 1980, an urgent message to the United States Secretary of State, Mr. Cyrus Vance, drawing his attention to this decision by the Israeli Government and to the gravity of such measures which reflect a noticeable escalation in Israel's settlement policy in Palestinian occupied territories.

In his message, the Prime Minister of Egypt emphasized that the illegal Israeli policy in the occupied territories violates the principle of the inadmissibility of the acquisition of territory by war as provided for in Security Council resolution 242 (1967), which constitutes the framework of the Camp David Agreements and is considered as one of the main elements in the present efforts towards the establishment of peace in the area. The Prime Minister stressed that such Israeli policy:

1. Increases tension in the area and poses a threat to its security;
2. Leads to a weakening of the States of the area vis-à-vis external dangers;
3. Conflicts with the Camp David Agreements in letter and spirit and affects the prospects of a successful conclusion of current efforts to establish full autonomy in the West Bank and Gaza towards a just solution of the Palestinian question.

4. Constitutes a challenge to United States commitment expressed by President Carter in his recent State of the Union message to work for the establishment of full autonomy in the West Bank and Gaza and the resolution of the Palestinian question in all its aspects.

The Prime Minister of Egypt has urged the United States to take a firm stand against Israel's persistence in its illegal settlement policy which is totally rejected in form and content by Egypt, the Arab States and the entire world, including the United States.

I would like to inform Your Excellency also that, upon hearing of the Israeli decision, an official Egyptian spokesman stated that the Government of Egypt expressed its surprise and deep concern at the Government of Israel's decision to allow its citizens to settle in the Arab city of Al-Khalil in the occupied West Bank and to expand the Israeli settlement of Kiriat-Arba by building 1,400 new housing units in addition to establishing three new settlements.

In his statement, the spokesman deplored this Israeli decision which violates the Geneva Conventions in letter and spirit and United Nations resolutions. Furthermore, this decision constitutes an obstacle in the negotiations for the establishment of full Palestinian autonomy in the West Bank and the Gaza Strip. It is certain that the timing of the decision does not help the cause of peace in the area and is considered a step backwards.

I kindly request that this letter be circulated as an official document of the General Assembly, under the items entitled "Question of Palestine" and "Report of the Special Committee to Investigate Israeli Practices Affecting the Human Rights of the Population of the Occupied Territories", and of the Security Council.

(Signed) A. Esmat ABDEL MEQUID
Ambassador
Permanent Representative

Handwritten Arabic text, likely a signature or note, partially obscured by a large scribble.

Handwritten mark or signature on the left side of the page.

Handwritten Arabic text at the bottom right of the page.

מדינת ישראל

Handwritten signature

משרד החוץ
ירושלים

Handwritten initials

Handwritten signature

תאריך: כא' בטבת תשל"ז
11 בינואר 1977

מספר:

אל : המנכ"ל

מאת : פ. גובון, נציג המשרד בשטחים

הנדון: - ארועים באיזורי הממשל
נכון ליום 11 בינואר 1977

איזור יהודה ושומרון

1. חלה הסלמה במתח על רקע דתי בחברון

א. שגור פטיציה של תושבים מחברון לממשל הצבאי ולשרים בממשלת ישראל ורה"מ. בפטיציה זו מועלית סדרת טענות ותלונות על המצב במערת המכפלה. חלק מן הטענות עקרוניות כלליות (המצאות חיילים, היות המערה מקום תפילה משותף לשתי הדתות וכו') וחלק ספציפיות (תלונות על התנהגות פוגעת ועל תקריות בתאריכים מסוימים). בפטיציה יוחד מקום ל"בעיה" המוסלמית של קיום בית-כנסת בתוך המערה (על המשמעויות השונות - הכנסת רהיטים, הפרעה בתפילת מוסלמים וכיו"ב).

ב. ה"המועצה המוסלמית" דנה בנושא מערת המכפלה, ואף התייחסה אליו בגיליון דעת שפורסם לאחרונה. בגילוי הדעת של המועצה המוסלמית כלולה בקרת ומחאה הן כנגד הצבא והן כנגד המתפללים היהודיים המקומיים.

ג. תקרית בין יהודים תושבי קרית-ארבע לבין ערבים מחברון במהלכה התפתחה תגרת ידיים עד לעימות בנשק, ללא פגיעות, מוקד התקרית היה בין הקברות היהודי הישן, אשר בו ונסביבתו מבוצעות ע"י תושבי קרית-ארבע חפירות שונות, וכתוצאה מהן - סכסוכים ותקריות.

ד. לאור העובדה שנמשכת המתיחות במוקדי החכוך בחברון בין תושבים מקרית-ארבע לבין תושבים ערביים (הן בהקשר למערת המכפלה והן בהקשר לבניה"ק היהודי הישן), יש לחשוש להדרדרות ולהתפרצויות אלימות נוספות. תקונים שונים שיתקנו ע"י הגורמים הצבאים, בהקשר למציאות החיילים במערה (בנשק, במיקום, בהתנהגות וכיו"ב) יהוו רק הקלה זמנית, ובלימה מוגבלת של ההדרדרות הצפויה, שכן הבעיה המרכזית הנה בחכוכים בין תושבים יהודים וערבים בחברון.

2. יחסי יהודה ושומרון - ירדן

המשך בקורו של ג' עברי בירדן ממשיך לעורר הדים ותגובות בגדמ"ע. אותם ראשי ערים וראשי מועצות כפריות שהנם פרו-ירדניים באורח מסורתי מבטאים עתה עמדתם ביתר חירוב כלפי ירדן. הצהרת סדאת בדבר הקשר בין מדינה פלסטינית לבין ירדן עוררה תגובות מעורבות בגדמ"ע. עמדתם של מרבית ראשי הערים למעט בית לחם היתה כי תנאי להצעתו של סדאת היא קיום מדינה עצמאית פלסטינית אשר תחליט על קשר עם ירדן, אם תרצה בכך, ללא כפייה. אישים פרו-ירדניים ראו בהצהרה זו לגיטימציה לבסוי עמדתם הדומה שעד כה לא נתנו לה בטוי בפומבי.

מדינת ישראל

משרד התוע

ירושלים

- 2 -

תאריך:

מספר:

איזור עזה

1. שביתת הרעב בכלא אשקלון

הספול בטביחה הוטל על ראש עיריית עזה רשאר אל-שוא בלחץ ההפגנות ובשל האמונה כי ביכלתו ללחוץ על הממשל ולהשיג השגים של ממש. הנושא מנוצל לדעת הממשל למסרת לחץ על רשאר אל-שוא ולהעמדתו בקונפליקט עם הממשל באשר יאלץ להפגין הישגים.

2. בחירות לעיריית עזה

- א. הכרזתו של רשאר אל-שוא בדבר רצונו לקיים בחירות לעיריית עזה היתה מפתיעה משום שמעמד העירייה התחזק מאד לאחרונה ופעילות מתנגדיה כמעט ובעלמה. בקרב הציבור גברה האהדה לעירייה והקולות שדרשו בחירות פחתו. לראשונה ברצועה נכתבה סיסמא על קיר בית ספר "יחי רשאר אל-שוא".
- ב. נראה כי צעדו הנ"ל של רשאר נבע מהצורך האישי לזכות בלגיטימציה למעמדו שהלך והתחזק מתוך אמונה כי הנסיבות הנוכחיות מחייבות פעולה מידית בתחום זה.
- ג. להערכת הממשל להלן השיקולים שהביאו רשאר לדרוש בחירות:-
 1. הרצון להסיר מעליו את הכתם של "ראש עיר ממונה", לקבל "הכשר" מגורמי אש"ף, ולהופיע כנבחר בעיני כל דבר שהוא תנאי בל יעבור להצלחתו כמנהיג ברצועה ומחוצה לה.
 2. הצלחת העירייה בתפקידה, עליית יוקרתה והאמונה כי תזכה בבחירות.
 3. חולשתם הנוכחית של הגורמים המתנגדים.
 4. אמונתו של רשאר כי הממשל יסייע לבחירתו.
 5. רצונו להשתלב במסגרת ובפעילות הפוליטית המתרחשת בזירה הערבית והפלסטינית.
 6. להקל על עצמו את הלחץ בו הוא שרוי בענין שביתת האסירים.
- ד. שאלת קיום בחירות בעזה, תחייב התיחסות לנושאים הבאים:-
 1. בחינת עמדתו האישית של רשאר וכוונותיו המדוייקות ביחס לקיום הבחירות מועדן וסיכויי הצלחתו בבחירות.
 2. ניתוח הגורמים שישפיעו על הבחירות וחיזוי תוצאות אפשריות.
 3. בחירות בעזה יגררו בחירות בכל הרשויות ברצועה.
 4. האם להתחיל את הבחירות דווקא בעזה?
 5. מדיניותו והתנהגותו של אל-שוא אחרי הבחירות

מדינת ישראל

משרד החוץ
ירושלים

- 3 -

תאריך:

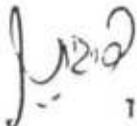
מספר:

ה. להערכת הממשל אין בטחון מוחלט כי אל-שווא אכן יבחר בבחירות אם וכאשר יתקיימו.

איזור הגולן

צה"ל אשר עקרונית לאפטר לדרוזים תושבי ישראל להפגש עם קרוביהם בסוריה במפגשים ברמת הגולן. האשור יהיה סלקטיבי ויופעל בתיאום מלא עם גורמי הבטחון הרלוונטיים.

בברכה,

פ. גונן

העתק:
לשכת שה"ח
מר א. עברון, משנה למנכ"ל
מר ר. קדרון/
יועץ מדיני
ס/מנכלים
מע"ת
הסברה

ירושלים, כ"ד בתמוז תשל"ו
22 ביולי 1976

אל הנציגויות

זכות התפילה ליהודים בהר הבית

ג'רוזלם פוסט 1.7.1976

ב-30 בחודש יוני ש.ז. נתן בית המשפט המחוזי בירושלים פסק דין לערעור שהוגש על ידי פרקליטות המדינה על פסק דינה של שופטת השלום רות אור.

להלן השתלשלות המאורעות בקצרה:

במאי 1975 התפללה קבוצת יהודים ברחבת הר הבית, הדבר עורר אי שקט והביא להתנגשות בין המתפללים לבין מספר ערבים שנזעקו למקום.

משטרת ישראל הגישה תביעה פלילית נגד המתפללים בטענה שהתנהגותם גרמה להפרת הסדר הציבורי.

בית המשפט השלום (השופטת רות אור) זיכה את הנאשמים ועל זיכוי זה הוגש ערעור על ידי פרקליטות המדינה - הערעור התקבל.

להזכירכם כי פסק הדין של בית משפט השלום בנדון היווה בזמנו עילה למהומות כגדה.

מצ"ב תמצית מפסק הדין של בית המשפט המחוזי, כפי שפורסם בג'רוזלם פוסט ב-1.7.76.

* * *

No Temple Mount prayers by Jews till regulations issued, court rules

By **ABRAHAM RABINOVICH**
Jerusalem Post Reporter

The controversial decision by a Jerusalem Magistrate permitting Jewish prayer on the Temple Mount was overruled yesterday in the Jerusalem District Court.

A three-judge panel, headed by Judge Miriam Ben-Porat, ruled that eight Betar youths who attempted to pray demonstratively on the Mount Temple last year were guilty of behaviour likely to cause a breach of the peace. The eight had been acquitted last January by Magistrate Ruth Or, who declared that Jews had the right to pray on the Temple Mount. Judge Or's decision was originally held to be the cause of the widespread riots which followed on the West Bank.

The District Court bench — which also included an Arab and an Orthodox Jew — ruled that Jews had an unquestioned historical and legal right to pray on the Temple Mount, but this right could not be exercised until the authorities had adopted regulations fixing the time and place for such prayers, and measures for the maintenance of public order.

Noting that the Moslems for the past 1,300 years have also regarded the Temple Mount as holy, the court said "in view of the sensitive and dangerous situation prevailing against the intercommunal background, the exercise of the Jewish right of prayer on the Temple

Mount is charged with grave dangers to public order as long as no regulations are adopted."

Instead of urging the adoption of such regulations, the court noted with apparent understanding the reluctance by the Religious Affairs Minister until now to do so. The Minister cannot be suspected of indifference to the question of Jewish prayer on the Temple Mount, the court said. Presumably, he has not formulated regulations "for good reasons" — whether because of religious hesitations about permitting Jews to enter the area where the Holy of Holies might have stood, or for political reasons, or both. As long as he declined to draw up regulations, said the court, prayer by Jews on the Temple Mount is banned because preservation of public order was a consideration overriding the right of Jews to pray there.

"We are not discussing here Jews who go to the Temple Mount to talk to their Creator in good faith, but of prayer by a group of Jews together," said the court.

It repeatedly emphasized the sensitivity of the issue. "Even if we look at this matter only from the viewpoint of a united Jerusalem, we must conclude that this is a matter which requires extreme delicacy. Real unification must be based on mutual trust, which is not easily acquired."

Despite the lengths to which it went in spelling out its reasoning

(in a 19-page decision) the court declared its uncertainty whether it had the authority to deal with the case at all. It referred to the Order in Council issued by the British Mandatory authorities in 1924, depriving the courts of the country from dealing with any "cause or matter" in connection with holy places. This responsibility was vested in the governing authorities. Previous decisions in Israeli courts have held the Order in Council to still be the law of the land.

The court asked the Religious Affairs Minister, acting in this matter as successor to the Mandatory High Commissioner, to decide whether the case is within its jurisdiction. If Minister Yitzhak Raphael (at present abroad) decides that it is, then the court declared the eight youths guilty of the charges and asked that the matter be returned to Magistrate Or for sentencing. If the minister decides that the matter is not judicable, the court declared, then all court proceedings in the matter — including Magistrate Or's ruling — would be void. In this case, the court said, the Knesset and the Government might take up the matter of Jewish prayer on the Mount.

On the bench with Judge Ben-Porat were Judge Yussef Haj Yihye and Judge Yehuda Weiss. Jerusalem District Attorney Michael Kirsch argued the case for the State Attorneys Dan Meridor and Dov Shilansky represented the defendants.

ירושלים, כ"ו באדר ב' תשל"ו
28 במרס 1976

אל הנציגות

ניסוח ההיבט המשפטי של ענין הר הבית
(עייס ניסוח של היועץ המשפטי לממשלה
כפי שהוברק לנאויים על ידי מר רג'י קדרון)

להלן ניסוח ההיבט המשפטי של ענין הר הבית :

- * הר הבית הוא מקום מקודש הן למוסלמים והן ליהודים.
- * למרות זאת, וכדי למנוע הפרעה לסדר הציבורי, החליטה ממשלת ישראל, ובית המשפט העליון אישר זאת עוד ב-1970, למנוע מהיהודים להתפלל ברחבת הר הבית. זו היתה המדיניות בעבר, זו גם המדיניות היום.
- * במאי 1975 התפללה קבוצת יהודים ברחבת הר הבית. הדבר עורר אי שקט, והיתה אף התנגשות בין המתפללים לבין מספר ערבים שנזעקו למקום. משטרת ישראל הגישה תביעה פלילית נגד המתפללים היהודים בטענה שהתנהגותם במקום עשויה לגרום להפרת השלום. בית משפט השלום זיכה את הנאשמים. על זיכוי זה הוגש ערעור על ידי פרקליטות המדינה. הערעור יישמע בזמן הקרוב.

יש להדגיש:

- (א) החלטת בית משפט השלום קשורה בשאלת האישום הפלילי להפרת שלום הציבור.
- (ב) אין בהחלטת בית משפט השלום כדי לשנות את מדיניות הממשלה. גם לאחר ההחלטה ממשיכה המשטרה למנוע מיהודים להתפלל ברחבת הר הבית.
- (ג) בינתיים אישר בית המשפט העליון מדיניות זו (בפסקה מיום 21.3.76) בהשאירו בידי המשטרה הסמכות הנ"ל.

לשיקולכם אם להשתמש גם בנימוק ההלכתי (איסור חפילת יהודים בהר הבית) או להצטמצם בטיעון המשפטי הנ"ל בלבד.

* * *

תדריך

משרד החוץ - המחלקה להסברה - ירושלים

הסברה

231

ירושלים, כ"ו באדר ב' תשל"ו
28 במרס 1976

אל הנציגות

תפילת יהודים בהר הבית

בהמשך לתדריך הסברה מספר 179 מה-22 בפברואר, רצ"ב כתבה שפורסמה ב"ג'רוזלם פוסט" ב-25 במרץ.

בכתבה סיקור ודיווח על פסק הדין של בית המשפט הגבוה לצדק שקבע, בין השאר, כי יש למשטרה סמכות למנוע תפילה בהר הבית במסגרת אחריותה לשמירת הסדר הציבורי.

* * *

Temple Mount decision

The High Court of Justice dismissed a petition for an order nisi calling upon the Minister of Police to show cause why the police should not refrain from violating the petitioner's freedom of access to the Temple Mount.

The petitioner, an orthodox immigrant from Denmark, walked to the Western Wall one Saturday morning, and after saying prayers there decided that as he had never been to the Temple Mount he would go up to the southern part of it which in his opinion was not prohibited to Jews by their religious laws.

He passed through the Mount Gate without any difficulty but, thinking that he would like "to watch the Jewish groups praying there," he approached a policeman and asked him where Jews prayed. The policeman, alive to the fact that there had been disturbances that morning on the Temple Mount and that there was a general atmosphere of tension (something unbeknown to the petitioner), reacted by asking the petitioner what he intended doing on the Mount and when the latter replied that he might also pray there, the policeman asked him to leave.

The petitioner thereupon insisted upon his right to remain on the Mount. After a prolonged argument with the policeman, and other members of the police force who had joined him, during which the police tried to persuade the petitioner to leave the Mount and he remained obdurate in his refusal to do so, he was arrested. He was taken to the police station on the Mount (which necessitated his walking right across the area) and then driven to the police station in town, where he was released an hour later after promising not to return to the Temple Mount that day.

The petitioner subsequently petitioned the High Court of Justice, who asked the Attorney-General to send a representative to the hearing on the petition because of the sensitive nature of the subject.

The petitioner appeared on his own behalf and Mr. R. Yarak, Assistant State Attorney, appeared for the Attorney-General.

DECISION

Justice Berinson, who delivered the decision of the High Court, first considered the petitioner's complaint that he had been compelled to cross that part of the Temple Mount which is forbidden to orthodox Jews. First, he said, if the petitioner were so concerned about obeying the precepts of the Jewish Law concerning the Temple Mount, he could have been expected to heed the warning of the Chief Rabbi, displayed at the gate of the Mount, that entrance to the Mount was forbidden to Jews for fear they might desecrate their holy of holies.

In the Supreme Court Sitting as High Court of Justice Decision

Before Justices Berinson, Etzioni and Shereshevsky

Herluf Cohn, Petitioner, v. Minister of Police, Respondent (H.C. 99/76)

The
LAW Jerusalem
Post
REPORT

Edited by Doris Lankin

Secondly, and mainly, he continued, the policeman to whom the petitioner had addressed himself (in a mixture of English and Hebrew) had apparently received the impression that the petitioner intended praying on the Mount and would not move from there until he had done so; and had also got the further impression from the petitioner's general behaviour — his contentiousness and refusal to accompany him to the police station — that the petitioner had not come to the Temple Mount in all innocence. In the circumstances, therefore, no exception could be taken to the manner in which the police had behaved towards the petitioner.

Justice Berinson then went on to point out that the High Court had received a statement from the State Attorney's Office, declaring that the petitioner had a fundamental right of access to the Temple Mount in accordance with the law, and that this had never been in dispute. The statement declared also that it could be assumed that no-one would bother to find out if the petitioner, while visiting this exalted place, wished to commune with his Creator or not.

But if he sought to pray demonstratively that was a different matter. The State Attorney had further declared, continued Justice Berinson, that the Minister of Police and his aides had never intended, and did not intend in the future, to interfere with the petitioner's freedom of access to the Temple Mount; nor had they any intention of arresting him for no good reason and most certainly did not aspire to force him to transgress Jewish religious precepts.

In the light of the above declaration, held Justice Berinson, the petition was completely superfluous, and if the petitioner had gone directly to the Minister of Police in the matter he would have received full satisfaction from him. However, it would depend more on the behaviour of the petitioner in the future than on those in charge of keeping law and order on the Temple Mount how he would be treated.

For it is common knowledge how sensitive the subject of the Temple Mount is, and this necessitates the exercise of maximum care and discretion, as every small incident on

the Mount could have serious repercussions. For this reason it was understandable that the police should be particularly anxious to prevent any act, or suspicion of act, of the nature of that which the petitioner had demonstrated his wish to perform, and there was no cause for the High Court to interfere with the police's exercise of their discretion when this depended so much on the particular conditions prevailing at the particular time.

Justice Berinson concluded by referring to H.C. 222/68 (2 P.D. 24/141) in which a petition to be allowed to pray on the Mount had been brought. It may be recalled, he said, that in this earlier case the High Court had decided, by majority decision, that the matter was not justiciable because the Palestine (Holy Places) Order-in-Council (which provides that no matter in connection with the Holy Places shall be determined by any court) was still in force.

But at the same time the President (Justice Agranat) had distinguished between the right of access to Holy Places, which is guaranteed by the Protection of Holy Places Law, 1967, and the right to worship at them, holding that the latter right comes within the province of the Government and not of the courts. Furthermore, each of the five justices who had sat on the bench at the time has emphasized the special care demanded from the Government when handling so sensitive a subject as the Temple Mount.

Petition for order nisi dismissed.
Decision given on March 21, 1976.

25.3.1976

THE JERUSALEM
POST

אמצעי

משרד החוץ· המחלקה להסברה· ירושלים

הסברה

228

ירושלים, כ"ג באדר ב' תשל"ו
25 במרס 1976

אל הנציגות

תפילת יהודים בהר הבית

בעמוד 2 של "תדריך הסברה" 179 תחת הכותרת הנ"ל הוזכר פסק הדין של בית המשפט העליון בנדון. צויין בפסקה שלישית כי העתירה הוגשה ב-1968.

רצוי להוסיף למען הדיוק כי פסק הדין ניתן כעבור שנתיים ב-15 לספטמבר 1970.

* * *

יכולים לקבל - מקומות קדושים
משרד החוק
מחלקת הקשר

בלתי מסווג

מברק יוצא

ניו יורק, וושינגטון, לונדון, פריז, רומא, שטוקהולם, בוקרשט, פנמה,

394

חוזם ~~222~~

נשלח 211500 מרצ 76

המשרד

בהול

על הר הבית.

למספר קטעי ולע משפטיים:

PROTECTION OF HOLY PLACES LAW 5727-1967.

1. THE HOLY PLACES SHALL BE PROTECTED FROM DESECRATION AND ANY OTHER VIOLATION AND FROM ANYTHING LIKELY TO VIOLATE THE FREEDOM OF ACCESS OF THE MEMBERS OF THE DIFFERENT RELIGIONS TO THE PLACES SACRED TO THEM OR THEIR FEELINGS WITH REGARD TO THOSE PLACES.

2. (A) WHOSOEVER DESECRATES OR OTHERWISE VIOLATES A HOLY PLACE SHALL BE LIABLE TO IMPRISONMENT FOR A TERM OF SEVEN YEARS.

(B) WHOSOEVER DOES ANYTHING LIKELY TO VIOLATE THE FREEDOM OF ACCESS TO THE MEMBERS OF THE DIFFERENT RELIGIONS TO THE PLACES SACRED TO THEM OR THEIR FEELINGS WITH REGARD TO THOSE PLACES SHALL BE LIABLE TO IMPRISONMENT FOR A TERM OF FIVE YEARS.

3. THIS LAW SHALL ADD TO, AND NOT DEROGATE FROM, ANY OTHER LAW.

4. THE MINISTER OF RELIGIOUS AFFAIRS IS CHARGED WITH THE IMPLEMENTATION OF THIS LAW, AND HE MAY, AFTER CONSULTATION WITH, OF UPON THE PROPOSAL OF, REPRESENTATIVES OF THE RELIGIONS CONCERNED AND WITH THE CONSENT OF THE MINISTER OF JUSTICE MAKE REGULATIONS AS TO ANY MATTER RELATING TO SUCH IMPLEMENTATION.

5. THIS LAW SHALL COME INTO FORCE ON THE DATE OF ITS ADOPTION BY THE KNESSET.

בזהם לזוק תכל - המשטרה שומרת על זכותם של מוסלמים להתפלל, אולם
לא סגור נודטה לאפשר גם ליהודים להצטל על סגך חוק זה - המשטרה
בה. קבוצה פנתה אל בגצ בבקשה שהאלב זה שד המשטרה לאפשר ליהודים
חפלה.

ושם נדון בבגצ 222/68, פורטם בפסקי ז'ינ כיד ני 141. בית הדין סירב
רות על המשטרה לאפשר ליהודים להתפלל והשופט ויתרון צ'ינ כינ היתר:

-168

"THE SITUATION IS A UNIQUE ONE AND I DOUBT WHETHER THERE IS ONE LIKE IT IN THE HISTORY OF OUR PEOPLE, OR ANYWHERE ELSE IN THE WORLD. THE SITUATION CONCERNING THE TEMPLE MOUNT IS MOST SENSITIVE

AND COULD GREATLY ENDANGER INTER-COMMUNAL RELATIONSHIPS. THE (DISPUTE OVER THE) SITE COULD EASILY LEAD TO BLOODSHED. IT WOULD BE THE HEIGHT OF FOLLY NOT TO TAKE FULL ACCOUNT OF THE IMPLICATION OF ACCEDING TO THE PLAINTIFFS' APPLICATIONS IN TERMS OF MAN POWER AND ALSO THE CONSEQUENCES OF SUCH ACTION. INDEED, AT THIS POINT WE HAVE REACHED THE LIMITS OF OUR LEGAL JURISDICTION. A FULL ACCOUNT OF THE MATTER BEFORE US CANNOT BE MADE WITHOUT CONSIDERING THE GENERAL POLITICAL AND SECURITY SITUATION. IT IS IN THE INTEREST OF THE GOVERNMENT TO ACT ACCORDING TO THESE CONSIDERATIONS. THE TRUE EXTENT OF THE ISSUE GOES FAR BEYOND THE NARROW BOUNDARIES WHICH THE APPLICANTS HAVE DRAWN. THE RELEVANT CONSIDERATIONS ARE FAR WIDER THAN ANY THAT COULD BE SUBMITTED TO THIS COURT. I THEREFORE BELIEVE THAT THERE ARE NO GROUNDS FOR JUDICIAL INTERFERENCE AND THAT THE CONDITIONAL ORDER SHOULD BE ANNULLED."

this full

ביום 3/5/76 המשטרה עזרה מספר יהודים שראו להתפלל והאשימה אותם בית הסוד הציוני בנג'וד לסעיף 193 (1) (ד) לפקודת החוק הפלילי משנת 1936.

(1448/76)

שית השלום ב"ו ושלום, הגב רות אור, לאחר ששמעה עדויות קבעה (ת.פ. 1448) כי לא היו במקום כל מוסלמים בשעת התפילה, והתפילה נערכה משטח פתוח מרחק 50 מ' משער החומים (ולא בסוביבת כל אטגד) לא היה כאן הפרת חוקים הציוניים בלב פקודת החוק הפלילי.

ביום 9/2/76 הגיש פרקליט מחוז ירושלים ערעור על פסק הדין 6-8 פ. 5/70 ונ"מוקי הערעור שצויינו - הם:
 1. המעוררת ושענה כי המעשים שיוחסו למשיבים בסוב האישום ואשר נקבעו צאי בית המשפט השלום הנכבד - עולים כדי עבירה לפי סי 193(1)(ד) 1936.

מחלוקת אפ"ת אלוהי אלוהי

2. המעוררת ושענה כי התנהגותם המכורנת והמאורגנת של המשיבים, היתה להגרום לחברת השלום, ועוד ושענה כי המשיבים ידעו כי התנהגותם ייה לגרום לחברת השלום.

התנגדות

3. המעוררת ושענה כי אין בנימוקיה: הטובי קטיבים של המשיבים בתנהגותם, כדי לשחזרה כג האזריות הפלילית למעשיהם.

4. המעוררת ושענה כי בית משפט השלום הנכבד לקח בחשבון בחזלסתו שיקולים ובלבדשיים. אשר על כן המבקש בית מופט נכבד זה לקבל את הערעור, והוא שיע את המשיבים בעבירה לפי סי 193(1)(ד) לפיפ 1936 ולגזור את דינמים מ ש ט .

הז רחם מוכן שתבט מטבכל מטבכל מאות א ב מצא אורי א ב ג מלש מאסוק אריאל מעת המבזה מחזים חקר תעוד אילטר י אמן אורלי

ממלכת ישראל וושינגטון, ניו-יורק, לונדון, פאריס, אנקרה, סהרן ארופא טוקהולם,

טוקיו וסן-חוסה

שמו

המשרד

מקרה המכפילה.

להלן פרטים והדריך בעקבות ההחלטה הירדנית לצאת במסע הסברה ופעולה מדינית ובעיקר בקרב חברי מועב"ט והמדינות המוסלמיות.

1. השינויים בסדרים במערה המכפילה באים להרחיב את זמני החפילה של היהודים מבלי לפגוע במוסלמים. השינויים שהוכנסו מכווססים על הנטיון שהצטבר במשך השנים בסדרי החפילה והביקורים במערה המכפילה ועל מנת למנוע סתיחויות וחיכוכים חוץ כיבוד מנהגי החפילה ורבושתיים של בני כל העדות. אין כוונה לחלק את המערה אלא את זמני החפילה ודרכי הגישה כך שכל אחד יוכל להתפלל לאלוהיו ולבקר את קברי קדושו חוץ כבוד הדדי ובלי הפרעה כלשהן.

2. למעשה נקבעו הסדרים הבאים:

א. דרכי הכניסה והיציאה

- 1. השער המזרחי ישמש לכניסתם ויציאתם של מהפללים מוסלמים.
- 2. השער הדרומי-מערבי - לכניסתם ויציאתם של מהפללים יהודים.
- 3. השער המערבי - לכניסתם ויציאתם של חיירים ומבקרים בני כל הדתות.

ב. החומי החפילה

- 1. למהפללים יהודים - אולם אברהם ושרה; אולם יעקב וליאה; המרפסת והחצר הפנימית המהברות בין שני האולמות הללו.
- 2. למהפללים מוסלמים - אולם רבקה ויצחק; אולם הג'אלייה; אולמות היוספיה;
- 3. בשעות החפילה היסגרנה הדלתות בין שני החומי החפילה או יוצב מסמר, בכדי למנוע הפרעות הדדיות.
- 4. בשעות שאינן שעות חפילה - יוכלו המבקרים והחיירים לבקר בכל המקומות.

ג. זמני החפילה

- 1. המהפללים המוסלמים יוכלו להתפלל, כחצום הקבוע לחפילתם, מסך כל שעות היממה, כל ימות השבוע.
- 2. המהפללים היהודים יוכלו להתפלל בהתום הקבוע לחפילתם, בימות חול ושבת, בהתאם לשעות החפילה המקובלות.
- כיוון שג' ומועד יהודיים בהתאם לשעות החפילה המקובלות. (ביום הכיפורים, לבשל, מסך כל היממה).
- כיום ו' ישאר התסדר הקיים בעינו, כלומר חפילה קבלה שבת וערבית.
- בימי חג מוסלמיים שאינם חופפים חגים יהודיים ישאר גם כן התסדר הקיים בעינו. הסדרים מיוחדים יקבעו כנהוג עתה לגבי ימי חג חופפים.

... ..
... ..

... ..

... ..

1.
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..

- 1.
- 2.
- 3.

... ..

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

... ..

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.

-2-

3. לרקע ההסטורי ראו חרוין הסברה 345 ס-22 בדצמבר 1972 הכולל מאמר
מאת ב"צ לוריא מ"פעריב" 17.11.72.

4. גישתו העקרונית היא לאפשר גישה חופשית של מאמיני כל הדתות לפקודותיהם
הקדושים. הגישה הירדנית היא סלקטיבית ומטלה בין דתות כפי שהוכיחו בשנות
שלטונם בגדמ"ע. לפיכך רואים הם מגיעה בזכויות כאשר נמנעה בלעדיות
ושוררת ~~שוויון~~ וכבוד דתי הדדי.

5. ליריעתכם פרט למסד הדתי המקומי ולהגובה מועטה יחסית בעחונות אין
ניכרת התרגשות בציבור המקומי בחברון בקשר למצב במלחמת המספילה.
במקומות אחרים בשטחים אין כל עניין ציבורי בנושא.

אריאל

878.75

דוד אריאל

ד. אריאל

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסיחוק וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק יוצא - מסווג

ש מ ר

מס' 539
נשלח: 19 1600 אוג 75

אנ: ניו יורק
מאת: המשרד

מיידי

גאויים.

מעת ת המכילה - האגרות היירדניות

שלכם 294.

השיבונא לפי הקויים דלחלנ:

רקע (הסטורי) תוכ הדגשת קדושת המקום ליחרות מאז ומתמיד וההגדרים שהיו נהוגים בזקופות שונות. רק לאחר הכיבוש הערבי השני הטיל הסולטן (1268) צו האוסר על כניסת יהודים ונוצרים, שקויים רק בחלקו. (ראונא תדריכ הסברה בנדון מ-17 184 נא שקבלתם בדיפ האחרון). הדגישונא שהתקופה היחידה שבה נאסרה גיל גישה יהודים למערה היתה תקופת השלטון הירדני והזכירונא בהקשר זה גם פשעי הירדנים בירושלים (ואכותל, מתי הכנסת ובית הקברות על הר הזיתים).

ב. המצב הנוכחי. האענות הירדניות אי.נ. אלא מסכת שקרים.

1. קדושת המקום נשמרה בקפדנות ול: חולל בו דבר.
2. לא נעשה דבר לפגוע בבעלות הויזף על כל המערה שהנה בארץ ותו המלאה להלכה ולמעשה. מפתחות המערה בידי ו אנשיו הם הפותחים ותסגרים אותה וכידיהם התחזקו וכוי.
3. המוסלמים לא הופיעו בפילותיהו שהתנהלו ומתנהלות כסדרן.
4. הסדור לא הופרע במלאסתו הנעשיו באורח תקינ כבעבר.
5. לא נאסרו תפילות בעת הלויית וופילות אלה נערכות כבעבר באולם הגדול של יצחק ורנקה. נאסרה הן יציאת הלויית משער הדרומי-מערבי כדי שלא לפגוע ברגשות היהודים המתפללים באולם אברהם ושרה.
6. יש איסור על הגיגות וחתונות יווודיות במקום.
7. לא היו שום פגיעות באנשי דת מ סלמים. מכבידים אותם ומגשים להם כח העזרה במילוי תפקידם.
8. אינ חלוקה של שטח המערה ואינ ניומ היצ בה. בהיות המקום קדוש לשת החנות נעשו סידורים המאפשרים ליהודים ולמוסלמים לקיים התפילה והפולחן בצורה מסודרת ומכובדת. (הפרטים בוזמ 968 אך משאירים לשקולכם אם יש צורך לורט). האולם הראשי והגדול ביותר והחשוב ביותר לכל החנות שבו נוצאת בימת האימאם (יימינבאריי) והסטורית הוא אולם יצחק ורנקה. יהודים אינ מתפללים באולם זה.
9. טיימונא כי ישראל שומרת בקפדנות כעקרון על חופש הגישה והתפילה של כל האמינים במקומות הקדושים להם.

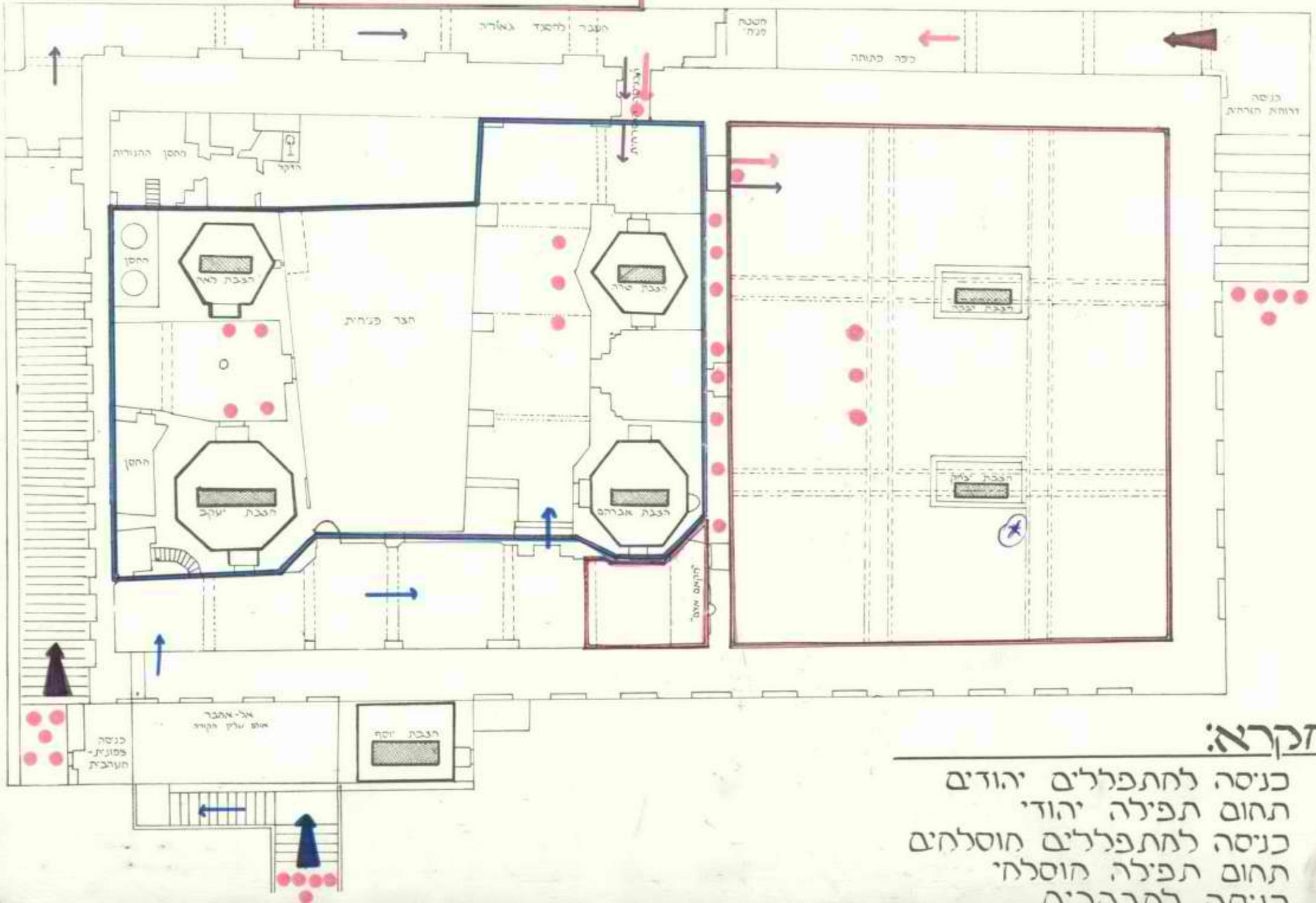
מ. קודון-ורד =

שוח רחם מנכל שוחט ממנכל ממנכל מאומ א-ב מזתים וקר מעת הסברה
אייא ורדי רמ אמנ לוינזונ.
צא/שמ.

July 18

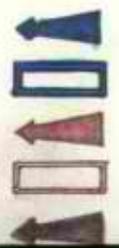
175
175
175

מערת המכפלה

מקרא:

- כניסה לחתפלים יהודים
- תחום תפילה יהודי
- כניסה לחתפלים מוסלמים
- תחום תפילה מוסלמי
- כניסה לחבקררים

תדריך הסברה

184

ירושלים, י' באלול תשל"ה
17 באוגוסט 1975

מ ע ר ת ה מ כ פ ל ה

מדיניות ממשלת ישראל היא לאפשר גישה חופשית למערת המכפלה לבני כל הדתות וליצור תנאים מסודרים לחופש פולחן ליהודים ומוסלמים כאחד, וזאת בניגוד גמור למדיניותה של ממשלת ירדן בעבר, אשר לא אפשרה שום גישה של יהודים למקום קדוש זה.

ב-4 באוגוסט 1975 נקבעו סדרים חדשים לתפילת יהודים ומוסלמים וביקורי בני כל הדתות במערה.

סדרים אלה היו כורח המציאות נוכח התנכלויות המתפללים יהודים וחיכוכים שארעו בתחום המערה, בעת האחרונה.

לאחרונה הכריזו מקורות ירדניים כי ירדן תפתח במסע הסברה ופעולה מדינית כדי לחשוף את "כוונת שלטונות הכיבוש להפקיע את הבעלות הערבית על מערת המכפלה ולהפכה לבית כנסת".

רצ"ב חומר רקע בנושא הכולל:

1. סקירה על הסדרים החדשים במערת המכפלה.
2. תרשים של מערת המכפלה.
3. סקירה היסטורית. (הופץ בזמנו כתדריך הסברה 345 מה-22 בדצמבר 1972)

החומר מיועד לתפוצה יזומה בכל הזדמנות שהנושא יעלה.

* * *

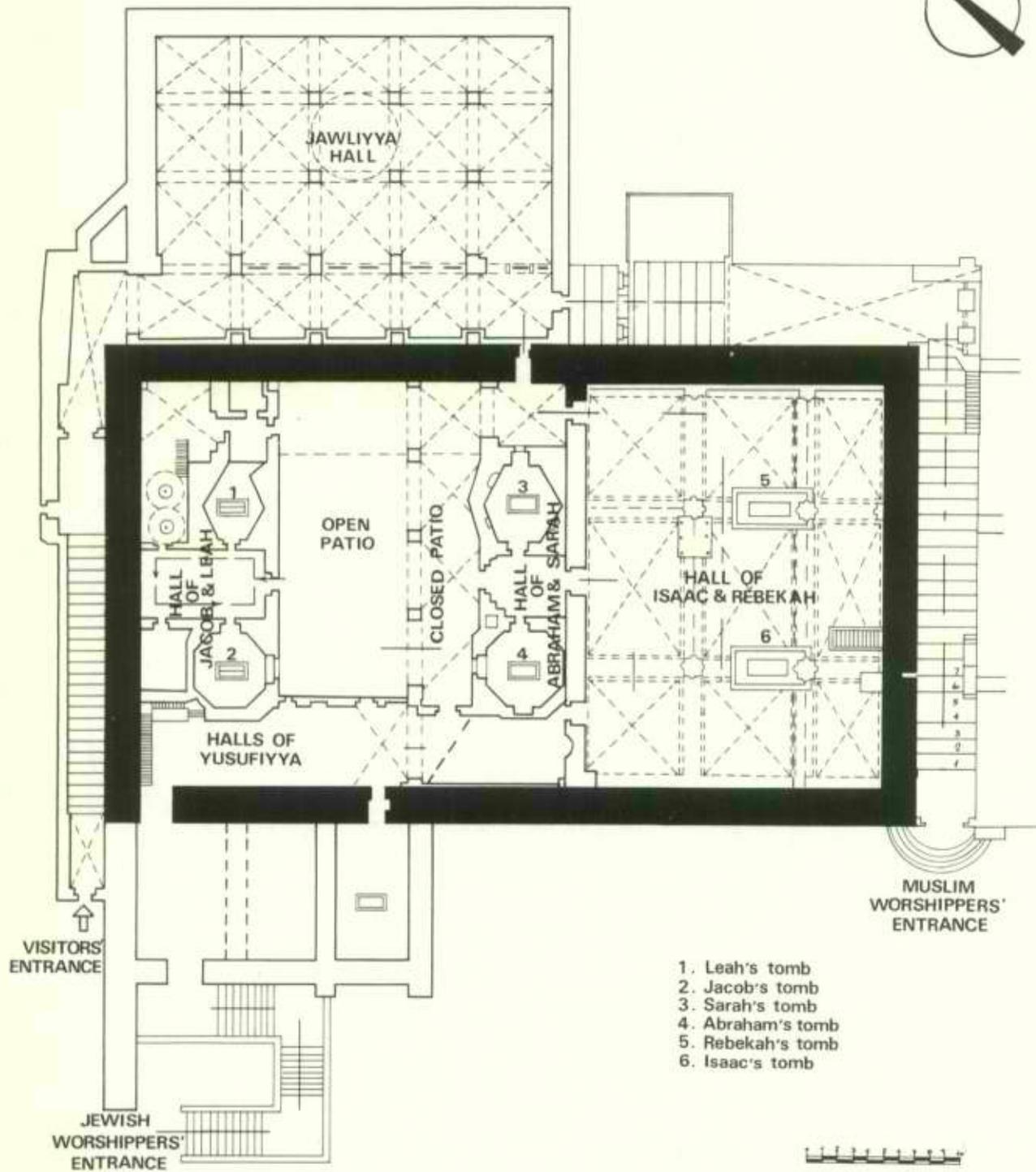
able to pray throughout the whole day, whereas Jews will be limited to evening prayers only, to greet the incoming Jewish Sabbath.

The need for these new regulations arose after a series of Muslim harassments to Jewish prayer, including the holding of Muslim funeral processions during the Jewish prayers and Dervish rituals during Jewish prayers, as well as damage to Jewish ritual objects such as the tearing of the ceremonial mantle from the Holy Ark and setting fire to objects in an adjacent storeroom used by Jews praying in the Cave. (It should be noted that Muslim funerals generally leave from a mosque, while Jewish tradition forbids the presence of a corpse in a synagogue.)

It should be emphasized that no existing privileges of the Muslim community were infringed.

* * *

THE CAVE OF MACHPELAH

1. Leah's tomb
2. Jacob's tomb
3. Sarah's tomb
4. Abraham's tomb
5. Rebekah's tomb
6. Isaac's tomb

A HOUSE OF PRAYER FOR ALL THE CHILDREN OF ABRAHAM

by B.C.Luria *

This survey will not deal with the protracted periods of the First and Second Temples, when Hebron was a city in Judah and the Cave of Machpela a sanctuary for the entire people. It will deal, rather, with the history of the Cave after the rise of Christianity, and later of Islam, and show that cooperation between believers in different faiths is a fact of antiquity. In every epoch in which the population of Hebron and its surrounding villages was composed of Jews and Christians, or of Jews and Muslims, the Cave was a place of prayer for both faiths. Here, more than in any other venerated site, an atmosphere of tolerance and respect between members of various religious groups prevailed. A short historical synopsis¹ will prove that the Muslim fanaticism, which brooked no entry to others, is only a few generations old and has no historical precedence.

Under Byzantine Rule

Antoninos Foacentinos, on pilgrimage from 560 to 570, writes: *"In that place (Hebron) there is a basilica with four lines of columns, with the centre uncovered. Inside is a dividing wall and the Christians enter on one side and on the other side the Jews enter and burn much incense... And in this manner Jews come from the whole surrounding area and bring much incense and many candles and give alms to the caretakers."*

Yehuda Elizur finds proof of this division in the present positions of the tombs: *"The contemporary visitor to the building over the Cave of Machpela finds that the mosque (originally a Byzantine-Crusader church) contains only two markers, indicating the tombs of Isaac and Rebecca (the graves themselves are, of course, in the Cave under the building). The*

* from "Maariv", 17.11.72

markers for Abraham and Sarah are in the north entrance to the courtyard and the markers for Jacob and Leah outside the mosque across the courtyard. According to Antoninos' description, the site was divided between the ruling Christians and the Jews, descendants of Abraham, Isaac and Jacob. The division was, therefore, not purely technical in nature, but rather subjective. The Christians allowed the Jews their forefather Jacob (also known as Israel). The resting place of Jacob and Leah accordingly remained outside the church. The Christians took the other Patriarchs and build a church over their tombs. It is probable that the division agreement included access for the Jews to the burial sites of Abraham and Sarah, which are thus to be found in the entrance to the church and not entirely inside. After the Arab conquest, the church was transformed, unchanged, into a mosque. The Muslims made no effort to alter the internal division of space and it testifies to a Jewish presence fifteen hundred years before."

Following the Arab Conquest

An Arab source, four hundred years old, recounts that, when the Christians of Hebron were forced to hand the city over to the Caliph Omar (638), they completely destroyed the magnificent church which had stood over the Cave and hid the gates with earth so that the Arabs would not know the location of the holy Cave. (We now continue with a Christian source², evidently from the end of the tenth century, but referring to the same period and events.) But when they (the Arabs) who came to Hebron marvelled at the strong and beautiful building and at the walls (around the Cave) and at the fact that there was no entrance open to them, Jews who had remained under Greek rule in that area came up to them and said to them, "Give us your protection to live in similar conditions among you and allow us to erect a synagogue before the entrance (to the Cave), and we shall show you where to erect the gate. And so it was."

Alfasi and A.Avissar³ conclude that the demand must have been based on some earlier right or precedent. Thus, it is probable that, even before this,

there had been a synagogue and burial place on the site, in the fifth or sixth century, but that these had been destroyed by the Byzantine rulers and the request made to Omar the conquerer was based on an earlier situation.

With evidence from fragments found in the Cairo genizah, I. Berslavy⁴ concludes that, immediately after the Arab conquest of Hebron, the Jews obtained permission to remain as residents and were allowed to build a synagogue at the entrance to the Cave. A Christian historian of the Crusades relates: "*They (the Jews) erected an entry there and this infidel people passed through there with bare feet. Inside the Jews built themselves a prayer-house and they decorated it in a marvellous manner.*" The four-century-old Arab manuscript also speaks of Jewish rights during that period: "*A long time after (the conquest) a synagogue and Jewish burial place were to be found in the courtyard of the Cave of Machpela.*"

The genizah fragments mention a number of Hebronites with the honorific title, "Servant of the Patriarchs" - this indicates that the Cave was partly in the hands of the Jews and that their notables were appointed to "*serve the Patriarchs*", that is, they looked after the synagogue there.

It is said of one Hebronite, "*He rests with the eternal fathers,*" that is, he was interred beside the Cave. This burial shows that the custom of using the Field of Machpela as a cemetery prevailed at that time. Benjamin of Tudela recounts: "*And there (in the Cave or the Field) are many containers full of the bones of Israel, for they would bring their dead there to this very day.*" Rabbi Shlomo the Orphan, a Palestinian who lived at the time of the First Crusade, also writes of this custom: "*Even today, all those around Hebron send their dead to Hebron.*"

The Arabic author al-Mukadesi (end of tenth century) writes that within the haram of Hebron was a guest-house, a well-established institution with cooks, bakers and even servants who passed out portions of lentils and olive

oil to all who came. It seems that adjoining the Jewish synagogue was a Muslim guest-house and the two institutions existed side by side for generations.

Under Crusader Rule

In the year 1100 the Crusaders conquered Hebron. They transformed the mosque and the synagogue into a church and monastery and expelled the Jews.

Sixty-six years passed and it seems that the Crusaders' hatred of the Jews diminished. When Maimonides visited the Holy Land in 1166, he went to Hebron as well, and writes: "*I went out from Jerusalem to Hebron to kiss the tombs of the Patriarchs in the Cave. And that day I stood in the Cave and prayed...*" Obviously a Jew was able to visit the Cave of Machpela even though the entire building served as a Christian hospice and monastery. Five years after Maimonides, Benjamin of Tudela, too, visited Hebron. From what he says, we find that the Crusaders had not removed the Jewish burial place, because, as we have mentioned, he saw "*many containers filled with the bones of Israel*". Evidently the cemetery was still in use under the Crusaders because, again we have mentioned, Rabbi Shlomo the Orphan, who lived during the First Crusade, writes that "*all those around Hebron send their dead to Hebron*".

Entry to the Cave for Jews was not then strictly forbidden, as it was from the nineteenth century to the Six-Day War. Benjamin relates⁵: "*There is the great platform which they call St. Abraham (the Crusader church) and it was the gathering place of the Jews in the days of the Ishmaelites (the Arabs) and the non-Jews made six tombs there and named them after Abraham and Sarah, Isaac and Rebecca, Jacob and Leah. And they tell the erring that these are the graves of the Patriarchs and there they give gifts. But if a Jew comes there and gives payment to the guard of the Cave, he will open an iron door which is attached to the building of our fathers and the man will go down the stairs with a lit candle in his hand and he will descent into the Cave...*" Benjamin paid the watchman because he wanted to go below, but the visit to the upper storey was free to all.

We hear similar testimony from Rabbi Petahia of Regensburg, who visited Hebron in 1176. From his tale it is clear that the Jews of Acre were in the habit of visiting the Cave and knew it in detail. They warned him not to believe that the markers in the building above were the graves of the Patriarchs, the real tombs being in the Cave, and he paid the guard, who opened the gate to the Cave for him.

In the last years of Crusader rule, hatred of the Jews triumphed and they were, it seems, forbidden to enter the Cave. Rabbi Natanel the Priest relates that, to enter the Cave, he disguised himself as an "erring one" in other words, as a Christian pilgrim.

The Second Arab Conquest

Arab tolerance ebbed following the expulsion of the Crusaders. At first, the Muslims were harsh only with Christians. Then their venom was directed against Jews as well.

Rabbi Shmuel, son of Rabbi Shimon⁶, visited the country in 1210, in the first generation of renewed Muslim rule. He attached himself to a group of Jewish pilgrims from Egypt led by the Rosh Golah, (Exitarch), who carried a letter from the Caliph Mohammed. *"And the man (the Rosh Golah) entered and we could not enter."* But Rabbi Shmuel was persistent. He and two others from the group appealed to Hatzbah (a Hebronite Jew), who helped them, presumably by paying the guard. Rabbi Shmuel writes: *"We entered in the middle of the night when the guard came for us and we went down about twenty-four steps in a narrow place where there is no room to go right or left and there we saw the sanctuary. And we saw three markers and the place was six hundred years old. And it is beside the Cave and we prostrated ourselves and asked for mercy."*

The traveller John of Mandeville (1336) writes that, because Christians and Jews are as (little) important to them (the Muslims) as dogs, they say that

they cannot go into such a holy place. Another traveller, Ludolf von Sochem (1340) tells of a different attitude: *"They do not allow any Christian to enter it (the Cave) but they permit them to pray at the entrance. They allow Jews to enter, who in my time paid to do so."*

The right to maintain a synagogue within the Cave was not re-extended to the Jew after the overthrow of the Crusaders. Rabbi Ovadia of Bartenura (1488-90) says: *"There is a small window in the wall before the Cave and they say that this window goes down opposite the grave of Patriarch Abraham, and Jews are permitted to prostrate themselves and pray at this window. But beyond the wall before the Cave, they cannot enter, and I prayed before this little window."*⁷

Of the waqf (Muslim religious trust) of the Cave of Machpela, Rabbi Ovadia said: *"All of Hebron and its fields and property are of the Cave of Machpela. Every day they distribute bread and cooked lentils or some other pulse to the poor, whether the poor of Ishmael or the Jews or the uncircumcised, for the glory of our Father Abraham."*

Muslim bigotry and dislike of Jews continued to grow, and, from the nineteenth century until the Six-Day War, the Cave was closed to all non-Muslims.⁸ Jewish pilgrims of that period all testify that Jews were permitted to go up the south stairway⁹ to the seventh step, to the opening in the wall and no further. There they would pray, and throw in written pleas to the Patriarchs.

After the Six-Day War, the Cave was opened to everyone, irrespective of religion, and thousands of Christian tourists, also now visit it. No one will cast doubt on the claim that the site should serve as a place of prayer for both Jews and Muslims. Our common ancestor Abraham, purchaser of the Cave of Marchpela, was known for his love of humanity and tolerance for his fellow-men.

N O T E S

- 1 Information on this subject was gathered and arranged by Oded Avissar in *Sefer Hevron*, Jerusalem, Keter, 1970.
- 2 *Sefer Hayishuv I*, p.41.
- 3 *Sefer Hevron*, p.28.
- 4 *Leheker Artzenu*, notes to p.96.
- 5 *Masaot Rabbi Binyamin z.l.*, ed. Nathan Adler, p.27.
- 6 *Parma Manuscript*, ed. Shraga Shultz.
- 7 *Igrot Eretz Yisrael*, ed. A.Yaari, p.126. Rabbi Ovadia says, "I was in the Cave of Machpela and over it is a large building of the Ismaelites." This is probably a mistake as he says that he was not permitted to enter the building and he prayed outside.
- 8 Only a few non-Muslims visited the Cave in the last century. In 1882 the Prince of Wales visited it by virtue of a special permit from the Sultan. He was accompanied by the scholar Conder. The first scientific description was made by the French investigator L.A.Vincent in 1922.
- 9 These stairs were removed after the Six-Day War.

THE CAVE OF MACHPELAH AT HEBRON

The overriding principle of Israeli policy regarding all Holy Places has always been to guarantee free access to members of all religions and to ensure orderly conditions of worship to members of every faith. This policy, as successfully applied in the Cave of the Machpelah, lies in stark contrast to that of the Government of Jordan, until 1967, which continued the tradition of recent centuries of granting access to the site only to Muslims.

1. Historical Background

The Cave of Machpelah is one of the holiest places in the Land of Israel. The purchase of the Cave from the sons of Heth by Abraham and the burial of the Patriarchs on the site is recounted in the Book of Genesis (23:2-20; 25:9-10; 49:29-31; 50:12-13).

Over the ages, the Jewish community of Hebron has regarded itself as the guardian of the Cave, which has always been a focus of Jewish pilgrimage.

Islamic tradition has sanctified the memories of the "prophets", Abraham, Isaac and Jacob, and the Cave therefore became sacred to believers in Islam. Christians regard the Cave of Machpelah as holy since it is mentioned in the Old Testament; churches were built over it during the Byzantine and Crusader periods.

During the Byzantine, early Muslim and Crusader periods, the site served as a place of worship for believers of all three religions residing in Hebron and its environs; it was a focus of tolerance and mutual respect among members of the different faiths. However, following the Muslim reconquest of the country from the Crusaders, Sultan Rukan-al-Din Baibars decreed (1266) that Jews and Christians were forbidden to enter the Cave. This prohibition was maintained for centuries, and neither Jews nor Christians were allowed, as a rule, to enter the Cave. Those rare visits which were allowed were usually made possible thanks to bribery, and depended on the whim of the local ruler.

Jewish pilgrims during those centuries all testify that Jews were permitted to ascend the south stairway only as far as the seventh step, to an opening in the wall of the buildings over the Cave, and no further. There they would pray, and throw in written pleas to the Patriarchs.

This deplorable situation persisted until the Six-Day War of 1967.

Thereafter, the Cave was once again opened, for the first time in literally hundreds of years, to worshippers of all religions. It is now visited annually by thousands of Christians as well as Jews.

2. The Regulations of 8 August 1975 concerning the Cave

These new regulations are based on Israel's experience since 1967, as regards both prayer and visits in the Cave. They provide full consideration and respect for the requirements of religious ritual as well as for the feelings of all believers.

The aim was not to divide the Cave, but to arrange schedules and areas of worship, within the Cave, which would enable believers of all faiths to pray in their own way and visit their holy tombs without inconvenience.

The regulations are as follows:

a) Entry and exit

1. The eastern gate will be used for entry and exit by Muslim worshippers.
2. The southwestern gate will be used by Jewish worshippers.
3. The western gate will be used by tourists and visitors of all faiths.

b) Areas of Worship

1. Muslims - Hall of Rebekah and Isaac, Jawliya Hall, Yusufiyya Halls.
2. Jews - Hall of Abraham and Sarah, Hall of Jacob and Leah, balcony and courtyard linking the two halls.
3. Visitors and tourists will be able to visit all areas at times when no prayers are in progress.

c) Times of Worship

1. Muslims will be able to pray in their areas 24 hours a day, every day of the week.
2. Jews will be able to pray in their areas on weekdays and on the Sabbath, as well as on Jewish Holydays, in accordance with the accepted hours of prayer. However, on Fridays - the Islamic special day of prayer - Muslims will be

2025 12 25

2025 12 25

UNITED STATES

1967 12 25

1967 12 25

1967 12 25

1967 12 25

1967 12 25

LETTER DATED AUGUST 20, 1967 FROM THE CHARGE D'AFFAIRES A I OF THE PERMANENT MISSION OF JORDAN TO THE UNITED NATIONS ADDRESSED TO THE SECRETARY GENERAL

I HAVE THE HONOUR TO TRANSMIT HEREBY TO YOU FROM HIS EXCELLENCY ZEID RIFAT PRIME MINISTER AND MINISTER FOR FOREIGN AFFAIRS CONCERNING THE SERIOUS ISRAELI MEASURES TAKEN AGAINST THE SANCTITY AND PHYSICAL INTEGRITY OF THE IBRAHIMI MOSQUE IN HEBRON. I HAVE THE HONOUR TO BRING TO YOUR ATTENTION THE SERIOUS AND FLAGRANT VIOLATIONS PERPETRATED BY THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES AGAINST THE RELIGIOUS SANCTITY AND PHYSICAL INTEGRITY OF ONE OF THE HOLIEST AND MOST PROMINENT ISLAMIC RELIGIOUS SHRINES THE IBRAHIMI MOSQUE IN HEBRON, WHILE THE INCREASING ISRAELI ENCROACHMENT UPON THE MOSQUE OVER THE YEARS HAVE BEEN BROUGHT TO YOUR EXCELLENCY'S ATTENTION AND TO THE UNITED NATIONS ON SEVERAL EARLIER OCCASIONS THE RECENT ISRAELI MEASURES HAVE REACHED AN EXTREME AND EXPLOSIVE LEVEL. THE ACTS OF DEGRADATION OF THE MOSQUE HAVE INCREASED AND INTENSIFIED. MUSLIMS HAVE BEEN OBSTRUCTED IN THEIR PRAYERS IN THIS ANCIENT MUSLIM MOSQUE. THE PUBLIC CALLS FOR PRAYERS WHICH IS ESSENTIAL AT PRAYER TIME IN THE ISLAMIC RELIGION HAS BEEN BANNED. PRAYER FOR THE DEAD HAS BEEN BANNED BY THE OCCUPATION AUTHORITIES. THE FURNISHINGS AND INTERIOR BELONGINGS OF THE MOSQUE HAVE BEEN TAKEN AWAY. DESKS AND CHAIRS AND RACKS OF JEWISH BOOKS HAVE BEEN INTRODUCED INSIDE IT. JEWISH FEASTS AND WEDDING CEREMONIES INVOLVING NOISY DRINKING AND DANCING HAVE BEEN HELD IN THE MOSQUE. RELIGIOUS TEACHERS AND PERSONNEL OF THE MOSQUE HAVE BEEN SUBJECTED TO BEATING, INSULTING AND OFTEN DETENTION BY THE AUTHORITIES. THE HISTORICAL EASTERN STAIRCASE HAS BEEN DEMOLISHED. FINALLY A WEEK AGO THE ISRAELI MINISTER OF DEFENCE HAS ORDERED THE DIVISION OF THE WHOLE MOSQUE AREA ASSIGNING THE LARGER PART WHICH INCLUDES MOST OF THE ISLAMIC HISTORICAL AND HOLY FEATURES AS THE JEWISH PART. MUSLIMS WHOSE ANCESTORS HAD BUILT THE MOSQUE AND WORSHIPPED IN IT FOR CENTURIES HAVE BEEN RESTRICTED TO ONE ENTRANCE. I REQUEST YOUR EXCELLENCY TO TAKE ALL MEASURES WITHIN YOUR POWER TO HELP CORRECT THIS DANGEROUS ANOMALOUS SITUATION AND ALSO TO HAVE THIS MESSAGE CIRCULATED AS A DOCUMENT OF THE GENERAL

= 2 =

ASSEMBLY THE SECURITY COUNCIL AND THE COMMISSION ON HUMAN RIGHTS.
I HAVE THE HONOUR TO REQUEST THAT THE PRESENT LETTER BE ISSUED
AS A DOCUMENT OF THE GENERAL ASSEMBLY UNDER ITEM 53 OF THE PRO
VISIONAL AGENDA AND OF THE SECURITY COUNCIL AND BROUGHT TO THE
ATTENTION OF THE COMMISSION ON HUMAN RIGHTS.
SIGNED SAMI I. GAMMOH
CHARGE D'AFFAIRES A I

AD KAN
NAUM

שהח רהמ מנכל שהבו מנככל זמנכל מאום אב מזחיס חקר מנת חברה תעוד אילטר ד. אריאל
ורדי כס רמן נבוך דול זיכזון

צ/ג/או

1953

1953

1953

I HAVE THE HONOR TO REQUEST THAT THE PRESENT LETTER BE ISSUED
 AS A DOCUMENT OF THE GENERAL ASSEMBLY UNDER THE TITLE OF THE PRO-
 VISIONAL AGENDA AND OF THE SECURITY COUNCIL AND BROUGHT TO THE
 ATTENTION OF THE COMMISSION ON HUMAN RIGHTS.
 SIGNED BANI A. GANNOR
 CHAIRMAN OF THE COMMISSION ON HUMAN RIGHTS

THE FOLLOWING IS A SUMMARY OF THE DISCUSSIONS HELD AT THE MEETING
 OF THE COMMISSION ON HUMAN RIGHTS HELD AT GENEVA ON 28 JANUARY 1953.
 (The text continues with a detailed summary of the meeting, which is mostly illegible due to fading and bleed-through.)

221257

מר

ה' בחשוון תשל"ז
29 באוקטובר 1976

317

אל : מר י. דורון, נאו"ם, ניו-יורק

טאח: מ"ם מנהל טאו"ם 1

הנדון : דו"ח ועדת השטחים - מערה המכפלה

מברק 585 מיום 18/10/76

מכתבי מיום 22/10/76

נסינו להשיג הבהרה למספר נקודות באגרת הוועדה האיטלאמיה ובקשר לגבי הבאות:

1. הריסה שרידי ביה"ם הממלוכי משנת 1361 (סעיף 8) .
2. הריסה הסדרגה המובילה לקבר אברהם (סעיף 11) .
3. הריסה הבאר הריטואליה (סעיף 12).

סוּך המידע שהצליח לקבל נציג המשרד לממשל, מסתבר ששלושה המקומות הנ"ל אמנם נהרסו, אך במסגרת שמוציא, גנוז ועבודות הרחבה מסביב למערה המכפלה אשר בוצעו ע"י עיריית חברון עצמה בסיוע כספי של הממשל. העירייה בנתה במסגרת אותם שמוציא מקום רחצה חדש במקום הישן שנהרס.

בנוגע לפרק באגרת הדן "כהתפתחויות אחרונות" (סעיף 16 עד 27) עודכנתם באופן שוטף והחומר בידיכם. יש לזכור שהספטוס קוו שנקבע באוגוסט 1975 (תדריך הסברה 184 מיום 17/8/75) נשמר גם עתה, אחרי הארועים האחרונים בחברון ואחרי פתיחתה מחדש של המערה לטופללים ולמבקרים.

בכרזה,

נשה מלמד

העתק : מר מ.ר. קדרון

מר פ. גונן

טאו"ם ב'

Handwritten mark or signature at the top left of the page.

100-100000-100
100-100000-100
100

100-100000-100
100-100000-100

100-100000-100
100-100000-100
100-100000-100

100-100000-100
100-100000-100

- 1. 100-100000-100
- 2. 100-100000-100
- 3. 100-100000-100

100-100000-100
100-100000-100
100-100000-100

100-100000-100
100-100000-100
100-100000-100

Handwritten signature or initials on the right side of the page.

100-100000-100
100-100000-100
100-100000-100

כ"ב אלול תש"ז

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק יוצא-משווג

כל המוסר חוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי-חוץ וסודות רשמיים). תשי"ז - 1957.

מסמך רשמי עם טבלאות וטקסט, כולל המילה 'מדינת ישראל'.

אליאני י' חוק
מאת המשרד

מס-1055
משלח: 2715500 אוק 76

מ י י ד י

1. היצוג - דיוני מועבטיט - וברונ וטחטימ.
2. בברונ שככ המון להלוטינ והתפילות במערה למוסלמימ וליהודימ מנהלות יחד.
3. לאר שומכסד הדתי המוסלמי בראשות חלמי אל מחובב ראש התועצה המוסלמימ זאחיר בפותחי כי לא מצא כל שנוי במנהג המערה או בצדקה וכל דבר מצוי כפי שהיה בטרם המהומות, והצורה זו צוטטה בעתונות הערביות והקומיות טענו אצמ המערה שייכ האפס געברי וזמנתה על הווקפ בברונ כי התברר להם שהסרימ לזמ תשישי קדושה מוסלמימ, כגון טעונטימ, שפייחטימ וספרי קורא וריהוט.
3. בבירוד שערס והנשל התברר כי 3 עד 4 טעונטימ במערה נטבירי בנהלכ התפירות והפוגרות שערסו הגלמידימ הערבטימ במערת המכפלה. שברי השעות ימ הוחדו לידי נציג הווקפ בברונ.
4. לטעות על חסר בתשישי קדושה אחימ, ספרי הקורא מצוימ בארותות ונציגי הווקפ טרכו להכנס לנשא בריקת הנלאי.
5. שייכ עושפ אל-חמדי ראש נשרתי מערת המכפלה הזר מקהיר, מניחטימ שהופעל עלי לזמ לנקיטת עזרה קיצותית. להערכת הנגשל כביר להגיה שבמי מצרימ ונשלח לניו יורק את אחד המגורשימ כגון דיר אנצד נאשה לזמנתה בדינת המופקד על האגד במערה ביקש להוריד היילי אצל המושטימ משמירתם במסגד או להחליטם בשוטרימ טרכימ. ובקשה תישקל.
7. ראש עירייה וברונ פואר קואטנה הודיע למגשל שנאמי לו מאחזימ של אטיכ לבוא לדיוני היועצה.
8. משפטימ וכחטי אישומ
- א. 57 מהמערימ ערבימ מרבימ ולמידימ שחלקמ קרעו כפועל ספרי תורה ותשישי קדושה וזמרו לדינ באשמת היילו מקומ קדוש. והתחפז בתחלוקה בלתי חוקית, פגיטו וגרימת נזק לרכוש.
- ב. בהקירה נמצאיימ תיקי תשרימ יהודימ זאיב מקומ לטענה הערבית על יחס של אימה ואיפה.

1957

הנהגת מכלל מסמכי קדוה מאזם אב פ. גונ

אח-4

כה' בתשרי תשל"ז
19 באוקטובר 1976

שמור

אל: כל הנציגויות ומחלקות המשרד

מאת: פנחס גובון, הממונה על הקשר עם הממשל הצבאי בשטחים

הנדון: ארועים כשטחי הממשל הצבאי

1. ארועי חברון

א. חלול כתבי הקודש, יהודים וערבים, פגיעה בתשמישי קדושה והפרת סדר אלימה שהסתיימה במעצר ופגיעה של כ-60 מתושבי חברון הסעירו את דעת הקהל בגדמ"ע בשנועים האחרונים. בערי השומרון היתה ההתייחסות לארועי חברון פחותה מזו שבערי יהודה. בעירות רבות ניכרת פעילות אנטנסיבית למען תושבי חברון בהושטת סיוע במזון במרוצת העוצר, מחאה וגנאי המאורעות. בחברון עצמה נשמעו גם דעות המצדדות באמצעים בהן נקט הממשל להבטחת הסדר ובמאמציו להחזרת הסטטוס-קוו במערת המכפלה. אישים ומכובדים מבין התושבים הערביים הביעו בשיחות אישיות דעה לפיה יש לנהוג ביד קשה נגד המתפרעים למען יראו ויראו.

ראש עיריית חברון פהד קוואסמה אמר בשיחות אישיות כי האחריות למעשים בחברון מוטלת על הרב לוינגר ושותפיו ולמעצתו הוא אמנם לא זיבא כי יחוללו ספרי קודש אך לדבריו לא חסך אזהרות מפני אפשרות של שפיכות דמים בחברון עקב מעשי הקיצוניים מבין תושבי קרית ארבע. יצוין שאישים ערביים בחברון הביעו חשש שהממשל מבקש ליצור עובדות חדשות במערת המכפלה. המציאות היא שהחלטת הממשל היא שמירת הסטטוס-קוו במערה כפי שנקבע בהחלטות ממ' ישראל בשנת 1975.

ב. מס ערך מוסף (מע"מ)

שביתת המסחר באיזור יהודה ושומרון עקב התאמת חוק הבלו על מוצרים מקומיים בשטחים למע"מ בישראל שהיתה צפויה ב-15/16 באוקטובר לא היתה משמעותית וזאת בהעדר תמיכה נאותה מצד לשכות המסחר בערי יהודה ושומרון. המאבק לבטול מס ערך מוסף בגדמ"ע מוסיף כמובן להעסיק את הממשל הצבאי לאור ממדי התסיסה וההתססה מצד גורמים קיצוניים הרואים בהחלת התקון לחוק נסיון לאנטגרציה נוספת של כלכלת הגדמ"ע בכלכלת ישראל. מדיניות הממשל היא גלוי מתינות ואפוק מירביים בתקופת המעבר עד ליום 1.12.1976 שנקבע כמועד לאכיפת החוק.

2. ארועים באיזור רצועת עזה

א. לדברי נכבדים שחזרו מבקור במצרים ולאחר קבלת משלחת של נכבדי הרצועה ע"י הנשיא סדאת מגלה מצרים התעניינות גוברת כלפי תושבי הרצועה. משלחת הנכבדים העלתה בפני סדאת מספר נושאים שנענו בחיוב. המצרים נאותו לשחרר את כספי האגודה לפרי הדר ולאפשר יצוא הדרים דרך נמלי מצרים. כן אשרו היתרים לקבלת סטודנטים מהרצועה ונאותו לאפשר מעבר לעולי רגל דרך מצרים. נושא מעבר עולי רגל דרך סיני ומצרים אינו אקטואלי כיום לאור המסלול הקשה ותנאי המעבר הבלתי נוחים.

הערכת הממשל ברצועת עזה היא כי האוירה במצרים נוחה לטפוח קשרים עם תושבי הרצועה ועמדתו היא לאפשר לסטודנטים מעבר למצרים דרך במל עזה או מעבר עולי רגל והדריס דרך מצרים.

באשר ליחסים שבין תושבי הרצועה לירדן. פגישתו של ראש עיריית עזה א-שווא עם המלך חוסיין לא השיגה מטרתה. כל נושאי הסיוע הכספי לעירייה, סיוע לפתוח הנמל בעזה, מתן דרכונים, הוקפאו. אין הירדנים מוכנים להתייחס לאף נושא בטרם תוכרע המערכה בלבנון. להערכת הממשל תגרום מפלת המחבלים לחזוק מעמדו של חוסיין ותאפשר הגדלת מעורבות ירדן ברצועה וממילא תגדל השפעת הגורמים הפרו-האשמים. מהאמור משתמע כמובן שמעמדו של ראש עיריית עזה רשאד א-שווא יתחזק בעתיד הנראה לעין.

ב. כ-4000 סטודנטים יצאו בימים אלה למצרים מהרצועה למצרים להמשך לימודיהם. מספר סטודנטים קטן יצא לסוריה דרך המעבר ברמת הגולן.

ג. פרויקטים כלכליים ברצועה - חידשו פניות ומגעים לאשור פתיחתו של בנק הפלסטין בעזה. במשכים המאמצים לרכישת פרויקטים יהודיים ברצועה. הדוגמא הבולטת האחרונה היא רכישתו של בית האריזה במחסום נחל עוז שמשמעותו כפולה. ראשית "גאולת קרקע" וחסול פרויקט יהודי באמצעות הון ערבי. מאידך מצביעה העסקה על כוונות לעשות הון פוליטי. הרכישה בוצעה ע"י חברת צדקה בראשות ראש עיריית עזה.

ד. פליטים - במשך שקום ואכלוס שכונת "אל-אמל" בחאן-יונס. הקצב איטי מחמת מחיר הדירות ותנאי הממון והנטיה להעדיף בניה עצמית. גורם נוסף שראוי לתת הדעת עליו בהסברתנו הוא מצבם היחסי טוב של הבתים במחנה הפליטים.

ב ב ר כ ה,
פנחס גובן
מ. ע. ז. א.

כל המוסר תוכן מסמך זה בולו
או מקצתו לאדם שאינו מוסמך
לכך - עובר על החוק לתיקון
דיני העונשין (בטחון המדינה
יחסי-חוץ וסודות דשמיים).
תשי"ז - 1957.

ס ו ד י

אל: בון, בריטל, האג, לתודות, פריס, רומא, ג'נבה, חוזמ 165
וינה, וושינגטון, ניו יורק, בייירס, אנקרה,

מזרח

מאת: הנשיא

נשלח: 191200 אוק 76

אירועי חברות:

1. לאור האו"ם והעוצר בעיד חברות הפתח מערת המכפלה ותפילות מוסלמיים ויהודים הוכח כי יומיים. ישמר האטמוס-קרו וההסדרים שנקבעו בשנת 1976 חזק הקפדה על סדורי בטחון שנאמרו למנוע התפרצויות ותקריות המורות באי.
 - 2. הנשיא הטיל סנקציות על 5 בתי ספר תיכונים יימי אשר תלמידיהם השתתפו בפחיתות במערת המכפלה. בתי ספר אלה ישארו סגורים משלב זה.
 - 3. הסתיימו החליט הכנת סיקי אשקי אשום לעשרות מחשפעים ערביים ומפירי חוק וצוי ההגבלה נכין תושבי קרית ארבע.
 - 4. בהתאם לעוצר בחברות והאירועים בה צוי, כי לא הייתה התחסות מי וחברת של העותות בעולם הערבי והם נדחו לשוליים - אולם ירדן נטלה על עצמה אפטרופוסות לאירועי חברות הוכ נהול הסוד באמצעי האשוררת.

ג.נ.ג.

שהח רזהם עככל שתבט ממנכל ספנכל מצפא מלט איר א כ מזתיה חקר דם אמך גונך אורלי

מכ/א

THE HEBRON INCIDENTS

THE TOWN

Hebron - site of the Tomb of the Patriarchs Abraham, Isaac and Jacob, and of the Matriarchs Sarah, Rebecca and Leah (known also by its biblical name, Cave of Machpela) - was a town of uninterrupted Jewish residence from ancient times until August 1929, when 60 local Jews were killed by an Arab mob, and the remainder of the Jewish community fled.

There was no Jewish return to the Hebron area until after it came under Israeli control as a result of the Arab-Israel war of June 1967. Even then the Jewish community rebuilt there was not in the town of Hebron itself, but nearby. The Israel Government decided that the optimal way to organize life in the Hebron area was to allow the Arab inhabitants to develop their city as they wished, in keeping with their own way of life, and to allow the establishment, next to Hebron, of a Jewish settlement bearing the ancient name of the City of the Patriarchs - Kiryat Arba. Arab Hebron was not to be replaced by a Jewish town, nor was one to be established within the municipal boundaries, but the two were to co-exist, side by side, with each growing and developing in its own way.

This remains the basic aim of the Israel Government today.

THE TOMB

The Cave of Machpela is one of the holiest places in the Land of Israel. The purchase of the Cave from the Sons of Heth by Abraham - Father of both the Jewish People and the Arab People - and the burial of the Patriarchs on the site is recounted in the Book of Genesis (23:2-20). As such, the Cave has always been a focus of Jewish pilgrimage.

Islamic tradition has sanctified the memories of the "prophets" Abraham, Isaac and Jacob, and the Cave therefore became sacred to believers in Islam. Christians regard the Cave of Machpela as holy since it is mentioned in the Old Testament; churches were built over it during the Byzantine and Crusader periods.

During the Byzantine, early Moslem and Crusader periods, the site served as a place of worship for believers of all three religions residing in Hebron and its environs. However, following the Moslem reconquest of the country from the Crusaders in the 13th century, Jews as well as Christians were forbidden to enter the Cave.

Jewish pilgrims during those centuries all testify that Jews were permitted to ascend the south stairway only as far as the seventh step, to an opening in the wall of the buildings over the Cave, and no further. This humiliating situation persisted until the Six-Day War of 1967, when Hebron came under the control of the Israel Defence Forces. Thereafter, in line with Israel's standing policy and practice of ensuring free access to, and worship in, the Holy Places of all religions, the Cave was once again opened, for the first time in literally hundreds of years, to worshippers, pilgrims and visitors of all faiths, and specific areas and times were designated for Jewish and Moslem prayer in the cave.

ACTS OF DESECRATION

On the whole, the *modus vivendi* thus established was observed by both sides, permitting and orderly sequence of religious worship by members of the two faiths, as well as visits by the general public. Yet, from time to time, there have been disturbances of the peace and, on a number of occasions, Moslem worshippers interfered with Jewish prayer services at the Tomb, or committed acts of vandalism and arson against Jewish ritual objects.

At the urging of the Israeli authorities, in order to minimize tensions and prevent violence, the Jewish worshippers refrained from reacting to these incidents, but this did not prevent their repetition in various forms.

On the evening of 1 October 1976, Jewish worshippers arriving for prayer in the Cave found that one of the ceremonial mantles in the chamber had been torn and cut and another was missing. Early the following morning, several Jewish youths entered a prayer room used by the Moslems and overturned a book stand containing copies of the Koran, scattering them on the floor.

The Israeli military commander of the area met with the local Arab religious and political leaders, expressed his regret at what had happened and promised that the police would launch an immediate investigation. At his request, the Moslem leaders undertook to exercise their influence to calm the populace, so as to prevent any further outbreaks of violence. The two Chief Rabbis of Israel issued a similar appeal to the Jewish public.

On 3 October 1976 however, the eve of Yom Kippur, several hundred Arab youths broke into the Cave of Machpela during the Moslem prayer-hours, tore up eight Torah scrolls and prayer books, and vandalized the Holy Ark and other sacred objects. A police investigation team was promptly appointed to identify those responsible for the violations of law and order, both Arabs and Jews, and to bring them to justice speedily and impar-

tially. Israel's two Chief Rabbis called for restraint and moderation. The Mayor of Hebron and Moslem religious leaders expressed their shock at the incidents, and apologized publicly for the desecration of the Torah scrolls.

The former Mayor of Hebron, Shéikh Ali al-Ja'abari, appealed to Arab Governments to desist from incitement. These appeals came against the background of repeated efforts by Arab Governments to inflame Moslem religious feeling. "Radio Damascus", for example, warned of Moslem wrath, threatening, in a broadcast on 3 October 1976, to repeat the massacres of 1929 and 1948 in Hebron and vicinity, which caused heavy Jewish losses:

"We are sure that Hebron and its Arab people can shatter the very stones of Kiryat Arba (the Jewish quarter near Hebron) and excrete them into the sewers of history."

Faced with such gross incitement, the Israel Defence Forces adopted measures to maintain law and order in Hebron. Israel's Defence Minister, Shimon Peres, announced in the Knesset on 6 October 1976:

"The Government will ensure that its policy, whether in relation to the co-existence of the two settlements, or to Jewish and Moslem worship under a single roof, shall be honoured and carried out, preferably through the good will of the people involved but, if not, by virtue of the law and those entrusted with its preservation..."

"We shall act to still the tongues of hatred, and we shall continue to quench the flames of blind zealotry. We have the strength and the will to extend protection to all our citizens, without distinction as to faith or nationality, and to enable them to live in dignity and to maintain the honour of their religion, the inviolability of their sacred objects and the glory of the Holy Places... The guilty will be punished according to the full severity of the law. And the entire population - in Hebron as in Kiryat Arba - is called upon to lend its hand to the establishment of peace through mutual respect..."

מס 243

בשלה: 181000- אוק 76

אל: המשרד

מאת: רושינגטון

פרימור.

להלן כתבת יובל אליצור שהופיעה היום בעמוד מאמרי המערכת של הוושפוסט:

THE ZEALOT WAR.
 RECENT EVENTS IN THE ANCIENT TOWN OF HEBRON HAVE STRENGTHENED THE CONVICTION OF SOME ISRAELIS THAT THE OCCUPATION OF THE WEST BANK OF JORDAN IN JUNE 1967, WAS IN FACT, A CURSE IN DISGUISE FOR ISRAEL. IT HAS LED THE JEWISH STATE INTO A TRAGIC INTERNAL CONFLICT THAT SAPS ITS STRENGTH AND WEAKENS ITS MORAL STATURE. THE MAIN CHALLENGE TO ISRAEL'S CONTROL OF THE REGIONS OF JUDEA AND SAMARIA AND THE GAZA STRIP IS NOT WORLD PUBLIC OPINION, NOR IS IT THE RESISTANCE OF CLOSE TO A MILLION ARAB INHABITANTS. THE REAL CHALLENGE COMES FROM A HANDFUL OF EXTREMIST ISRAELIS WHO ARE DETERMINED TO UNDERMINE GOVERNMENT POLICY AND BRING ABOUT AN IMMEDIATE ANNEXATION OF THE OCCUPIED TERRITORIES TO ISRAEL. THE HIGHPOINT OF THE CRISIS IN HEBRON WAS THE DESECRATION, ON THE EVE OF YOM KIPPUR, OF SCROLLS OF THE TORAH AND JEWISH PRAYER BOOKS BY A MOB OF ARAB YOUTHS WHO STORMED THE JEWISH SYNAGOGUE IN THE CAVE OF THE FATHERS. NO ISRAELI, AND IN FACT EVEN ONLY VERY FEW ARABS, COULD JUSTIFY THIS BARBAROUS ATTACK, DESIGNED TO IGNITE THE VILEST EMOTIONS AMONG JEWS AND MOSLEMS ALIKE. HOWEVER, AS MANY ISRAELI SEE IT, AT LEAST PART OF THE BLAME CAN BE PLACED AT THE DOORSTEP OF A SMALL GROUP OF ISRAELIS, NAMELY RABBI MOSHE LEVINGER AND HIS SUPPORTERS IN THE GUSH EMUNIM MOVEMENT. THE IMMEDIATE CAUSE FOR THE RIOT MAY HAVE BEEN THE CLAIM THAT ISRAELI ZEALOTS HAD TWO DAYS BEFORE TORN MOSLEM PRAYER BOOKS IN THE MOSQUE IN THE CAVE OF THE FATHERS (A CHARGE THAT IS STILL IN DISPUTE). HOWEVER, THE CHAIN OF EVENTS MUST BE TRACED BACK TO A FEW EARLIER LINKS, AND HERE THE CONSTANT PROVOCATIONS OF THE ISRAELI ZEALOTS CAN BE CLEARLY IDENTIFIED. RABBI LEVINGER AND HIS FOLLOWERS ARE AMONG THE SETTLERS OF KIRYAT ARBA, A TOWNSHIP ON THE OUTSKIRTS OF HEBRON THAT THE ISRAELI GOVERNMENT HAD RELUCTANTLY BUILT AT THE INSISTENCE OF THE EXTREMISTS. THE SETTLERS ARE NOT HAPPY WITH THE STATUS QUO, LAID DOWN BY GEN. MOSHE DAYAN WHEN HE WAS MINISTER OF DEFENSE SHORTLY AFTER THE 1967 ISRAELI OCCUPATION. GUSH EMUNIM WOULD LIKE TO SETTLE IN HEBRON ITSELF AND NOT ALONGSIDE THE MAINLY MOSLEM TOWN. THEY WOULD LIKE TO CONTROL A LARGER PART OF THE CAVE OF THE FATHERS,

FROM: JIN
SUBJECT: JIN

282 00
TO THE DIRECTOR - JIN

SECRET

RE: [Illegible]

THE ZEALOT WAR.
 RECENT EVENTS IN THE ANCIENT TOWN OF HEBRON HAVE STRENGTHENED
 THE CONVICTION OF SOME ISRAELIS THAT THE OCCUPATION OF THE WEST
 BANK OF JORDAN IN JUNE 1967, WASH IN FACT, A CURSE IN DISGUISE FOR
 ISRAEL. IT HAS LED THE JEWISH STATE INTO A TRAGIC INTERNAL CONFLICT
 THAT SAPS ITS STRENGTH AND WEAKENS ITS MORAL STATURE.
 THE MAIN CHALLENGE TO ISRAEL'S CONTROL OF THE REGIONS OF JUDEA
 AND SAMARIA AND THE GAZA STRIP IS NOT WORLD PUBLIC OPINION, NOR IS IT
 THE RESISTANCE OF CLOSE TO A MILLION ARAB INHABITANTS, THE REAL
 CHALLENGE COMES FROM A HANDFUL OF EXTREMIST ISRAELIS WHO ARE
 DETERMINED TO UNDERMINE GOVERNMENT POLICY AND BRING ABOUT AN
 IMMEDIATE ANNEXATION OF THE OCCUPIED TERRITORIES TO ISRAEL.
 THE HIGHLIGHT OF THE CRISIS IN HEBRON WAS THE DESECRATION, ON THE
 EVE OF YOM KIPUR, OF SCROLLS OF THE TORAH AND JEWISH PRAYER BOOKS
 BY A MOB OF ARAB YOUTHS WHO STORMED THE JEWISH SYNAGOGUE IN THE
 CAVE OF THE FATHERS.
 NO ISRAELI, AND IN FACT EVEN ONLY VERY FEW ARABS, COULD JUSTIFY
 THIS BARBAROUS ATTACK, DESIGNED TO IGNITE THE VICEST EMOTIONS
 AMONG JEWS AND MUSLIMS ALIKE. HOWEVER, AS MANY ISRAELI SEE IT,
 AT LEAST PART OF THE BLAME CAN BE PLACED AT THE DOORSTEP OF A
 SMALL GROUP OF ISRAELIS, NAMELY RABBI MOSHE LEVINGER AND HIS
 SUPPORTERS IN THE GUSH EMUNIM MOVEMENT.
 THE IMMEDIATE CAUSE FOR THE RIOT MAY HAVE BEEN THE CLAIM THAT
 ISRAELI ZEALOTS HAD TWO DAYS BEFORE TORN MOSLEM PRAYER BOOKS IN
 THE MOSQUE IN THE CAVE OF THE FATHERS (A CHARGE THAT IS STILL
 IN DISPUTE). HOWEVER, THE CHAIN OF EVENTS MUST BE TRACED BACK TO
 A FEW EARLIER LINKS, AND HERE THE CONSTANT PROVOCATIONS OF THE
 ISRAELI ZEALOTS CAN BE CLEARLY IDENTIFIED.
 RABBI LEVINGER AND HIS FOLLOWERS ARE AMONG THE SETTLERS OF KIRYAT
 ARBA, A TOWNSHIP ON THE OUTSKIRTS OF HEBRON THAT THE ISRAELI
 GOVERNMENT HAD RELUCTANTLY BUILT AT THE INSISTENCE OF THE EXTREMISTS.
 THE SETTLERS ARE NOT HAPPY WITH THE STATUS QUO, LAID DOWN BY
 GEN. MOSHE DAYAN WHEN HE WAS MINISTER OF DEFENSE SHORTLY AFTER
 THE 1967 ISRAELI OCCUPATION. GUSH EMUNIM WOULD LIKE TO SETTLE IN
 HEBRON ITSELF AND NOT ALONGSIDE THE MAINLY MOSLEM TOWN. THEY
 WOULD LIKE TO CONTROL A LARGER PART OF THE CAVE OF THE FATHERS,

FLAILED AS A SHRINE BY BOTH RELIGIONS, AND THEY WOULD ALSO LIKE TO MAKE SURE THAT UNDER NO CIRCUMSTANCE COULD ANY ISRAELI GOVERNMENT DECIDE IN THE FUTURE TO WITHDRAW FROM THE WEST BANK AND RETURN IT TO ARAB CONTROL.

IT IS ITS DETERMINATION TO FORCE THE GOVERNMENT'S HANDS, AND TO DO SO BY ANY MEANS, THAT MAKES GUSH EMUNIM SO DANGEROUS TO THE VERY EXISTENCE OF ISRAEL AS A DEMOCRATIC INDEPENDENT STATE. DRIVEN BY A MESSIANIC RELIGIOUS ZEAL, GUSH EMUNIM MEMBERS BELIEVE THAT NO SECULAR KNESSET (PARLIAMENT) CAN DECIDE TO GIVE UP ANY PART OF JUDEA AND SAMARIA, NO MATTER HOW LARGE IS THE MAJORITY THAT BACKS SUCH A MOVE. AS THEY SEE IT, IT IS THE LAND OF THE FATHERS, ALLOTTED TO ISRAEL BY GOD, AND NO ISRAELI HAS THE RIGHT TO GIVE UP ANY PART OF IT BY HIS OWN CHOOSING. AND IF RELIGIOUS CONVICTIONS ARE MORE POWERFUL THAN DEMOCRATIC RULE, ONE MAY DEFY THE LAW.

YET, WHAT MAKES GUSH EMUNIM SO POWERFUL, UNTIL IT HAS BECOME A THREAT TO A DEMOCRATIC ISRAEL, IS NOT ITS STUBBORNNESS AND CERTAINLY NOT ITS NUMERICAL STRENGTH (THE HARD CORE OF THE MOVEMENT IS BELIEVED TO NUMBER NO MORE THAN 3,000 TO 5,000 MEMBERS AND SUPPORTERS), BUT THE TOLERANCE WITH WHICH ITS MEMBERS ARE TREATED BY THEIR ISRAELI POLITICAL OPPONENTS. ALTHOUGH THEY DISAGREE VIOLENTLY WITH THE GOALS OF GUSH EMUNIM AND ARE REPELLED BY THEIR DEFIANCE OF THE LAW AND OF GOVERNMENT AUTHORITY, MANY ISRAELIS RESPECT THE "IDEALISM" OF THE ZEALOTS. SEVERAL LEADERS INCLUDING DEFENSE MINISTER SHIMON PERES, HAVE INSISTED ON SEVERAL OCCASIONS THAT AN OUTRIGHT CONFRONTATION WITH GUSH EMUNIM WOULD BE UNNECESSARY AND EVEN CONUNTERPRODUCTIVE. IT HAS BEEN ARGUED THAT AS LONG AS THE ARABS SHOW NO WILLINGNESS TO NEGOTIATE WITH ISRAEL AND ACCEPT THE TERMS SUGGESTED EVEN BY THE MOST "DOVISH" ISRAELIS, THERE WAS NO USE GETTING INVOLVED IN A-- WAR OF THE JEWS". AN INTERNAL STRUGGLE OVER THE QUESTION, OF "CLOSING THE OPTIONS FOR PEACE", WHICH MIGHT NOT EVEN EXIST, YET THIS COMPROMISING VIEW FAILED TO ANTICIPATE THE DEVASTATING EFFECT THAT SOFT-HANDLING OF GUSH EMUNIM WOULD HAVE ON ISRAELI MORALE AND ON THE ATTITUDE OF ARABS IN THE OCCUPIED TERRITORIES. A GOVERNMENT THAT CANNOT PREVENT RABBI LEVINGER, THE ERRATIC AND SOMETIMES ALMOST COMIC LEADER OF GUSH EMUNIM, FROM MAKING FOOLS OF ISRAELI LAW ENFORCEMENT OFFICERS, SHOULD NOT BE SURPRISED IF IT FINDS ITSELF UNABLE TO SETTLE LABOR DISPUTES OR PUT DOWN THE RESISTANCE OF TIRE-BURNING AND STONE THROWING PALESTINIAN YOUTHS. GUSH EMUNIM SPOKESMAN SOMETIMES CLAIM THAT THEY ARE THE TRUE DESCENDANTS OF THE EARLY PIONEERS WHO BELIEVED THAT THE SIONIST GOALS CAN BE BEST ACHIEVED BY CREATING FACTS AND ESPECIALLY

CLAIMED AS A SHRINE BY BOTH RELIGIONS, AND THEY WOULD ALSO LIKE TO MAKE SURE THAT UNDER NO CIRCUMSTANCE COULD ANY ISRAELI GOVERNMENT DECIDE IN THE FUTURE TO WITHDRAW FROM THE WEST BANK AND RETURN IT TO ARAB CONTROL.

IT IS ITS DETERMINATION TO FORCE THE GOVERNMENT'S HANDS, AND TO DO SO BY ANY MEANS, THAT MAKES GUSH EMUNIM SO DANGEROUS TO THE VERY EXISTENCE OF ISRAEL AS A DEMOCRATIC INDEPENDENT STATE. DRIVEN BY A MESSIANIC RELIGIOUS ZEAL, GUSH EMUNIM MEMBERS BELIEVE THAT NO SECULAR KNESSET (PARLIAMENT) CAN DECIDE TO GIVE UP ANY PART OF JUDEA AND SAMARIA, NO MATTER HOW LARGE IS THE MAJORITY THAT BACKS SUCH A MOVE. AS THEY SEE IT, IT IS THE LAND OF THE FATHERS, ALLOTTED TO ISRAEL BY GOD, AND NO ISRAELI HAS THE RIGHT TO GIVE UP ANY PART OF IT BY HIS OWN CHOOSING, AND IF RELIGIOUS CONVICTIONS ARE MORE POWERFUL THAN DEMOCRATIC RULE, ONE MAY DEFY THE LAW.

YET WHAT MAKES GUSH EMUNIM SO POWERFUL UNTIL IT HAS BECOME A THREAT TO A DEMOCRATIC ISRAEL, IS NOT ITS STUBBORNNESS AND CERTAINLY NOT ITS NUMERICAL STRENGTH (THE HARD CORE OF THE MOVEMENT IS BELIEVED TO NUMBER NO MORE THAN 3,000 TO 5,000 MEMBERS AND SUPPORTERS), BUT THE TOLERANCE WITH WHICH ITS MEMBERS ARE TREATED BY THEIR ISRAELI POLITICAL OPONENTS. ALTHOUGH THEY DISAGREE VIOLENTLY WITH THE GOALS OF GUSH EMUNIM AND ARE REPELLED BY THEIR DEFIANCE OF THE LAW AND OF GOVERNMENT AUTHORITY, MANY ISRAELIS RESPECT THE "IDEALISM" OF THE ZEALOTS. SEVERAL LEADERS INCLUDING DEFENSE MINISTER SHIMON PERES HAVE INSISTED ON SEVERAL OCCASIONS THAT AN OUTRIGHT CONFRONTATION WITH GUSH EMUNIM WOULD BE UNNECESSARY AND EVEN COUNTERPRODUCTIVE. IT HAS BEEN ARGUED THAT AS LONG AS THE ARABS SHOW NO WILLINGNESS TO NEGOTIATE WITH ISRAEL AND ACCEPT THE TERMS SUGGESTED EVEN BY THE MOST "DOVISH" ISRAELIS, THERE WAS NO USE GETTING INVOLVED IN A WAR OF THE JEWS. AN INTERNAL STRUGGLE OVER THE QUESTION OF CLOSING THE OPTIONS FOR PEACE WHICH MIGHT NOT EVEN EXIST, YET THIS COMPROMISING VIEW PALED TO ANTICIPATE THE DEVASTATING EFFECT THAT SOFT-HANDLING OF GUSH EMUNIM WOULD HAVE ON ISRAELI MORALE AND ON THE ATTITUDE OF ARABS IN THE OCCUPIED TERRITORIES. A GOVERNMENT THAT CANNOT PREVENT RABBI LEVINGER, THE ERRATIC AND SOMETIMES ALMOST COMIC LEADER OF GUSH EMUNIM, FROM MAKING FOOLS OF ISRAELI LAW ENFORCEMENT OFFICERS, SHOULD NOT BE SURPRISED IF IT FINDS ITSELF UNABLE TO SETTLE LABOR DISPUTE OR PUT DOWN THE RESISTANCE OF TIRE-BURNING AND STONE THROWING PALESTINIAN YOUTHS. GUSH EMUNIM SPOKESMAN SOMETIMES CLAIM THAT THEY ARE THE TRUE DESCENDANTS OF THE EARLY PIONEERS WHO BELIEVED THAT THE STONIST GOALS CAN BE BEST ACHIEVED BY CREATING FACTS AND ESPECIALLY

-3-

SETTLING THE LAND, SOMETIMES EVEN IN ADVANCE OF A POLITICAL DECISION. HOWEVER, THIS ARGUMENT FAILS TO RECOGNIZE THE FACT THAT EVEN TODAY THE MAJORITY OF THE SETTLERS IN THE NEWLY ESTABLISHED SETTLEMENTS IN THE JORDAN VALLEY, THE GOLAN HEIGHTS AND NORTHERN SINAI ARE NOT SUPPORTERS OF THIS MOVEMENT. THE MAJORITY OF THE SETTLERS MAY ARGUE AGAINST ISRAELI WITHDRAWAL FROM THE OCCUPIED TERRITORIES BUT ARE NOT EXPECTED TO SABOTAGE SUCH A DECISION IF IT IS MADE. WITH THE HELP OF GOOD WILL ON BOTH SIDES, JEWS AND ARABS, ALIKE, PEACE AND QUIET MAY NOW BE RESTORED TO HEBRON. HOWEVER, THE CAUSE FOR NEW STORMS REMAINS. THE MAIN THRUST OF ONE SUCH FUTURE STORM, IT CAN BE FEARED, MAY BE THE INTERNAL FABRIC OF ISRAEL ITSELF.

AD AKN
PAZNER-----

שחח רחמי מנכל שהבט מ/מנכל סמנכל מצפני הסכריו מעת גוננח מזחית חקר פנורם ב
רם אקע תיעוד אילסר דוצ פחיר/משרחמ אורלי
אב/חב

SETTLING THE LAND, SOMETIMES EVEN IN ADVANCE OF A POLITICAL
 DECISION. HOWEVER, THIS ARGUMENT FAILS TO RECOGNIZE THE FACT
 THAT EVEN TODAY THE MAJORITY OF THE SETTLERS IN THE NEWLY
 ESTABLISHED SETTLEMENTS IN THE JORDAN VALLEY, THE GOLAN
 HEIGHTS AND NORTHERN SINAI ARE NOT SUPPORTERS OF THIS MOVEMENT.
 THE MAJORITY OF THE SETTLERS MAY ARGUE AGAINST ISRAELI
 WITHDRAWAL FROM THE OCCUPIED TERRITORIES BUT ARE NOT EXPECTED
 TO SABOTAGE SUCH A DECISION IF IT IS MADE.
 WITH THE HELP OF GOOD WILL ON BOTH SIDES, JEWS AND ARABS
 ALIKE, PEACE AND QUIET MAY NOW BE RESTORED TO HEBRON.
 HOWEVER, THE CAUSE FOR NEW STORMS REMAINS. THE
 MAIN THREAT OF ONE SUCH FUTURE STORM, IT CAN BE FEARED,
 MAY BE THE INTERNAL FABRIC OF ISRAEL ITSELF.

AD AKI
 PARNER

 THE FOLLOWING IS A SUMMARY OF THE DISCUSSIONS THAT TOOK PLACE
 AT THE MEETING OF THE ADVISORY BOARD ON 12/15/73.
 THE BOARD IS ADVISED THAT THE MAJORITY OF THE SETTLERS
 IN THE JORDAN VALLEY, THE GOLAN HEIGHTS AND NORTHERN SINAI
 ARE NOT SUPPORTERS OF THIS MOVEMENT.

מסי 579

אל: המשרד

נשלח: 181000 אוק 76

מאת: נ.י.

כזבן דוח המזכיר ל-15 לאוקטובר על סעיף 55 שחופצ היום במיסמכ A/31/235

1. IN ITS RESOLUTION 3525 D (XXX) OF DECEMBER 1975 THE GENERAL ASSEMBLY HAVING NOTED WITH CONCERN THE ACTIONS OF THE ISRAELI AUTHORITIES IN CHANGING THE INSTITUTIONAL STRUCTURE AND ESTABLISHED RELIGIOUS PRACTICES IN THE SANCTUARY OF AL IBRAHIMI MOSAUE IN THE CITY OF AL KHALIL AND HAVING CONSIDERED THAT THOSE ACTIONS CONSTITUTED GRAVE VIOLENCE OF HUMAN RIGHTS AND RELIGIOS FREEDOM AND OF THE NORMS OF INTERNAIONAL LAW INT PARTICULAR ARTICLE 27 OF THE GENEVA CONVENTION RELATIVE TO THE PROTECTION OF CIVILIAN PERSONS IN TIME OF WAR OF 12 AUGUST 1949 AS WELL AS A NEW THREAT TO PEACE AND SECURITY IN THE AREA DECLARED ALL MEASURES TAKEN BY THE ISRAELI AUTHORITIES IN THAT RESPECT NULL AND VOID (PARA. 1) AND CALLED UPON ISRAELI TO RESCIND AND TO DESIST FORTHWITH FROM ALL SUCH MEASURES (PARA. 2) IN PARAGRAPH 3 OF THAT RESOLUTION THE ASSEMBLY REQUESTED THE SECRETARY GENERAL TO INVESTIGATE THE SITUATION IN AL IBRAHIMI MOSQUE BY CONTACTING THE ISLAMIC, ARAB AND OTHER AUTHORITIES CONCERNED AND TO REPORT AS SOON AS POSSIBLE ON THE IMPLEMENTATION OF PARAGRAPH 2 OF THE RESOLUTION. THE ASSEMBLY IN PARAGRAPH 4 CALLED UPON ISRAEL TO COOPERATE WITH THE SECRETARY GENERAL AND TO FACILITATE HIS TASK.
2. IN ORDER TO REPORT TO THE GENERAL ASSEMBLY AT ITS THIRTY FIRST SESSION THE SECRETARY GENERAL ADDRESSED A COMMUNICATIN TO THE GOVERNMENTS OF ISRAEL AND JORDAN AS WELL AS TO THE LEAGUE OF ARAB STATES AND THE ISLAMIC CONFERENCE DRAWING THEIR ATTENTION TO THE RESOLUTION AND INVITING THEM TO FURNISH ANY INFORMATION RELEVANT TO THE SITUATION IN AL IBRAHIMI MOSQUE WHICH THEY MIGHT WISH TO SUBMIT.
3. THE INFORMATION RECEIVED FROM THE GOVERNMENT OF ISRAEL AND THE ISLAMIC CONFERENCE IS REPRODUCE IN ANNEXES I AND II TO THE PRESENT DOCUMENT. FURTHER REPLIES WILL BE ISSUED AS AN ADDENDUM TO THIS REPORT.

ANNEX I -

INFORMATION RECEIVED FROM THE GOVERNMENT OF ISRAEL

0000/2

TOP SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

1. IN ITS RESOLUTION 3252 D (XXX) OF DECEMBER 1975 THE GENERAL ASSEMBLY HAVING NOTED WITH CONCERN THE ACTIONS OF THE ISRAELI AUTHORITIES IN CHANGING THE INSTITUTIONAL STRUCTURE AND ESTABLISHED RELIGIOUS PRACTICES IN THE SANCTUARY OF AL IBRAHIMI MOSQUE IN THE CITY OF AL KHALIL AND HAVING CONSIDERED THAT THOSE ACTIONS CONSTITUTED GRAVE VIOLENCE OF HUMAN RIGHTS AND RELIGIOUS FREEDOM AND OF THE NORMS OF INTERNATIONAL LAW IN PARTICULAR ARTICLE 27 OF THE GENEVA CONVENTION RELATIVE TO THE PROTECTION OF CIVILIAN PERSONS IN TIME OF WAR OF 12 AUGUST 1949 AS WELL AS A NEW THREAT TO PEACE AND SECURITY IN THE AREA DECLARED ALL MEASURES TAKEN BY THE ISRAELI AUTHORITIES IN THAT RESPECT NULL AND VOID (PARA. 1) AND CALLED UPON ISRAEL TO RESCIND AND TO DESIST FORTHWITH FROM ALL SUCH MEASURES (PARA. 2) IN PARAGRAPH 2 OF THAT RESOLUTION THE ASSEMBLY REQUESTED THE SECRETARY GENERAL TO INVESTIGATE THE SITUATION IN AL IBRAHIMI MOSQUE BY CONTACTING THE ISLAMIC ARAB AND OTHER AUTHORITIES CONCERNED AND TO REPORT AS SOON AS POSSIBLE ON THE IMPLEMENTATION OF PARAGRAPH 2 OF THE RESOLUTION THE ASSEMBLY IN PARAGRAPH 4 CALLED UPON ISRAEL TO COOPERATE WITH THE SECRETARY GENERAL AND TO FACILITATE HIS TASK.

2. IN ORDER TO REPORT TO THE GENERAL ASSEMBLY AT ITS THIRTY FIRST SESSION THE SECRETARY GENERAL ADDRESSED A COMMUNIQUE TO THE GOVERNMENTS OF ISRAEL AND JORDAN AS WELL AS TO THE LEAGUE OF ARAB STATES AND THE ISLAMIC CONFERENCE DRAWING THEIR ATTENTION TO THE RESOLUTION AND INVITING THEM TO FURNISH ANY INFORMATION RELEVANT TO THE SITUATION IN AL IBRAHIMI MOSQUE WHICH THEY MIGHT WISH TO SUBMIT.

3. THE INFORMATION RECEIVED FROM THE GOVERNMENT OF ISRAEL AND THE ISLAMIC CONFERENCE IS REPRODUCED IN ANNEXES I AND II TO THE PRESENT DOCUMENT. FURTHER REPLYES WILL BE ISSUED AS AN ADDENDUM TO THIS REPORT.

ANNEX I
INFORMATION RECEIVED FROM THE GOVERNMENT OF ISRAEL

- 2 -

THE CAVE OF MACHPELA IS A JEWISH HOLY PLACE, HOUSING AS IT DOES, THE TOMBS OF THE JEWISH PATRIARCHS - ABRAHAM ISAAC AND JACOB AND THEIR RESPECTIVE WIVES - SARA REBEKAH AND LEAH. THIS IS THE PLACE REFERRD TO AS THE AL IBRAHIMI MOSQUE AFTER THE NAME OF THE PATRIARCH ABRAHAM.

THE OVERRIDING PRINCIPLES GIUDING ISRAEL'S POLICY REGARDING ALL THE HOLY PLACES HAVE BEEN AND ARE TO GUARANTEE FREE ACCESS TO MEMBERS OF ALL FAITHS AND TO ENSURE ORDERLY CONDITIONS OF WORSHIP TO MEMBERS OF EVERY RELIGION. THIS PRINCIPLE ALSO APPLIES TO THE CAVE OF MACHPELA AND THE SANCTITY OF THIS HOLY SHRINE IS STRICTLY OBSERVED.

NOTHING HAS BEEN DONE TO MINIMIZE IN ANY WAY THE RESPONSIBILITY EXERCISED BY THE MUSLIM WAQF OVER THE CAVE. THE WAQF HOLDS THE KEYS TO THE CAVES, AND ITS PERSONNEL CONTINUES TO BE RESPONSIBLE FOR THE DAILY OPENING AND CLOSING OF THE CAVE AS WELL AS ITS MAINTANANCE. THE ORDERLY CONDCUT OF MUSLIM PRAYER S HAS IN NO WAY BEEN INTERFERRED WITH NOR HAS THE PUBLIC CALL TO PRAYER BEEN TAMPERED WITH IN ANY WAY.

THE ONLY CHANGE THAT HAS BEEN MADE ON REQUIRING MUSLIM FUNERAL PROCESSION TO LEAVE THE CAVE BY THE SOUTH WESTERN GATE IN ORDER TO SPARE THE FEELINGS OF THE JEWISH WORSHIPPERS PRAYING IN THE ABRAHAM AND SARAH HALL. MUSLIM RELIGIOUS TEACHERS AD PERSONNEL OF THE CAVE HAVE BEEN AND CONTINUE TO BE ACCORDED THE RESPECT DUE TO THEM AND ALL THE ASSISTANCE NECESSARY TO CARRY OUT THEIR DUTIES HAS BEEN MADE AVAILABLE TO THEM. JEWISH WEDDINGS AND FEASTS ARE STRICTLY FORBIDDEN IN THE CAVE.

NO PHYSICAL PARTITION HAS BEEN ERECYED IN THIS HOLY SHRINE.

AS THE CAVE OF MACHPELA IS HOLY BOTH TO JUDTAISM AND ISLAM ARRANGEMENTS HAVE BEEN MADE WHICH ENADLE BOTH MUSLIMS AND JEWS TO WROSHIP AND PRAY IN AN ORDERLY MANNER BASED ON MUTUAL RESPECT. THE ISSAC AND REBECCA HALL THE LARGEST AND THE MOST IMPORTANT HALL TO ALL RELIGIONS WHICH CONTAINS THE THE IMMAN O'S PULPIT OR MIMBAR IS KEPT EXCLUSIVELY FOR MUSLIM PRAYERS AND JEWISH SERVICES DO NOT TAKE PLACE IN IT.

INFORMATION RECIEVED FORM THE ISLAMIC CONFERENCE AL-KAHIL AND ITS OLD NAMES

1. THE NAME OF HEBRON HAS BEEN MENTIONED IN YAQOOT AL HAMAWI'S ENCYCLOPEDIA OF COUNTRIES (MU'JAM EL-BULDAN)

...../3

THE CAVE OF MACHPELA IS A JEWISH HOLY PLACE HOUSING AS IT DOES THE TOMBS OF THE JEWISH PATRIARCHS - ABRAHAM ISHAK AND YACOB AND THEIR RESPECTIVE WIVES - SARAH REBEKAH AND LEAH. THIS IS THE PLACE REFERRED TO AS THE AL ISRAHIMI MOSQUE AFTER THE NAME OF THE PATRIARCH ABRAHAM.

THE OVERRIDING PRINCIPLES GUIDING ISRAEL'S POLICY REGARDING ALL THE HOLY PLACES HAVE BEEN AND ARE TO GUARANTEE FREE ACCESS TO MEMBERS OF ALL FAITHS AND TO ENSURE ORDERLY CONDITIONS OF VISITATION. THIS PRINCIPLE ALSO APPLIES TO THE CAVE OF MACHPELA AND THE SANCTITY OF THIS HOLY SHRINE IS STRICTLY OBSERVED.

NOTHING HAS BEEN DONE TO MINIMIZE IN ANY WAY THE RESPONSIBILITY EXERCISED BY THE MUSLIM WAFD OVER THE CAVE. THE WAFD HOLDS THE KEYS TO THE CAVE, AND ITS PERSONNEL CONTINUES TO BE RESPONSIBLE FOR THE DAILY OPENING AND CLOSING OF THE CAVE AS WELL AS ITS MAINTENANCE. THE ORDERLY CONDUCT OF MUSLIM PRAYERS HAS IN NO WAY BEEN INTERFERED WITH NOR HAS THE PUBLIC CALL TO PRAYER BEEN TAMPERED WITH IN ANY WAY. THE ONLY CHANGE THAT HAS BEEN MADE ON REQUIRING MUSLIM FUNERAL PROCESSION TO LEAVE THE CAVE BY THE SOUTH WESTERN GATE IN ORDER TO SPARE THE FEELINGS OF THE JEWISH WORSHIPERS PRAYING IN THE ABRAHAM AND SARAH HALL. MUSLIM RELIGIOUS TEACHERS AND LEADERS OF THE CAVE HAVE BEEN AND CONTINUE TO BE ACCORDINGLY RESPECT DUE TO THEM AND ALL THE ASSISTANCE NECESSARY TO CARRY OUT THEIR DUTIES HAS BEEN MADE AVAILABLE TO THEM. JEWISH WEDDINGS AND FEASTS ARE STRICTLY FORBIDDEN IN THE CAVE.

NO PHYSICAL PARTITION HAS BEEN ERECTED IN THIS HOLY SHRINE. AS THE CAVE OF MACHPELA IS HOLY BOTH TO JUDAISM AND ISLAM ARRANGEMENTS HAVE BEEN MADE WHICH EMULATE BOTH MUSLIM AND JEW TO WORSHIP AND PRAY IN AN ORDERLY MANNER BASED ON MUTUAL RESPECT. THE ISSAC AND REBEKAH HALL THE LARGEST AND THE MOST IMPORTANT HALL TO ALL RELIGIONS WHICH CONTAINS THE THE IMAM AND PULPIT OR MINBAR IS KEPT EXCLUSIVELY FOR MUSLIM PRAYERS AND JEWISH SERVICES DO NOT TAKE PLACE IN IT.

INFORMATION RECEIVED FROM THE ISLAMIC CONFERENCE AL-KAHIL AND ITS OLD NAMES 1. THE NAME OF HEbron HAS BEEN MENTIONED IN YACOB AL HANAN'S ENCYCLOPEDIA OF COUNTRIES (MUSLIM EL-BULDAH)

00000000

- 3 -

HE DESCRIBED IT AS VILLAGE NEAR JERUSALEM WHERE PROPHET IBRAHAIM AL KAHILIL WAS BURIED A FACT GAVE IT THE NAME AL KHALIL. THE NAME HEBRON IS DERIVED FROM HEBRA. THE PROPHET IBRAHAIM BOUGHT A PIECE OF LAND NEAR HEBRA WHERE HE BURIED HIS WIFE SARA AS WELL AS HIS SONS YAQOB AND ISAQ AND THEIR WIVES. IBRAHIM ALSO WAS LATER BURIED THERE AND STILL LATER A SHRINE AND MOSQUE WERE BUILT AROUND THEIR GRAVES. THE FAMOUS ARAB CHRONICLER IBN BATUTAH DESCRIBED THE TOWER AND ITS MOSQUE AS FOLLOWS:

"IT IS A TOWN SMALL IN AREA BUT GREAT IN VALUE SHINING AND BEAUTIFUL IN APPEARANCE AND AMAZING IN ITS REALITY. SITUATED IN A VALLEY THE MOSQUE IS OF AN OUTSTANDING AND SOLID CONSTRUCTION AND EXTREMELY CAPTIVATING. INSIDE THE MOSQUE IS THE HOLY CAVE WHICH CONTAINS THE GRAVES OF IBRAHIM ISAQ AND YAQOB PEACE BE UPON OUR PROPHET AND UPON THEM, OPPOSITE WHICH ARE THE GRAVES OF THEIR WIVES.

SOME SALIENT POINTS IN THE HISTORY OF THE MOSQUE

2. THE STATUS OF THE BUILDING HOUSING THESE GRAVES AS A MOSQUE WAS CONFIRMED IN THE YEAR 708 HIJRI. ON SATURDAY 18 SAFAR 708 AH THE BUILDING WAS DESIGNATED AS HARAM IE A HOLY PLACE AND SINCE THAT DATE PEOPLE HAVE BEEN VISITING THE THREE HOLY TOMBS TO PAY THEIR RESPECTS. FURTHER THE FIVE DAILY PRAYERS AS WELL AS THE FRIDAY PRAYERS HAVE SINCE BEEN OFFERED IN CONGREGATION. THEREFORE IT IS NOT CORRECT TO SAY THAT THE SITE HAS BEEN NO MORE THAN A GRAVEYARD.

HISTORY OF THE MOSQUE OF IBRAHIM DURING THE ISLAMIC ERA

3. THE PRESENT STRUCTURE DATES FROM THE BEGINNING OF THE OMAYYAD PERIOD AND THE MOSQUE CONTINUED TO BE LOOKED AFTER BY ABBASIDE AND FATIMITE CALIPHS AS WELL AS THE AYUBI AND MAMLUK SULTANS. MUSLEMS CONSIDERED IT HOLY AND WORTHY OF RESPECT SINCE IT CONTAINS THE MORTAL REMAINS OF THE HOLY PROPHETS.

4. AT THESE CORNERS OF THE MOSQUE THERE ARE TWO MINARETS BUILT IN THE STYLE OF THE MINARETS OF THE GRAND OMMAYYAD MOSQUE IN DAMASCUS AND THE MINARETS OF BAB EL-SILSILA IN THE MOSQUE OF JERUSALEM.

5. THE DOMES OVER THE TOMBS OF THE PROPHETS IBRAHIM AND YAQOB AND THEIR WIVES AS WELL AS SOME OF THE WALLS AND TILES ALSO BELONG TO THE OMAYYAD PERIOD.

6. THE DOME OF YOUSUF WAS BUILT OVER THE SPOT THAT WHERE THE PROPHET

.../4

HE DESCRIBED IT AS VILLAGE NEAR JERUSALEM WHERE PROPHET
 IBRAHIM AL KAHILIL WAS BURIED A FACT GAVE IT THE NAME AL KAHILIL
 THE NAME HEBRON IS DERIVED FROM HEBRA.
 THE PROPHET IBRAHIM BOUGHT A PIECE OF LAND NEAR HEBRA WHERE HE
 BURIED HIS WIFE SARA AS WELL AS HIS SONS YAKOB AND ISAAQ
 AND THEIR WIVES. IBRAHIM ALSO WAS LATER BURIED THERE AND STILL
 LATER A SHRINE AND MOSQUE WERE BUILT AROUND THEIR GRAVES. AN ARAB
 ARAB CHRONICLER IBN BATUTAH DESCRIBED THIS TOWER
 AND ITS MOSQUE AS FOLLOWS
 "IT IS A TOWN SMALL IN AREA BUT GREAT IN VALUE SHINING AND BEAUTIFUL
 IN APPEARANCE AND AMAZING IN ITS REALITY. SITUATED IN A VALLEY
 THE MOSQUE IS OF AN OUTSTANDING AND SOLID CONSTRUCTION AND EXTRA
 REMELY CAPTIVATING. INSIDE THE MOSQUE IS THE HOLY CAVE WHICH
 CONTAINS THE GRAVES OF IBRAHIM ISAAQ AND YAKOB PEACE BE UPON
 OUR PROPHET AND UPON THEM. OPPOSITE WHICH ARE THE GRAVES OF THEIR
 WIVES.
 SOME SALIENT POINTS IN THE HISTORY OF THE MOSQUE
 1. THE STATUS OF THE BUILDING HOUSING THESE GRAVES AS A MOSQUE WAS
 CONFIRMED IN THE YEAR 708 HIRI. ON SATURDAY 22 SAHAR 708 AH
 THE BUILDING WAS DESIGNATED AS HARAM (A HOLY PLACE) AND SINCE
 THAT DATE PEOPLE HAVE BEEN VISITING THE THREE HOLY TOMBS TO
 PAY THEIR RESPECTS. FURTHER THE FIVE DAILY PRAYERS AS WELL AS
 THE FRIDAY PRAYERS HAVE SINCE BEEN OFFERED IN CONGRUATION.
 THEREFORE IT IS NOT CORRECT TO SAY THAT THE SITE HAS BEEN NO MORE
 THAN A GRAVEYARD.
 HISTORY OF THE MOSQUE OF IBRAHIM DURING THE ISLAMIC ERA
 2. THE PRESENT STRUCTURE DATES FROM THE BEGINNING OF THE OMAYYAD
 PERIOD AND THE MOSQUE CONTINUED TO BE LOOKED AFTER THE BY ABBASIDE
 AND FATIMITE CALIPHS AS WELL AS THE AYUBI AND MAMLUK SULTANS.
 MOSLEMS CONSIDERED IT HOLY AND WORTHY OF RESPECT SINCE
 IT CONTAINS THE MORTAL REMAINS OF THE HOLY PROPHETS.
 3. AT THESE CORNERS OF THE MOSQUE THERE ARE TWO MINARETS BUILT IN
 THE STYLE OF THE MINARETS OF THE GRAND OMAYYAD MOSQUE IN DAMASCUS
 AND THE MINARETS OF BAB EL-SHEILA IN THE MOSQUE OF JERUSALEM.
 4. THE DOMES OVER THE TOMBS OF THE PROPHETS IBRAHIM AND YAKOB
 AND THEIR WIVES AS WELL AS SOME OF THE WALLS AND TILES ALSO
 BELONG TO THE OMAYYAD PERIOD.
 5. THE DOME OF YOUSUF WAS BUILT OVER THE SPOT THAT WHERE THE PROPHET

YOUSUF IS BELIVED TO BE BURIED, DURING THE TIME OF THE ABBASIDE CALIPH AL MUQTADIR BILLAH. DURING THE TIME OF CALIPH AL MAHADI IN 918 A.D. A DOOR WAS BUILT AS TO ENABLE ENTRY INTO THE MOSQUE FROM THE NORTHERN SIDE AND A STAIRWAY WAS ALSO BUILT ALONG EACH KDE OF THE DOOR ONE FOR GOING UP AND ONE FOR GOING DOWN. THIS STAIRWAY WAS DESTROYED BY THE ISRAELIS AFTER 1967 WAR.

DURING THE FATIMIDE PERIOD A BEAUTIFUL PULPIT MADE OF WALNUT WOOD AND ENCRUSTED WITH IVORY WAS ADDED TO THE MOSQUE. THIS P PULPIT IS SIMILAR TO THAT BUILT IN THE MOSQUE OF NAFISAH IN CAIRO IN 541 HIJRI.

8. IN 1099AD THE HARAM WAS GIVEN TO TE GODFREY OF BABYLON LATER DURING THE REIGN OF KING BALDWIN KNOWN TO THE ARABS AS BARDWEEL A PORTION OF THE STRUCTURE ERECTED ABOVE THE CAVE IN THE IBRAHIMI MOSQUE WAS DESTROYED. ACCORDING TO THE CONTEMPORARY WRITER ALI ALHARAWI A GROUP OF EUROPEAN WHO ENTERED THE CAVE WITH THE PERMISSION OF KING BALDWIN SAW THE PURE BODIES OF THE PRPOHETS IBRAHIM ISHAQ AND YAQOB. THE ER WERE CHANDELIERS AND LAMPS ABOVE THEIR HEADS WHICH WERE COVERED. THE KING THEREFORE ORDERED THE PLACE TO BE CLOSED IN 1119 AD AFTER THE RESTORATION OF THE REGION TO MUSLIM RULE SEVERAL ADDITIONS IMPROVEMENTS AND EMBELLISHMENTS WERE MADE TO THE MOSQUE DURING THE PERIODSOF THE MAMLUK AND MALIKI RULERS. AMONG THESE WAS THE SCHOOL BUILT BY THE THE MAMLUK SC SULTAN NASSAR HASSAN IN 1361 AD THE JORDANIAN ANTIQUITITES DEPARTMENT MADE SOME RESTORATIONS IN THIS BUILDING IN 1964. BUT THE ISRAELI AUTHORITIES DESTROYED IT AND RAZED IT TO THE GROUND AFTER THE OCCUPATION.

ENDENT OF IBRAHIMI MOSQUE

9. THROUGHOUT THE ISLANIC PERIOD MOSLEMS USED TO ALLOCATE ENDOWMENTS FROM THE REVENUE OF THEIR LANDS AND REAL ESTATES IN CITIES AND VILLAGES TO THE IBRAHIMI MOSQUE IN AL KHALIL. AMOUNG THESE ENDOWMENTS WERE LANDS MEASURING 15,320 DUNUMS IN ZAKARIA VILLAGE ALONE. THESE LANDS AND OTHERS A SERVING THE SAME PURPOSE WERE SEIZED BY THE ISRAELI AUTHORITIES IN 1948.

THE HOLY MOSQUE OF IBRAHIM UNDER ISRAELI OCCUPATION

10. THIS IS IN SHARP CONTRAST TO THE BEHAVIOR OF THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES SINCE 1967. ISRAELI OCCUPATION FORCES

YOUSEF IS BELIEVED TO BE BURIED DURING THE TIME OF THE ABBASIDE CALIPH AL HOUTADIR BILLAH. DURING THE TIME OF CALIPH AL MARADIF IN 218 A.D. A DOOR WAS BUILT AS TO ENABLE ENTRY INTO THE MOSQUE FROM THE NORTHERN SIDE AND A STAIRWAY WAS ALSO BUILT ALONG EACH SIDE OF THE DOOR ONE FOR GOING UP AND ONE FOR GOING DOWN. THIS STAIRWAY WAS DESTROYED BY THE ISRAELIS AFTER 1967 WAR.

DURING THE FATIMIDE PERIOD A BEAUTIFUL PULPIT MADE OF WALNUT WOOD AND ENCRUSTED WITH IVORY WAS ADDED TO THE MOSQUE. THIS PULPIT IS SIMILAR TO THAT BUILT IN THE MOSQUE OF HAFISAH IN CAIRO IN 541 HIRI.

8. IN 1050 THE HARAM WAS GIVEN TO THE GODREY OF BABYLON LATER DURING THE REIGN OF KING BALDWIN KNOWN TO THE ARABS AS BARDWELL A PORTION OF THE STRUCTURE ERECTED ABOVE THE CAVE IN THE IBRAHIMI MOSQUE WAS DESTROYED. ACCORDING TO THE CONTEMPORARY WRITER AL ALHAWI A GROUP OF EUROPEAN WHO ENTERED THE CAVE WITH THE PERMISSION OF KING BALDWIN SAW THE PURE BODIES OF THE PROPHETS IBRAHIM ISHAK AND YACOB. THE ER WERE CHANDELERS AND LAMPS ABOVE THEIR HEADS WHICH WERE COVERED. THE KING THEREFORE ORDERED THE PLACE TO BE CLOSED IN 1110 AD AFTER THE RESTORATION OF THE REGION TO MUSLIM RULE SEVERAL ADDITIONS IMPROVEMENTS AND EMBELLISHMENTS WERE MADE TO THE MOSQUE DURING THE PERIOD OF THE MAMLUK AND MALIKI RULERS. AMONG THESE WAS THE SCHOOL BUILT BY THE MAMLUK SC SULTAN NASSAR HASSAN IN 1361 AD THE JORDANIAN ANTIQUITIES DEPARTMENT MADE SOME RESTORATIONS IN THIS BUILDING IN 1964. BUT THE ISRAELI AUTHORITIES DESTROYED IT AND RAZED IT TO THE GROUND AFTER THE OCCUPATION.

9. THROUGHOUT THE ISLAMIC PERIOD MUSLIMS USED TO ALLOCATE ENDOWMENTS FROM THE REVENUE OF THEIR LANDS AND REAL ESTATES IN CITIES AND VILLAGES TO THE IBRAHIMI MOSQUE IN AL KHALIL. AMONG THESE ENDOWMENTS WERE LANDS MEASURING 15,350 DUNUMS IN ZAKARIYA VILLAGE ALONE. THESE LANDS AND OTHERS A SERVING THE SAME PURPOSE WERE SEIZED BY THE ISRAELI AUTHORITIES IN 1948.

10. THE HOLY MOSQUE OF IBRAHIM UNDER ISRAELI OCCUPATION IS IN SHARP CONTRAST TO THE BEHAVIOR OF THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES SINCE 1967. ISRAELI OCCUPATION FORCES

- 5 -

ENTERED THE CITY OF HEBRON (AL KHALIL). ON THURSDAY 9 JUNE 1967 AND IMMEDIATELY SET ABOUT PROFANING THE HOLY MOSQUE OF IBRAHIM WHICH WAS BUILT THERE IN THE EARLY DAYS OF ISLAM FOR PRAYERS. THE ISRAELI OCCUPATION FORCES FORCIBLY HOISTED THE ISRAELI FLAG OVER IT AND INITIALLY BARRED THE MUSLEMS FROM ENTERING IT. THE CATALOGUE OF THEIR TRANSGRESSION IS AS FOLLOWS:

SINCE THE FIRST DAY OF THEIR OCCUPATION ZIONIST SOLDIERS AND CIVILIANS WENT ON ACTING IN BRAZEN DISRESPECT OF THE SANCTITY OF THE HOLY MOSQUE. THEY USED TO ENTER IT WITH THEIR SHOES ON AND TREADED UPON THE CARPETS ON WHICH THE MUSLEMS PROSTRATE IN PRAYER. A FACT WHICH IMPELLED THE MUSLEMS TO REMOVE THE CARPETS. A NUMBER OF ISRAELI TROOPS USED TO STAND AT THE ENTRANCE OF THE MOSQUE OF IBRAHIM AND BAR MUSLEMS FROM ENTERING IT FOR PRAYERS. NOVEMBER 1967 SAW THE ADVENT OF RAMADAN WHICH IS THE MONTH OF CONTINUOUS WORSHIP BY THE MUSLEMS. THIS WAS WINTER TIME WHEN THE MOSQUE MUST BE FURNISHED WITH CARPETS TO ENABLE THE FAITHFUL TO SIT ON THEM DAY AND NIGHT TO PERFORM THEIR WORSHIP. BUT THE OCCUPATION MILITARY AUTHORITIES FORBODE THE DEPARTMENT CONCERNED TO RESTORE THE CARPETS. THE RESPONSIBLE CIRCLES PROTESTED AGAINST THIS ORDER AND THE PRESIDENT OF THE ISLAMIC ORGANISATION AND THE 'AUQAF COUNCIL' MADE ANOTHER PROTEST TO THE ISRAELI MINISTER OF DEFENCE ON 30 NOVEMBER 1967 ASKING HIM TO ALLOW THE DEPARTMENT TO FURNISH CARPETS BUT THAT REQUEST WENT UNHEEDED. THE ISRAELI AUTHORITIES THEN INTRODUCED INTO THE MOSQUE WOODEN BOXES CONTAINING COPIES OF THE TORAH. ON 18 DECEMBER 1967 THE DIRECTOR OF AUQAF SUBMITTED A PROTEST TO THE MILITARY GOVERNOR OF HEBRON. THE ISRAELI MINISTER OF DEFENSE THEREAFTER PROMISED TO REMOVE THESE BOXES BUT NOTHING WAS DONE. THE ISRAELI AUTHORITIES DID NOT HEED THESE PROTESTS ON THE CONTRARY THEY PERMITTED THEIR TOURISTS TO ENTER THE MOSQUE DISRESPECTFULLY IN VIOLATION OF THE FEELINGS OF THE MUSLEMS. THEY USED TO ENTER THE MOSQUE AT THE TIME OF THE MUSLIM PRAYERS SHOUTING AND CLAPPING THEREBY DISTURBING THOSE PRAYING. THERE HAVE BEEN MANY OCCASIONS WHERE DANCING PARTIES AND WEDDING RECEPTIONS HAVE BEEN ORGANIZED WITHIN THE PREMISES OF THE MOSQUE AND DURING THESE ALCOHOLIC BEVERAGES WHICH ARE TOTALLY FORBIDDEN TO MUSLEMS HAVE BEEN FREELY USED AND EVEN Poured ON TO THEIR PRAYER MATS. ON OTHER OCCASIONS THE ZIONIST SETTLERS PREVENTED THE MO'AZZIN FROM RECITING THE CALLS FOR PRAYER.

11. ON 11 OCTOBER 1968 THE ISRAELI OCCUPATION FORCES PULLED DOWN THE STAIRWAY FROM THE MAIN DOORWAY TO THE TOMB OF THE PROPHET

ENTERED THE CITY OF HEBRON (AL KHALIL). ON THURSDAY 9 JUNE 1967 AND IMMEDIATELY SET ABOUT PROFANING THE HOLY MOSQUE OF IBRAHIM WHICH WAS BUILT THERE IN THE EARLY DAYS OF ISLAM FOR PRAYERS. THE ISRAELI OCCUPATION FORCES FORCIBLY HOISTED THE ISRAELI FLAG OVER IT AND INITIALLY BARRED THE MUSLIMS FROM ENTERING IT. THE CATALOGUE OF THEIR TRANSGRESSION IS AS FOLLOWS:

SINCE THE FIRST DAY OF THEIR OCCUPATION ZIONIST SOLDIERS AND CIVILIANS WENT ON ACTING IN BRAZEN DISRESPECT OF THE SANCTITY OF THE HOLY MOSQUE. THEY USED TO ENTER IT WITH THEIR SHOES ON AND TREADED UPON THE CARPETS ON WHICH THE MUSLIMS PROSTRATE IN PRAYER. A FACT WHICH IMPELLED THE MUSLIMS TO REMOVE THE CARPETS. A NUMBER OF ISRAELI TROOPS USED TO STAND AT THE ENTRANCE OF THE MOSQUE OF IBRAHIM AND BAR MUSLIMS FROM ENTERING IT FOR PRAYERS. NOVEMBER 1967 SAW THE ADVENT OF RAMADAN WHICH IS THE MONTH OF CONTINUOUS WORSHIP BY THE MUSLIMS. THIS WAS WINTER TIME WHEN THE MOSQUE MUST BE FURNISHED WITH CARPETS TO ENABLE THE RAYYAHUL TO SIT ON THEM DAY AND NIGHT TO PERFORM THEIR WORSHIP. BUT THE OCCUPATION MILITARY AUTHORITIES BARRICADED THE DEPARTMENT CONCERNED TO RESTORE THE CARPETS. THE RESPONSIBLE CIRCLES PROTESTED AGAINST THIS ORDER AND THE PRESIDENT OF THE ISLAMIC ORGANISATION AND THE ADAR COUNCIL MADE ANOTHER PROTEST TO THE ISRAELI MINISTER OF DEFENCE ON 30 NOVEMBER 1967 ASKING HIM TO ALLOW THE DEPARTMENT TO FURNISH CARPETS BUT THAT REQUEST WENT UNHEARD. THE ISRAELI AUTHORITIES THEN INTRODUCED INTO THE MOSQUE WOODEN BOXES CONTAINING COPIES OF THE TORAH. ON 18 DECEMBER 1967 THE DIRECTOR OF ADAR SUBMITTED A PROTEST TO THE MILITARY GOVERNOR OF HEBRON. THE ISRAELI MINISTER OF DEFENCE THEREAFTER PROMISED TO REMOVE THESE BOXES BUT NOTHING WAS DONE. THE ISRAELI AUTHORITIES DID NOT HEED THESE PROTESTS ON THE CONTRARY THEY PERMITTED THEIR TOURISTS TO ENTER THE MOSQUE DISRESPECTFULLY IN VIOLATION OF THE FEELINGS OF THE MUSLIMS. THEY USED TO ENTER THE MOSQUE AT THE TIME OF THE MUSLIM PRAYERS SHOUTING AND CLAPPING THEREBY DISTURBING THOSE PRAYING. THERE HAVE BEEN MANY OCCASIONS WHERE DANCING PARTIES AND WEDDING RECEPTIONS HAVE BEEN ORGANIZED WITHIN THE PREMISES OF THE MOSQUE AND DURING THESE ALCOHOLIC BEVERAGES WHICH ARE TOTALLY FORBIDDEN TO MUSLIMS HAVE BEEN FREELY USED AND EVEN Poured ON TO THEIR PRAYER MATS. ON OTHER OCCASIONS THE ZIONIST SETTLERS PREVENTED THE HOZZAIN FROM RECITING THE CALLS FOR PRAYER. 11. ON 21 OCTOBER 1968 THE ISRAELI OCCUPATION FORCES PULLED DOWN THE STAIRWAY FROM THE MAJ N DOORWAY TO THE FOMB OF THE PROPHET

- 6 -

IBRAHIM ON THE EASTERN SIDE OF THE MOSQUE.

12. ON THE SAME DAY THE OCCUPATION AUTHORITIES DESTROYED THE MONUMENTAL WELL ADJOINING THE FENCE OF THE MOSQUE. THIS MONUMENTAL WELL WAS BEING USED BY THE MUSLIMS TO OBTAIN WATER FOR THEIR ABLUTIONS.

13. ON 9 JUNE 1970 AT 10:30 SOME SETTLERS WITH TWO DOGS ENTERED THE MOSQUE UNDER THE PROTECTION OF THE OCCUPATION AUTHORITIES. THEY HAD WITH THEM A WOODEN TABLE WHICH THEY PLACED IN THE MOSQUE.

14. ON 10 NOVEMBER 1972 A CUPBOARD CONTAINING THE TORAH ALONG WITH A LARGER ONE AND OTHER OBJECTS OF WORSHIP WAS PLACED IN THE JACOBITE GALLERY. THEN THE MILITARY GOVERNOR PERSONALLY ARRIVED AT 1:00 PM AND PLACED SOME CHAIRS THERE. THE WAKFS DIRECTOR AND MUFTI AND HEAD WARDEN PROTESTED DIRECTLY TO THE MILITARY GOVERNOR WHO PAID NO HEED TO THEM.

15. ON 31 OCTOBER 1973 THE MILITARY GOVERNOR OF HEBRON CALLED TO HIS OFFICE THE DIRECTOR OF THE WAKFS AND THE WARDEN OF THE MOSQUE AND INFORMED THEM OF THE FOLLOWING DECISIONS OF THE ISRAELI GOVERNMENT:

ANNEXATION OF THE JACOBITE GALLERY AS A PLACE OF PRAYER FOR THE JEWS IN ADDITION TO THE GALLERY OF IBRAHIM WHICH HAD ALREADY BEEN OCCUPIED.

FURNISHING THESE AREAS WITH FIXTURES AND FURNITURE WHICH ARE OUT OF PLACE IN A MOSQUE.

FORBIDDING NON JEWS FROM ENTERING THOSE PLACES DURING THE PRESENCE OF JEWS. ^{OF JEWS}
FIXING BARRIERS TO SEPARATE THE VARIOUS SECTS OF JEWS DURING THE PRAYER IN VIEW OF THE DIFFERENCES IN THEIR BELIEFS.
USING THE GALLERY OF IBRAHIM FOR PROFESSIONAL FEASTS.
FAITH DURING THEIR FEASTS.

ENTRY OF JEWS INTO THE HOLY MOSQUE ON FRIDAYS FROM 4:00 PM TO 5:00 PM IN PREPARATION FOR THE SABBATH.

LATEST DEVELOPMENTS

16. FINALLY ON MONDAY 27 RAJAB 1395 H CORRESPONDING TO 4 AUGUST 1975 THE RELIGIOUS MAGISTRATE OF HEBRON AND THE CHIEF OF THE ULEMA WERE INFORMED OF THE DECISION OF THE OCCUPATION AUTHORITIES TO DIVIDE THE HOLY IBRAHIM MOSQUE BETWEEN MUSLIMS AND JEWS.

HE WAS ALSO INFORMED THAT THE ONE ENTRANCE HAD BEEN ALLOCATED FOR MUSLIMS AND ANOTHER FOR JEWS AND A THIRD FOR TOURISTS. IN FACT ONLY A SMALL AREA (20 METRES BY 5 METRES) IS AVAILABLE FOR THE PERFORMANCE OF THE MUSLIM PRAYERS AND THESE TOO ARE ^{DISTRIBUTED}

17. THESE DECISIONS WERE TAKEN NOT BECAUSE OF THE INDIFFERENCE OF THE PEOPLE IN HEBRON BUT IN FACT IN THE FACE OF GREAT TENSION MANIFESTED IN THE CITY ON 2 AUGUST 1975 IN AN ATTEMPT TO STOP INTRUDERS FROM AMONG THE JEWS SHOUTING OBSCENITIES IN THE VICINITY OF THE MOSQUE AND THROWING FILTH AT IT.

...../7

12. ON THE EASTERN SIDE OF THE MOSQUE. ON THE SAME DAY THE OCCUPATION AUTHORITIES DESTROYED THE MONUMENTAL WELL ADJOINING THE FENCE OF THE MOSQUE. THIS MONUMENTAL WELL WAS BEING USED BY THE MUSLIMS TO OBTAIN WATER FOR THEIR ABLUTIONS.

13. ON 9 JUNE 1953 SOME SETTLERS WITH TWO DOGS ENTERED THE MOSQUE UNDER THE PROTECTION OF THE OCCUPATION AUTHORITIES. THEY HAD WITH THEM A WOODEN TABLE WHICH THEY PLACED IN THE MOSQUE.

14. ON 10 NOVEMBER 1953 A CUPBOARD CONTAINING THE TORAH ALONG WITH A LARGER ONE AND OTHER OBJECTS OF WORSHIP WAS PLACED IN THE JACOBITE GALLERY. THE MILITARY GOVERNOR PERSONALLY ARRIVED AT 1:00 PM AND PLACED SOME CHAIRS THERE. THE WARDEN DIRECTOR AND HEAD WARDEN PROTESTED DIRECTLY TO THE MILITARY GOVERNOR WHO PAID NO HEED TO THEM.

15. ON 31 OCTOBER 1953 THE MILITARY GOVERNOR OF HEBRON CALLED TO HIS OFFICE THE DIRECTOR OF THE WAKFS AND THE WARDEN OF THE MOSQUE AND INFORMED THEM OF THE FOLLOWING DECISIONS OF THE ISRAELI GOVERNMENT:

ANNEXATION OF THE JACOBITE GALLERY AS A PLACE OF PRAYER FOR HE JEWS IN ADDITION TO THE GALLERY OF IBRAHIM WHICH HAD ALREADY BEEN OCCUPIED.

FURNISHING THESE AREAS WITH FIXTURES AND FURNITURE WHICH ARE OUT OF PLACE IN A MOSQUE.

FORBIDDING NON JEWS FROM ENTERING THOSE PLACES DURING MR. PRESIDENT'S VISIT TO HEBRON. THE VARIOUS SECTS OF JEWS DURING THE PRAYER IN VIEW OF THE DIFFERENCES IN THEIR BELIEFS. USING THE GALLERY OF IBRAHIM FOR THEIR PRAYER.

ENTRY OF JEWS INTO THE HOLY MOSQUE ON FRIDAYS FROM 4:00 PM TO 5:00 PM IN PREPARATION FOR THE SABBATH.

LATEST DEVELOPMENTS

16. FINALLY ON MONDAY 27 RAJAB 1352 H. CORRESPONDING TO 4 AUGUST 1975 THE RELIGIOUS MAGISTRATE OF HEBRON AND THE CHIEF OF THE ALLEN WERE INFORMED OF THE DECISION OF THE OCCUPATION AUTHORITIES TO DIVIDE THE HOLY IBRAHIM MOSQUE BETWEEN MUSLIMS AND JEWS.

HE WAS ALSO INFORMED THAT THE ONE ENTRANCE HAD BEEN ALLOCATED FOR MUSLIMS AND ANOTHER FOR JEWS AND A THIRD FOR TOURISTS. IN FACT ONLY A SMALL AREA (20 METRES BY 2 METRES) IS AVAILABLE FOR THE PERFORMANCE OF THE MUSLIM PRAYERS AND THESE TOURISTS.

IN VARIOUS WAYS AS EXPLAINED EARLIER.

17. THESE DECISIONS WERE TAKEN NOT BECAUSE OF THE INDIFFERENCE OF THE PEOPLE IN HEBRON BUT IN FACT IN THE FACE OF GREAT TENSION MANIFESTED IN THE CITY ON 2 AUGUST 1975 IN AN ATTEMPT TO STOP INTERUSERS FROM AMONG THE JEWS SHOOTING GASETTES IN THE VICINITY OF THE MOSQUE AND THROUGHOUT THE CITY.

- 7 -

18. ISRAELI DEFENCE MINISTER SHIMON PERES WAS DETERMINED TO TEACH THE MUSLIMS A HARD LESSON OF OPPRESSION AND HUMILIATION FOR THEIR DETERMINATION TO PRESERVE THE ISLAMIC CHARACTER OF THEIR MOSQUE. THUS HE WARNED THAT HE WOULD DEAL WITH THEM RUTHLESSLY WITH ANY ARAB ATTEMPTING TO OBSTRUCT THE ACCESS OF JEWS TO THE HOLY IBRAHIMI SHRINE.

19. MUSLIMS IN THIS VALIENT CITY WERE NOT INTIMIDATED BY THESE THREATS. THE PEOPLE OF HEBRON CALLED IT AN URGENT RALLY IN WHICH THEY DECLARED THAT THE IBRAHAMI MOSQUE IS AN ISLAMIC HOLY PLACE AND THAT THEY WOULD FACE EVEN DEATH IN ORDER TO MAINTAIN IT PURELY MOSLEM.

20. IT WILL THUS BE SEEN THAT THE ACTS OF AGGRESSION COMMITTED BY THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES AGAINST THE IBRAHIMI MOSQUE HAVE BEEN OF TWO KINDS: A- EFFECTING MODIFICATIONS IN THE PHYSICAL ASPECTS OF THE MOSQUE; B- SUBJECTING IT TO PROFANATION AND SEVERELY RESTRICTING ITS USE BY THE MUSLIMS.

21. THESE CONTINUOUS ACTS OF SACRILEGE COMMITTED BY THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES AGAINST THE HOLY IBRAHIMI MOSQUE AND THEIR ACTION IN CHANGING THE INSTITUTIONAL STRUCTURES AND ESTABLISHED RELIGIOUS PRACTICES OF THE MOSQUE HAVE CREATED A SITUATION WHICH ENDANGERS PEACE AND SECURITY IN THE AREA.

22. FURTHERMORE IT APPEARS THAT THESE ACTIONS OF THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES ARE PART OF A GRAND PLAN DIRECTED NOT ONLY AGAINST THE IBRAHIMI MOSQUE BUT ALSO AGAINST OTHER ISLAMIC HOLY PLACES IN THE OCCUPIED TERRITORY IN PARTICULAR AL AQSA MOSQUE IN JERUSALEM IN WHICH ALSO JEWS ARE NOW ALLOWED TO PRAY. THIS ACTION IS PART OF A LARGER PLAN AIMING AT THE JUDAISATION OF THE WHOLE OF ARAB JERUSALEM WITHIN A PERIOD OF FIVE YEARS.

23. THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES HAVE TAKEN MEASURES IN VARIOUS DIRECTIONS TOWARDS THIS END. FOR EXAMPLE:

A. IN THE CULTURAL SPHERE THEY ARE ENDEAVOURING TO SEVER THE ARAB INHABITANTS FROM THEIR CIVILIZATION AND CULTURAL HERITAGE BY IMPOSING ON THEM A PURELY ISRAELI EDUCATIONAL SYLLABUS.

B. IN THE ECONOMIC FIELD ARAB BANKS HAVE BEEN CLOSED ISRAELI CURRENCY IS THE ONLY LEGAL TENDER AND CUSTOMS RESTRICTIONS HAVE

0000/8

18. ISRAELI DEFENCE MINISTER SHIMON PERES WAS DETERMINED TO TEACH ISRAELI MUSLIMS A HARD LESSON OF OPPRESSION AND HUMILIATION FOR THEIR DETERMINATION TO PRESERVE THE ISLAMIC CHARACTER OF THEIR MOSQUE. THUS HE WARNED THAT HE WOULD DEAL WITH THEM RUTHLESSLY WITH AN ARAB ATTEMPTING TO OBSTRUCT THE ACCESS OF JEWS TO THE HOLY

19. MUSLIMS IN THIS VALLEY CITY WERE NOT INTIMIDATED BY THESE THREATS. THE PEOPLE OF HEbron CALLED IT AN URGENT RALLY IN WHICH THEY DECLARED THAT THE IBRAHIMI MOSQUE IS AN ISLAMIC HOLY PLACE AND THAT THEY WOULD FACE EVEN DEATH IN ORDER TO MAINTAIN IT PURELY ISLAMIC. IT WILL THUS BE SEEN THAT THE ACTS OF AGGRESSION COMMITTED BY THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES AGAINST THE IBRAHIMI MOSQUE HAVE BEEN OF TWO KINDS - EFFECTING MODIFICATION OF THE PHYSICAL ASPECTS OF THE MOSQUE AND SUBJECTING IT TO PROPAGANDA AND SEVERE RESTRICTIONS ITS USE BY THE MUSLIMS.

20. THESE CONTINUOUS ACTS OF SACRILEGE COMMITTED BY THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES AGAINST THE HOLY IBRAHIMI MOSQUE AND THEIR ACTION IN CHANGING THE INSTITUTIONAL STRUCTURES AND ESTABLISHED RELIGIOUS PRACTICES OF THE MOSQUE HAVE CREATED A SITUATION WHICH ENDANGERS PEACE AND SECURITY IN THE AREA. 21. FURTHERMORE IT APPEARS THAT THESE ACTIONS OF THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES ARE PART OF A GRAND PLAN DIRECTED NOT ONLY AGAINST THE IBRAHIMI MOSQUE BUT ALSO AGAINST OTHER ISLAMIC HOLY PLACES IN THE OCCUPIED TERRITORY IN PART OF WHICH AL QA SA MOSQUE IN JERUSALEM IS PARTICULARLY IMPORTANT. THIS PLAN IS NOW ALLOWED TO PROCEED IN PART OF A LARGER PLAN WHICH AT THE JUDGMENT OF THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES HAVE TAKEN MEASURES IN VARIOUS DIRECTIONS TOWARDS THIS END. FOR EXAMPLE: 22. IN THE CULTURAL SPHERE THEY ARE ENDEAVOURING TO SEVER THE ARAB INHABITANTS FROM THEIR CIVILIZATION AND CULTURAL HERITAGE BY IMPOSING ON THEM A PURELY ISRAELI EDUCATIONAL SYSTEM. 23. IN THE ECONOMIC FIELD ARAB BANKS HAVE BEEN CLOSED ISRAELI CURRENCY IS THE ONLY LEGAL TENDER AND CUSTOMS RESTRICTIONS HAVE

BEEN INSTITUTED ON GOODS ENTERING JERUSALEM FROM THE WEST BANK. ARAB BUINESSMEN HAVE TO OBTAIN PERMITS FROM THE ISRAELI AUTOHRITIES AND THE STOCK EXCHANGE IN JERUSALEM HAS BEEN OPENED FOR TRANSACTIONS IN ISRAELI CAPITAL.

C. SIDE BY SIDE IN THE INDUSTRIAL FILD FINISHED GOODS OF ARAB ORIGIN ARE SUBJECTED TO HIGHER TAXES IN ORDER TO MAKE THEM UNCOMPETITIVE WITH ISRAELI MANUFACTURES.

24. THE OCCUPATION AUTHORITIES HAVE ALSO CONFISCATED LANDED PROPERTIES BELONGING TO ARABS INCLUDING LAND BELONGING TO THE CATHOLIC ARCHBISHOPRIC OF JERUSALEM THE PROPERTY OF THE ORTHODOX CHURCH AND THE PALESTINIAN MUSEUM. THEY ARE CARRYING OUT WHAT THEY CALL REPAIRS AND MAINTENANCE OF MUSLIM OWNED BUILDINGS BOTH INSIDE THE AQSA COMPOUND AND IN THE AREA ADJACENT TO IT. THESE WORKS ARE BEING CARRIED OUT UNDER THE PRETEXT THAT THE BUILDINGS CONCERNED ARE OLD AND THAT THEIR FOUNDATIONS THEMSELVES HAVE BECOME WEAK. IT IS WORTHY OF NOTE IN THIS CONNEXION THAT IF THE FOUNDATIONS HAVE BECOME WEAK, THIS IS THE DIRECT RESULT OF THE EXCAVATIONS CARRIED OUT BY THE OCCUPATION AUTHORITIES, WHICH HAS RESULTED IN THE COLLAPSE OF THE OTHMANIA SCHOOL AND THE IMPORTANT MUSLIM CEMETRY KNOWN AS MAMANALLAH. SUCH ACTIONS HAVE LED THE UNITED NATIONS EDUCATIONA, SCIENTIFIC AND CULTURAL ORGANIZATION TO GO SO FAR AS TO DISCONTINUE ITS TECHNICAL AID TO ISRAEL.

25. THE ISRAELI PLAN APPARENTLY IS TO EVACUATE THE ARAB RSIDENTS FROM THE QUESTION UNDER THE PRETEXT OF REPAIRING THEM AND LATER TO MOVE JEWISH IMMIGRANTS INTO THE AREA. IN FACT THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES HAVE ADOPTED A VERY AMBITIOUS PLAN OF URBAN DEVELOPMENT DRAWN UP IN 1967, WHICH IS TO BE EXECUTD OVER A PERIOD OF 50 YEARS. THIS PROGRAMME AIMS AT ENLARGING THE AREA OF THE CITY OF JERUSALEM UP TO 400 SQUARE KILOMETRES. THE ENLARGED AREA IS TO ENCOMPASS 27 ARAB VILLAGES AND TO PERMIT THE JUDAISATION OF AS MANY AS 130,000 ARABS AND FINALLY ENABLE THE ANNEXATION OF THE WEST BANK. THE LONG TERM OBJECTIVE OF THIS PLAN IS TO ENSURE A JEWISH MAJORITY IN THE FERUSALEM AREA SO THAT THE CITY BECOMES THE UNQUESTIONED CAPITAL OF ISRAEL.

26. IT IS SIGNIFICANT IN THIS CONTEXT THAT DURING THE VERY FIRST FEW WEEKS OF THE ISRAELI OCCUPATION THE ISRAELI PRIME MINISTER DECLARED THAT THE STATE OF ISRAEL WOULD AMOOUNT TO NONSENSE WITHOUT THE WAILING WALL AND THE TOMB OF ISRAEL. THE LATTER REFERRING TO THE TOMB OF PROPHET YAQOB WHICH IS SITUATED WITHIN THE PRECINCTS OF THE IBRAHIM MOSQUE.

27. THIS IS A SITUATION TO WHICH THE ORGANISATION OF THE ISLAMIC CONFERENCE CANNOT REMAIN INDIFFERENT BECAUSE THE ENTIRE AREA

BEEN INSTITUTED ON GOODS ENTERING JERUSALEM FROM THE WEST BANK. ARAB BUSINESSMEN HAVE TO OBTAIN PERMITS FROM THE ISRAELI AUTHORITIES AND THE STOCK EXCHANGE IN JERUSALEM HAS BEEN OPENED FOR TRANSACTIONS IN ISRAELI CAPITAL.

C. SIDE BY SIDE IN THE INDUSTRIAL FIELD FINISHED GOODS OF ARAB ORIGIN ARE SUBJECTED TO HIGHER TAXES IN ORDER TO MAKE THEM UNCOMPETITIVE WITH ISRAELI MANUFACTURES.

24. THE OCCUPATION AUTHORITIES HAVE ALSO CONFISCATED LANDED PROPERTIES BELONGING TO ARABS INCLUDING LAND BELONGING TO THE CATHOLIC ARCHDIOCESE OF JERUSALEM THE PROPERTY OF THE ORTHODOX CHURCH AND THE PALESTINIAN MUSEUM. THEY ARE CARVING OUT WHAT THEY CALL REPAIRS AND MAINTENANCE OF MUSLIM OWNED BUILDINGS BOTH

INSIDE THE AGSA COMPOUND AND IN THE AREA ADJACENT TO IT. THESE WORKS ARE BEING CARRIED OUT UNDER THE PRETEXT THAT THE BUILDINGS CONCERNED ARE OLD AND THAT THEIR FOUNDATIONS THEMSELVES HAVE BECOME WEAK. IT IS WORTHY OF NOTE IN THIS CONNECTION THAT

THE FOUNDATIONS HAVE BECOME WEAK THIS IS THE DIRECT RESULT OF THE EXCAVATIONS CARRIED OUT BY THE OCCUPATION AUTHORITIES WHICH HAS RESULTED IN THE COLLAPSE OF THE OTTOMAN SCHOOL AND THE IMPORTANT MUSLIM CEMETERY KNOWN AS MAHALLAH. SUCH ACTIONS HAVE LED THE UNITED NATIONS EDUCATIONAL SCIENTIFIC AND CULTURAL ORGANIZATION TO GO SO FAR AS TO DISCONTINUE ITS TECHNICAL AID TO ISRAEL.

25. THE ISRAELI PLAN APPARENTLY IS TO EVACUATE THE ARAB RESIDENTS FROM THE QUESTION UNDER THE PRETEXT OF REPAIRING THEM AND LATER TO MOVE JEWISH IMMIGRANTS INTO THE AREA. IN FACT THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES HAVE ADOPTED A VERY AMBITIOUS PLAN OF URBAN DEVELOPMENT DRAWN UP IN 1967 WHICH IS TO BE EXECUTED OVER A PERIOD

OF 50 YEARS. THIS PROGRAMME AIMS AT ENLARGING THE AREA OF THE CITY OF JERUSALEM UP TO 400 SQUARE KILOMETRES. THE ENLARGED AREA IS TO ENCOMPASS 27 ARAB VILLAGES AND TO PERMIT THE JUDAIIZATION OF AS MANY AS 100,000 ARABS AND FINALLY ENABLE THE ANNEXATION OF THE WEST BANK. THE LONG TERM OBJECTIVE OF THIS PLAN IS TO ENSURE A JEWISH MAJORITY IN THE JERUSALEM AREA SO THAT THE CITY BECOMES THE UNQUESTIONED CAPITAL OF ISRAEL.

26. IT IS SIGNIFICANT IN THIS CONTEXT THAT DURING THE VERY FIRST FEW WEEKS OF THE ISRAELI OCCUPATION THE ISRAELI PRIME MINISTER DECLARED THAT "THE STATE OF ISRAEL WOULD AMOUNT TO NONSENSE WITHOUT THE WALLING WALL AND THE TOMB OF ISRAEL". THE LATTER REFERRING TO THE TOMB OF PROPHET YAKUB WHICH IS SITUATED WITHIN THE PRECINCTS OF THE IBRAHIM MOSQUE.

27. THIS IS A SITUATION TO WHICH THE ORGANIZATION OF THE ISLAMIC CONFERENCE CANNOT REMAIN INDIFFERENT BECAUSE THE ENTIRE AREA

- 9 -

AFFECTED BY THE PLAN OF THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES REPRESENTS A MOST VALUABLE RELIGIOUS AND CULTURAL HERITAGE OF THE ISLAMIC WORLD AND IT IS CLEAR THAT THE INTENTION OF THE ZIONIST OCCUPATION AUTHORITIES IS NOT ONLY TO OBLITERATE THIS HERITAGE BUT ALSO TO ALIENATE THE AQSA MOSQUE AND THE DOME OF THE ROCK IN FERUSALEM AS WELL AS THE IBRAHIMI MOSQUE IN HEBRON (AL KHALIL) BY SURROUNDING THEM WITH JEWISH SETTLEMENTS. ALL THESE ACTS ARE ATTACKS ON THE SPIRITUAL DIGNITY OF TH ENTIRE MUSLIM WORLD.

CONCLUSION

28. IN ORDER TO PREVENT THE SITUATION FROM DETERIORATING FURTHER URGENT ACTION BY ALL INTERNATIONAL ORGANIZATIONS AND PARTICULARLY THE UNITED NATIONS IS CALLED FOR. CONSIDERING THE CONTINUING ACTS OF DESECRATION AGAINST ISLAMIC HOLY PLACES PERPETRATED BY THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIS, WE APPEAL TO HIS EXCELLENCY THE SECRETARY GENERAL OF THE UNITE NATIONS TO INITIATE PRACTICAL ACTION WHICH WOULD PUT AN END TO SUCH DESECRATION AND WOULD ENSURE THE SAFEGUARD OF THE RELIGIOUS CHARACTER OF THE HOLY PLACES IN THE OCCUPIED TERRITORY AS IT EXISTED BEFORE THE ISRAELI OCCUPATIO,

AD KAN

NAUM

 שחח דחמ מנכל שחכט מ/מנכל סמנכל מדתיס מאום א ב מצפא חקר גונך חסגרת סעת
 אירופת א ב מלט מאסוק מאף מדאר רם אמך תיעוד אילסר אורלי דו"צ
 אב/מב

AFFECTED BY THE PLAN OF THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES REPRESENTS A MOST VALUABLE RELIGIOUS AND CULTURAL HERITAGE OF THE ISLAMIC WORLD AND IT IS CLEAR THAT THE INTENTION OF THE ZIONIST OCCUPATION AUTHORITIES IS NOT ONLY TO DEGRADATE THIS HERITAGE BUT ALSO TO ALIENATE THE AGSA MOSQUE AND THE DOME OF THE ROCK IN JERUSALEM AS WELL AS THE ABRAHAMI MOSQUE IN HEBRON (AL KHALIL) BY SURROUNDING THEM WITH JEWISH SETTLEMENTS. ALL THESE ACTS ARE ATTACKS ON THE SPIRITUAL DIGNITY OF THE ENTIRE MUSLIM WORLD.

CONCLUSION

IN ORDER TO PREVENT THE SITUATION FROM DETERIORATING FURTHER URGENT ACTION BY ALL INTERNATIONAL ORGANIZATIONS AND PARTICULARLY THE UNITED NATIONS IS CALLED FOR CONSIDERING THE CONTINUING ACTS OF DEGRADATION AGAINST ISLAMIC HOLY PLACES PERPETRATED BY THE ISRAELI OCCUPATION AUTHORITIES. THE APPEAL TO HIS EXCELLENCY THE SECRETARY GENERAL OF THE UNITED NATIONS TO INITIATE PRACTICAL ACTION WHICH WOULD PUT AN END TO SUCH DEGRADATION AND WOULD ENSURE THE SAFEGUARD OF THE RELIGIOUS CHARACTER OF THE HOLY PLACES IN THE OCCUPIED TERRITORY AS IT EXISTED BEFORE THE ISRAELI OCCUPATION.

AD KAN
HAUM

THE SECRETARY GENERAL OF THE UNITED NATIONS IS REQUESTED TO TAKE THE FOLLOWING ACTION: